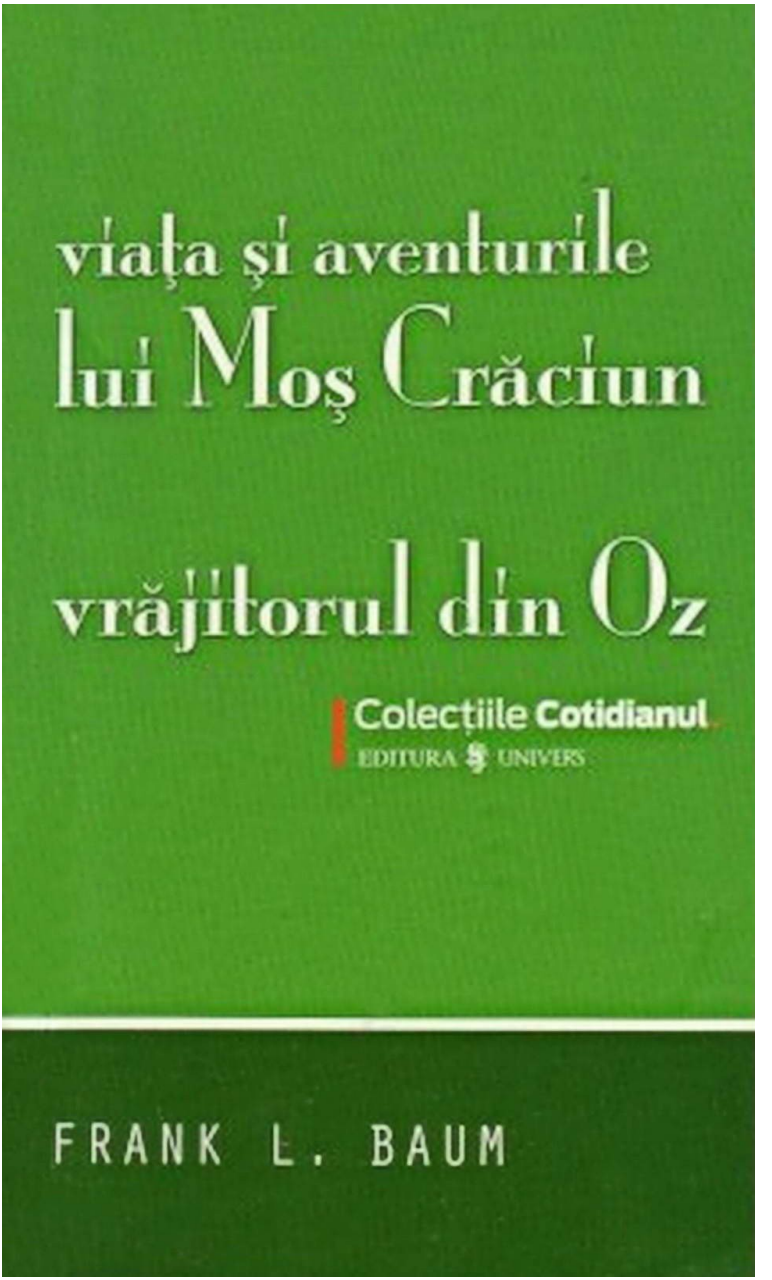
viața și aventurile
lui Moș Crăciun
vrăjitorul din Oz
Colecțiile Cotidianul
EDITURA UNIVERS
FRANK L. BAUM

FRANK L. BAUM

Viaţa şi aventurile lui Moş Crăciun
*
Vrăjitorul din Oz

Colecţiile Cotidianul
LITERATURA 1104
EDITURA UNIVERS

Lyman Frank Baum (1856 – 1919) s-a născut în familia newyorkeză a unui om de afaceri care a făcut avere cu câmpurile petrolifere din Pennsylvania. Încă din copilărie, Baum s-a arătat interesat de cuvântul scris şi de tipar, la 17 ani punând deja bazele unui ziar de amatori. În aceeaşi perioadă s-a format şi pasiunea sa pentru teatru, activitate care îl fascina şi care l-a adus, de câteva ori, în pragul falimentului.

La 20 de ani, Baum şi-a găsit o nouă vocaţie: cea de crescător de păsări, pe atunci o adevărată modă în rândul oamenilor care încercau să-şi construiască o afacere. S-a specializat apoi în creşterea unei rase aparte: puii de Hamburg, însă n-a rămas un crescător de păsări obişnuit. A creat în 1880 o revistă lunară dedicată acestei afaceri, iar la 30 de ani, în 1886, şi-a publicat prima carte, care era un volum de specialitate despre creşterea puilor de Hamburg.

În 1888, Baum s-a mutat împreună cu soţia sa în Dakota de Sud, unde au deschis o prăvălie. De altfel, puţini ştiu că descrierea câmpiilor nesfârşite din Kansas în *Vrăjitorul din Oz* i-a fost inspirată autorului de peisajul cenuşiu din Dakota de Sud. După ce, câţiva ani mai târziu, ziarul la

care lucra a dat faliment, Baum s-a mutat cu soţia şi cei patru copii ai lor la Chicago, unde şi-a găsit o slujbă la *Evening Post*. În 1897 a publicat *Mother Goose in Prose*, o culegere de povestiri care i-a adus un succes modest. După alţi doi ani, apărea *Father Goose*, *His Book*, un volum de poezii absurde, care a fost o adevărată reuşită şi a devenit cea mai vândută carte pentru copii a anului. În 1900, scriitorul îşi publica marea capodoperă: *Vrăjitorul din Oz*, care a avut un succes uriaş atât la critici, cât şi la cititori. Ulterior, inspirat de această reuşită, autorul a mai scris încă 13 cărţi pornind de la personajele şi locurile din *Vrăjitorul din Oz*. În ultima perioadă a vieţii, Baum s-a mutat la Hollywood, unde şi-a început cariera de producător.

Vrăjitorul din Oz a devenit încă de la publicare una dintre cele mai populare cărţi pentru copii. De-a lungul timpului, aventurile lui Dorothy şi ale ciudaţilor ei prieteni prin Ţara Oz au fost întoarse pe toate părţile de către numeroşi istorici, economişti şi critici literari care au încercat, fără mare succes, să descopere eventualele conotaţii politice ale *Vrăjitorului din Oz*.

Magdalena Palade

FRANK L. BAUM

Viaţa şi aventurile lui Moş Crăciun
*
Vrăjitorul din Oz

Colecţiile Cotidianul
LITERATURA
EDITURA UNIVERS
Bucureşti 2008
Coperta colecţiei: Octavian Cociş
Coperta: Marius Matieş

FRANK L. BAUM
The Life and Adventures of Santa Claus
A Kidnapped Santa Claus
The Wonderful Wizard of Oz
Univers Publishing House, Inc, 2008

ISBN 978 – 1 – 60257 – 148 – 8

Viaţa şi aventurile lui Moş Crăciun

Traducere de Emilia Comănici

Cuprins

TINEREŢEA
1. Pădurea Burzee 9
2. Copilul pădurii 10
3. Adopţia 14
4. Crăciun 15
5. Mai Marele Pădurilor 18
6. Crăciun descoperă oamenii 20
7. Crăciun părăseşte pădurea 22
MATURITATEA
1. Valea Râsetelor 26
2. Cum a făcut Crăciun prima jucărie 30
3. Cum au colorat rylii jucăriile 34
4. Cum s-a speriat micuţa Mayrie 39
5. Cum a ajuns Bessie cea Lipsită de Griji în Valea Râsetelor… 43
6. Răutatea awgwaşilor 48
7. Marea bătălie dintre Bine şi Rău 53
8. Prima călătorie cu renul 58
9. „Moş Crăciun!” 65
10. Ajunul Crăciunului 67
11. Cum au fost agăţaţi lângă hornuri primii ciorăpei 73
12. Primul brad de Crăciun 78
BĂTRÂNEŢEA
1. Mantia Nemuririi 81
2. Când lumea a îmbătrânit şi ea 87
3. Ajutoarele lui Moş Crăciun 90

1.

1. TINEREŢEA

1. Pădurea Burzee

Aţi auzit vreodată de Pădurea Burzee cea întinsă? Dădaca îmi cânta despre ea pe vremea când eram mic. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor ce se înălţau spre cer unul lângă celălalt, despre rădăcinile ce se încolăceau pe sub pământ şi despre ramurile ce se împreunau deasupra, în văzduhuri. Îmi cânta despre coaja zgrunţuroasă şi ciudată şi despre crengile noduroase; despre frunzişul bogat ce acoperea întreaga pădure cu excepţia ochiurilor prin care razele soarelui îşi croiau drum să atingă pământul formând nişte pete mici şi aruncând umbre ciudate şi curioase spre muşchii, lichenii şi mormanele de frunze uscate de primprejur.

Pentru toţi cei ce se adăpostesc sub umbra ei, pădurea Burzee este atotputernică, grandioasă şi copleşitor de frumoasă. Când vii dinspre pajiştile scăldate de soare şi intri în labirinturile ei, la început ţi se pare că e întunecoasă, mai apoi găseşti că e plăcută, urmând ca în cele din urmă să descoperi că e înţesată de bucurii nesfârşite.

Sute de ani la rând, pădurea a înflorit în toată splendoarea ei, liniştea nefiindu-i tulburată decât de zgomotele veveriţelor neostoite, de mârâitul fiarelor sălbatice şi de cântecele păsărelelor.

Şi cu toate astea, pădurea Burzee îşi are propriii ei locatari. Mai ales din pricina aceasta.

La început, mama natura a făcut ca ea să fie populată de zâne, knooki, ryli şi nimfe. Câtă vreme va exista pădurea, ea va fi căminul, adăpostul şi terenul dejoacă al acestor fiinţe nemuritoare cumsecade ce sălăşluiesc nestingherite în adâncurile ei.

Civilizaţia nu s-a atins niciodată de pădurea Burzee. Şi cu toate astea, stau şi mă întreb: o va face vreodată?

2. Copilul pădurii

A fost odată ca niciodată, în vremuri atât de îndepărtate încât până şi bunicii cu greu îşi mai aduc aminte, a fost o driadă pe numele ei Necile, ce trăia în minunata pădure Burzee. Se înrudea strâns cu preaputernica Regină Zurline, iar căsuţa ei se afla sub umbra unui stejar întins. O dată pe an, de ziua noilor boboci de floare, când copacii începeau să înmugurească din nou, Necile ducea Potirul de aur la buzele Reginei care bea din el în cinstea prosperităţii pădurii. Prin urmare, vă daţi seama că era o nimfă cu o oarecare însemnătate şi, mai mult decât atât, se spune că era foarte apreciată datorită frumuseţii şi graţiei sale.

N-ar fi putut spune când anume fusese zămislită. Nici Regina Zurline nu-şi aducea aminte şi nici măcar Marele Ak însuşi. Se întâmplase cu mult timp în urmă, când lumea se afla la începuturile sale şi când fusese nevoie de nimfe ca să apere pădurile şi să se îngrijească copacii tineri. Aşadar, într-o bună zi, Necile prinsese viaţă; radioasă, încântătoare, dârză şi mlădioasă precum

copăcelul pe care trebuia să-l apere.

Părul ei era de culoarea ghimpelui de castană, ochii albaştri în lumina soarelui şi violacei în umbră. Obrajii erau de-un roz pal precum acela ce tiveşte norii la asfinţitul soarelui. Buzele-i erau roşii, pline şi dulci. Purta veşminte verzi de culoarea frunzei de stejar. Toate driadele se îmbracă în culoarea aceasta şi găsesc că nu există culoare mai frumoasă pe lume. Avea sandale în picioarele-i delicate, iar pe cap nu purta nimic altceva decât cosiţele-i mătăsoase.

Îndatoririle lui Necile erau simple şi puţine la număr. Se îngrijea ca nu cumva să crească pe sub copacii ei buruieni care să se hrănească astfel cu seva pământului. Îi ţinea la distanţă pe Gadgoli care aveau o plăcere diavolească să se izbească în zbor de trunchiurile copacilor, care se ofileau şi mureau din pricina contactului vătămător. În anotimpurile secetoase, căra apă din pâraie şi gârle şi uda rădăcinile protejaţilor ei însetaţi.

Dar asta se întâmpla la început. Buruienile se învăţaseră deja să ocolească pădurile în care locuiau driadele; Gadgolii cei ticăloşi nu mai aveau curaj să se apropie; copacii ajunseseră la maturitate, devenind robuşti şi putând să suporte acum mai bine seceta decât atunci când erau doar nişte biete mlădiţe. Aşadar, îndatoririle lui Necile se împuţinaseră, iar timpul parcă devenise şi el mai leneş, în timp ce anii se scurgeau încet, fără prea multe evenimente, lucru ce nu părea să fie pe placul spiritului jucăuş al nimfelor.

Ce-i drept, locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracţii. De fiecare dată când era lună plină,

dansau în Măreţul Cerc al Reginei. Mai era şi Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, Ceremonia Solemnă a Căderii Frunzelor şi Petrecerea de Ziua Noilor Muguri. Numai că toate aceste sărbători erau prea puţine şi prea îndepărtate în timp unele de altele, lăsând multe ore plictisitoare între ele.

Surorile lui Necile cu greu ar fi putut accepta ca o driadă să poată fi nemulţumită. La aşa ceva s-a ajuns după mulţi ani. Însă de îndată ce i-a intrat în cap ideea că viaţa era plictisitoare, nu mai avu astâmpăr cu privire la propria ei existenţă şi începu să tânjească după ceva cu adevărat interesant cu care să-şi însufleţească zilele, într-un fel la care nimfele pădurii nici nu visau. Legea pădurii îi interzicea însă să plece în căutarea aventurii.

În timp ce biata Necile se lupta cu această stare apăsătoare, se întâmplă ca Marele Ak să viziteze pădurea Burzee şi să le îngăduie nimfelor să se aşeze la picioarele sale, cum le era obiceiul, ca să asculte cuvintele pline de înţelepciune ce izvorau de pe buzele sale. Ak este Mai Marele Pădurilor din întreaga lume; el vede şi ştie mai multe decât toţi oamenii la un loc.

În seara aceea, o ţinea pe Regină de mână, căci le iubea pe nimfe precum un tată îşi iubeşte copiii. Necile şedea la picioarele sale cu nenumăratele ei surori, ascultând cu luare aminte în timp ce el le vorbea.

— Prea frumoasele mele, trăim atât de fericiţi în poienile pădurii noastre, spuse Ak, mângâinduşi gânditor barba încărunţită, încât nu cunoaştem

nimic din ceea ce înseamnă suferinţa şi nefericirea care îi lovesc pe cei mai mulţi dintre bieţii pământeni care trăiesc pe întinderea pământului. E drept că nu facem parte din aceeaşi rasă, dar nu cred să fie făpturi mai fericite decât noi. Trec adesea pe lângă locuinţa câte unui biet pământean şi sunt tentat să mă opresc să-i alung suferinţa. Cu toate acestea, însă, suferinţa este într-o anumită măsură soarta firească a acestor muritori, iar noi nu avem niciun drept să ne opunem legilor Naturii.

— Şi totuşi, spuse preafrumoasa Regină aplecându-şi căpşorul auriu spre Marele Pădurar, vă daţi repede seama că nu de puţine ori Ak i-a ajutat pe aceşti muritori.

Ak zâmbi.

— Uneori, răspunse el, când sunt foarte tineri, când sunt copii, aşa cum le spun muritorii, m-am oprit să-i salvez din suferinţă. Cât îi priveşte pe bărbaţi sau pe femei, nu mă amestec niciodată în treburile lor, căci aceştia trebuie să-şi ducă singuri povara pe care Natura a aşezat-o pe umerii lor. Dar pruncii neajutoraţi, copiii nevinovaţi ai oamenilor, aceştia au dreptul de a fi fericiţi până când vor creşte şi vor putea să ţină piept încercărilor vieţii. În felul acesta, mă cred îndreptăţit să îi ajut. Nu demult, acum un an poate, am găsit patru copilaşi cuibăriţi într-o colibă de lemn care îngheţau încet, încet. Părinţii lor plecaseră după bucate într-un sat învecinat şi lăsaseră focul aprins să-i încălzească pe micuţi până la întoarcerea lor. Numai că s-a pornit o vijelie care a aşezat nămeţi în calea lor, aşa că

drumul de întoarcere a durat mai mult. Între timp, focul s-a stins, iar frigul a început să pătrundă în oasele micuţilor care aşteptau.

— Sărmanii de ei! murmură încetişor Regina. Şi ce-ai făcut?

— I-am cerut lui Nelko să aducă lemne din pădurile mele şi am suflat în ele până când focul s-a aprins din nou şi a încălzit cămăruţa unde se aflau copilaşii. În cele din urmă, bieţii de ei s-au oprit din tremurat şi au dormit până când s-au întors părinţii lor.

— Tare mă bucur că ai procedat aşa, spuse Regina cea blajină privind spre Marele Pădurar, iar Necile, care fusese numai ochi şi urechi, suspină şi ea:

— Da, şi eu mă bucur!

— Chiar în noaptea asta, continuă Ak, când am ajuns la marginea pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab ce venea din câte se pare de la un pui de om. M-am uitat în jur şi am găsit, nu departe de pădure, un prunc neajutorat care zăcea aproape despuiat pe iarbă şi plângea de-ţi rupea inima. Nu departe, ascunsă în tufişuri, Shiegra, leoaica, se pregătea să sară asupra lui, cu gândul de a se ospăta cu copilaşul la cină.

— Şi ce-ai făcut, Ak? întrebă Regina pe nerăsuflate.

— N-am făcut mare lucru, căci mă grăbeam să ajung să le salut pe nimfele mele. Dar i-am poruncit lui Shiegra să stea cu copilaşul şi să-l alăpteze ca să-şi potolească foamea. I-am spus să dea de veste în toată pădurea, tuturor fiarelor şi reptilelor, să nu care cumva să se atingă de copil.

— Mă bucur că ai procedat aşa, spuse uşurată regina cea milostivă; de data aceasta însă, Necile nu mai răspunse ea un ecou la cuvintele acesteia, căci nimfa, animată de o hotărâre stranie, se îndepărtase brusc de grup.

Silueta ei vioaie îşi croi rapid drum pe cărările pădurii, până când ajunse la marginea măreţei Burzee unde se opri să privească curioasă în jurul ei. Nu se mai aventurase niciodată atât de departe, căci Legea pădurii le aşezase pe nimfe în adâncurile cele mai ascunse ale acesteia.

Necile ştia prea bine că încalcă legea, dar gândul acesta nu-i putu opri cu nimic picioarele îndrăzneţe. Era hotărâtă să vadă cu propriii ei ochi copilaşul despre care le povestise Ak, căci nu mai zărise niciodată un pui de om. Toţi nemuritorii erau făpturi în toată firea. Nu existau copii printre ei. Uitându-se atent printre copaci, Necile dădu cu ochii de copilaşul din iarbă. Dormea dus acum, căci laptele supt de la Shiegra reuşise să-l liniştească. Era suficient de mic încât să nu ştie ce înseamnă pericolul; dacă era sătul, era pe deplin mulţumit.

Nimfa se strecură încetişor lângă copilaş şi îngenunche pe iarbă, cu poalele rochiei ei lungi de culoarea frunzelor de trandafir aşternându-se de jur-împrejurul ei precum un norişor pufos, întreaga ei înfăţişare adorabilă trăda curiozitatea şi surpriza, dar mai presus de toate o compasiune blândă, maternă. Copilul era un nou-născut durduliu şi roz. Era complet neajutorat. În timp ce nimfa îl privea lung, pruncul deschise ochii, îi zâmbi şi întinse spre ea braţele dolofane. Într-o

clipită, Necile îl ridică în braţe şi o luă la sănătoasa pe potecile pădurii.

3. Adopţia

Mai Marele Pădurilor se ridică brusc, cu sprâncenele încruntate.

— E o prezenţă ciudată în pădure, spuse el.

Arunci Regina şi nimfele ei se întoarseră şi o văzură pe Necile stând în faţa lor, cu copilaşul adormit pe care-l strângea la piept şi cu o privire sfidătoare în ochii de un albastru adânc.

Rămaseră nemişcaţi preţ de o clipă, nimfele pline de surpriză şi consternare, Mai Marele Pădurilor luminându-se treptat în timp ce privea lung la preafrumoasa nemuritoare ce încălcase cu bună ştiinţă legea. Atunci marele Ak, spre uimirea tuturor celor de faţă, îşi aşează uşor mâna pe pletele unduitoare ale lui Necile şi o sărută pe frunte.

— Din câte ştiu eu, e pentru prima dată când o nimfă mă sfidează şi îmi nesocoteşte legile, spuse el cu blândeţe. Cu toate astea, în adâncul sufletului meu, nu găsesc niciun cuvânt de dojana. Care-ţi e dorinţa, Necile?

— Dă-mi voie să păstrez copilul, răspunse ea începând să tremure şi căzându-i rugătoare la picioare.

— Aici, în pădurea Burzee, unde n-a călcat vreodată picior de om? o întrebă Ak.

— Aici, în pădurea Burzee, răspunse curajoasă nimfa. Aici e casa mea, iar eu m-am plictisit să nu am nimic de făcut. Dă-mi voie să mă

ocup de copilaş. Doar vezi bine cât e de neputincios şi de neajutorat. Cu siguranţă că nu poate face vreun rău pădurii Burzee sau Mai Marelui Pădurilor din întreaga Lume!

— Şi Legea, copilă, Legea? strigă Ak cu asprime.

— Legea e făcută de Mai Marele Pădurilor, răspunse Necile. Dacă el mi-ar da voie să am grijă de pruncul pe care el însuşi l-a salvat de la moarte, cine oare din întreaga lume să-mi stea în cale?

Regina Zurline, care ascultase cu băgare de seamă întreaga conversaţie, bătu bucuroasă din palme la auzul răspunsului dat de nimfă.

— Oh, Ak, mi se pare că te-a cam încolţit! exclamă ea, râzând.

Acum, te rog eu mult, dă ascultare rugăminţii lui Necile.

Mai Marele Pădurilor îşi mângâie uşor barba sură, aşa cum obişnuia să facă ori de câte ori cădea pe gânduri.

— Am să-i dau voie să păstreze copilul şi am să-i ofer întreaga mea protecţie. Dar vă avertizez că este pentru prima dată când îndulcesc Legea, şi prin urmare şi pentru ultima dată. Niciodată de acum încolo, până la sfârşitul lumii, nu va mai exista vreodată vreun muritor adoptat de vreun nemuritor. Altfel ar însemna să renunţăm la prea fericita noastră existenţă, în favoarea uneia plină de greutăţi şi nelinişti. Noapte bună, dragile mele nimfe!

Atunci Ak se făcu nevăzut din mijlocul lor, iar Necile se grăbi spre căsuţa ei făcută dintr-un

umbrar de verdeaţă ca să se bucure din plin de comoara pe care o descoperise.

4. Crăciun

Următoarea zi făcu din căsuţa lui Necile cel mai cunoscut loc din Pădure: Nimfele se adunară în jurul ei şi al copilului care-i adormise în braţe, scoţând exclamaţii de curiozitate şi de încântare. Nu mai conteneau să aducă laude la adresa bunăvoinţei Marelui Ak care îi dăduse voie să păstreze copilul şi să aibă grijă de el. Însăşi Regina veni să se uite la feţişoara lui inocentă şi copilăroasă şi să-i ţină mânuţa neajutorată şi durdulie în palma ei cea frumoasă.

— Ce nume să-i punem, Necile? întrebă ea zâmbitoare. Ştii, trebuie să-i punem un nume.

— Haideţi să-i spunem Claus[1], răspunse Necile, căci asta înseamnă „cel mic”.

— Cred că ar fi mai bine să-i spunem „Neclaus[2]”, răspunse Regina, căci asta înseamnă „micuţul lui Necile”.

---

1 în textul original apare numele Claus care a fost tradus peste tot drept Crăciun pentru a asigura uniformitatea traducerii (nota traducătorului).

2 Unii oameni îi scriu numele Nicklaus, iar alţii Nicolas, motiv pentru care Moş Crăciun este cunoscut în unele regiuni drept Sfântul Nicolae. Însă bineînţeles că Neclaus este numele său corect, Claus (Crăciun) fiind numele dat de mama sa adoptivă, frumoasa nimfă Necile (nota autorului).

Nimfele bătură din palme pline de încântare, iar copilul primi numele de Neclaus, deşi lui Necile îi plăcea să-i spună Claus, sau Crăciun, multe dintre surorile ei urmându-i mai apoi exemplul.

Necile adună muşchiul cel mai fin din toată pădurea pentru Crăciun şi-i făcu un pat în propria ei cameră. Cât despre ale gurii, copilul nu ducea lipsă de nimic. Nimfele căutară peste tot în pădure clopoţei în formă de uger ce cresc în arborii de *goa*, care mustesc de lapte dulce. Căprioarele cu ochi blânzi contribuiră cu o parte din laptele lor pentru a-l ajuta pe micuţ, în timp ce Shiegra, leoaica, nu de puţine ori se strecura lângă copil în căsuţa lui Necile ca să-l alăpteze.

Prin urmare, micuţul înflorea şi creştea pe zi ce trece, timp în care Necile îl învăţă să vorbească, să meargă şi să se joace.

Gândurile şi vorbele lui erau blânde şi plăcute, căci nimfele nu cunoşteau necazurile, iar sufletele lor erau pure şi iubitoare. Copilul deveni odorul întregii păduri, căci porunca dată de Ak era ca fiarele şi reptilele să nu-i facă niciun rău, aşa că el mergea fără teamă oriunde dorea.

În curând, vestea că nimfele din Burzee adoptaseră un pui de om şi că Marele Ak încuviinţase acest lucru ajunse şi la ceilalţi nemuritori. Prin urmare, mulţi dintre ei veniră să-l viziteze pe micul intrus şi-l priviră cu cel mai mare interes. Mai întâi veniră rylii, verişori primari cu driadele, deşi sunt atât de diferiţi. Rylii trebuie să aibă grijă de flori şi de plante, aşa cum nimfele se îngrijesc de copacii pădurii. Colindă lumea în lung

şi-n lat după hrana necesară rădăcinilor plantelor cu flori, iar culorile strălucitoare ale florilor se datorează substanţelor puse în pământ de ryli, care sunt mai apoi purtate în vinişoarele rădăcinilor şi în corpul plantelor ajunse astfel la maturitate. Rylii sunt un popor tare ocupat de felul lor, căci florile lor înfloresc şi se veştejesc continuu, dar sunt fiinţe vesele, prietenoase şi foarte îndrăgite de ceilalţi nemuritori.

Veniră mai apoi şi knookii a căror îndatorire este să se ocupe de animalele pământului, atât cele domestice cât şi cele sălbatice. Knookii au o misiune grea, căci multe dintre fiare sunt nesupuse şi nu acceptă restricţiile. În cele din urmă însă, ei ştiu cum să le ia şi veţi găsi că anumite legi ale knookilor sunt respectate până şi de cele mai fioroase animale. Grijile îi fac pe knooki să arate îmbătrâniţi, ponosiţi şi aduşi de spate, iar firea lor e un pic dură din pricina faptului că se confruntă neîntrerupt cu creaturile sălbatice. Cu toate acestea, ei sunt de cel mai mare folos omenirii şi lumii în general, căci legile lor sunt singurele pe care fiinţele pădurii le recunosc, cu excepţia celor ale Mai Marelui Pădurilor.

Sosiră apoi şi zânele, îngerii păzitori ai oamenilor, care erau peste măsură de curioase cu privire la adoptarea lui Crăciun, deoarece legile lor le interziceau să devină familiare cu oamenii. Au existat cazuri când zânele li s-au arătat oamenilor şi chiar au vorbit cu aceştia, însă ele au îndatorirea de a avea grijă de vieţile lor pe nevăzute şi pe neştiute, iar dacă vi se pare

vreodată că unii oameni ar fi favorizaţi, acest lucru se datorează faptului că şi-au câştigat cinstit această distincţie, căci trebuie să ştiţi că zânele sunt fiinţe cât se poate de corecte şi de imparţiale. Însă ideea de a adopta un pui de om nu o avuseseră niciodată, căci acest lucru era în totalitate potrivnic legilor lor. Aşadar, erau cât se poate de curioase să-l vadă pe micul străin adoptat de Necile şi de surorile ei.

Crăciun privea la nemuritorii ce roiau în jurul lui cu ochi neînfricaţi şi buze zâmbitoare. Stătea cocoţat pe umerii ryiilor veseli, trăgea neastâmpărat de bărbile sure ale knookilor încruntaţi, îşi aşeza căpşorul cu zulufi pe sânul delicat al prea frumoasei Regine. Iar ryiilor le plăcea la nebunie sunetul râsului său; knookii îl îndrăgeau pentru curajul lui, în timp ce zânele se dădeau în vânt după inocenţa de care dădea dovadă.

Băieţaşul reuşi să şi-i facă pe toţi prieteni şi le cunoscu îndeaproape legile. Nu strivea nici măcar o floare sub picioarele sale ca să nu-i supere pe rylii cei prietenoşi. Nu se lega niciodată de fiarele pădurii ca să nu-i înfurie pe knooki. Ţinea din toată inima la zâne dar, neştiind nimic despre oameni, nu înţelegea că era singurul din rasa lui căruia i îngăduise să se împrietenească cu ele.

Într-adevăr, Crăciun ajunse la convingerea că era singurul dintre toate făpturile pădurii care nu avea semenjggntrw/jik pădurea era întreaga lume, căci habar nu avea GÂJ nhetf*Stfhi milioane de făpturi omeneşti care luptau să trăiască de pe o zi

pe alta şi trudeau din greu. Iar el era fericit şi mulţumit.

5. Mai Marele Pădurilor

Anii se scurgeau cu repeziciune în pădurea Burzee, căci nimfele nu aveau nevoie să socotească timpul în vreun fel. Nici măcar secolele nu aduceau nicio schimbare asupra delicatelor fiinţe, căci ele rămâneau de-a pururi aceleaşi: nemuritoare şi neschimbate.

Cu toate acestea însă, Crăciun, care era muritor, se îndrepta pe zi ce trece spre maturitate. Necile era nemulţumită de faptul că se făcuse prea mare pentru a-l mai putea ţine la piept şi că începuse să-şi dorească alte feluri de mâncare decât laptele. Picioarele sale viguroase îl îndreptară spre inima pădurii de unde-şi făcea provizii de nuci şi fructe de pădure, de rădăcini dulci şi îndestulătoare care erau mai mult pe placul stomacului său decât laptele. Căuta din ce în ce mai rar cămăruţa lui Necile, până când ajunsese să vină acasă numai pentru a dormi.

Nimfa, care ţinea la el din tot sufletul, era cât se poate uluită de natura schimbătoare a protejatului său şi ajunse să-şi schimbe propriul ei mod de viaţă ca să-i facă toate mofturile. Îl însoţea mereu pe toate potecile pădurii la fel ca şi multe dintre surorile sale, explicându-i în timp ce mergeau toate misterele pădurii imense, obiceiurile şi felul de a fi ale fiinţelor care trăiau la umbra acesteia.

Micul Crăciun ajunsese să înţeleagă limba

sălbăticiunilor, dar nu reuşea niciodată să le priceapă firea ursuză şi îmbufnată. Doar veveriţele, şoarecii şi iepuraşii păreau să aibă firi vesele şi jucăuşe, şi cu toate acestea băieţelul râdea ori de câte ori pantera mârâia ameninţător şi trăgea de blana lucioasă a ursului când creatura mârâia şi-şi arăta ameninţător colţii. Oricum mârâiturile şi colţii dezveliţi nu însemnau că erau supăraţi pe Crăciun, aşadar ce importanţă mai avea?

Ştia să imite cântecul albinelor, să recite poeziile florilor pădurii şi să povestească istoria oricărei bufniţe din Burzee. Îi ajuta pe ryli să-şi hrănească plantele şi pe knooki să-şi ţină în frâu animalele. Micii nemuritori îl priveau ca pe o fiinţă privilegiată, special protejată de Regina Zurline şi de nimfele ei şi ocrotită de însuşi marele Ak.

Într-o bună zi, Mai Marele Pădurii reveni în pădurea Burzee. Vizitase pe rând toate pădurile sale din întreaga lume, iar acestea erau cât se poate de numeroase şi de întinse.

Abia când intră în poiana unde se adunaseră Regina şi nimfele sale pentru a-l întâmpina, Ak îşi aduse aminte de copilul pe care Necile îl adoptase. În timp ce stătea în mijlocul nemuritorilor acelora cumsecade, zări un tânăr voinic şi cu umeri largi care, când stătea în picioare, ajungea până la umerii Mai Marelui Pădurilor însuşi.

Ak se opri tăcut şi încruntat ca să-i arunce o privire pătrunzătoare lui Crăciun. Ochii lui limpezi îi întâlniră pe ai săi într-o clipită şi Mai Marele Pădurilor scoase un oftat de uşurare de îndată ce

observă profunzimea lor liniştită şi intui sufletul curajos şi inocent al tânărului. Cu toate acestea, pe când stătea lângă frumoasa Regină, iar potirul auriu umplut cu nectar rar trecea pe la buzele tuturor, Mai Marele Pădurilor era nefiresc de tăcut şi de rezervat şi-şi mângâie de multe ori barba cu o mişcare gânditoare.

Odată cu sosirea dimineţii, îl luă pe Crăciun deoparte într-un fel binevoitor şi-i spuse:

— Ia-ţi rămas bun pentru o vreme de la Necile şi de la surorile sale, căci am de gând să te iau cu mine în călătoria mea prin lume.

Aventura era pe placul lui Crăciun care cunoştea prea bine onoarea de a fi tovarăşul Mai Marelui Pădurilor din întreaga lume. Însă Necile plânse pentru prima oară în viaţa ei şi se încleşta de gâtul lui ca şi cum nu-i venea să-l lase să plece. Nimfa care-i fusese mamă acestui tânăr voinic era la fel de graţioasă, de fermecătoare şi de frumoasă ca pe vremea când avusese curajul să-l înfrunte pe Ak cu pruncul strâns la piept, iar dragostea ei pentru el era la fel de mare ca şi atunci. Ak privi la ei doi cum stăteau îmbrăţişaţi de parcă ar fi fost frate şi soră şi-şi luă din nou aerul acela gânditor.

6. Crăciun descoperă oamenii

Luându-l pe Crăciun deoparte într-o poiană din pădure, Mai Marele spuse:

— Prinde-te cu mâna de brâul meu şi ţine-te bine în timpul călătoriei noastre prin văzduhuri, căci acum vom străbate lumea de la un capăt la altul şi vom arunca o privire asupra oamenilor din

care te tragi.

Aceste cuvinte îl uimiră peste măsură pe Crăciun, căci până atunci se crezuse unicul din rasa sa pe toată faţa pământului. Cu toate acestea, se prinse zdravăn de brâul marelui Ak, neputând să scoată o vorbă din pricina uimirii pe care o încerca.

Atunci imensa pădure din Burzee păru să le alunece de sub picioare, iar tânărul se trezi că străbate cu viteză cerurile înalte.

La scurt timp, se zăriră nişte turle sub ei, în timp ce privirea le căzu pe nişte clădiri de toate formele şi culorile. Era o aşezare omenească, iar Ak, care se oprise cu scopul de a coborî, îl duse pe Crăciun spre zidurile sale. Apoi Mai Marele spuse:

— Atât timp cât te ţii bine de brâul meu, vei rămâne nevăzut de ochii tuturor făpturilor omeneşti, iar tu le vei putea vedea cât se poate de clar. Dacă dai drumul strânsorii, să ştii că asta îţi va aduce despărţirea pe vecie de mine şi de casa ta din Burzee.

Una dintre primele legi ale Pădurii este ascultarea, iar lui Crăciun nici prin cap nu-i trecea să nesocotească dorinţa Mai Marelui Pădurilor. Se prinse straşnic *de brâu şi rămase invizibil*.

Mai apoi, cu fiecare clipă petrecută în aşezarea aceea, uimirea tânărului crescu din ce în ce mai mult. El, cel care se crezuse conceput aparte faţă de celelalte făpturi, descoperea acum că pământul era înţesat de făpturi asemenea lui.

— Într-adevăr, spuse Ak, nemuritorii sunt puţini la număr, dar muritorii sunt câtă frunză şi iarbă.

Crăciun privea atent la semenii săi. Vedea feţe triste, feţe fericite şi cutezătoare, chipuri plăcute, neliniştite sau binevoitoare, amestecate toate într-un amalgam ciudat. Unele făpturi trudeau din greu, altele mergeau ţanţoşe şi pline de sine; unele erau grave şi gânditoare, în timp ce altele păreau fericite şi mulţumite. Erau oameni de toate felurile acolo ca şi pretutindeni, iar Crăciun găsi tot atâtea motive de încântare, cât şi de întristare.

Luă mai cu seamă aminte la copii – la început cu un aer curios, apoi atent şi mai pe urmă cu dragoste. Îmbrăcaţi în zdrenţe, micuţii se tăvăleau în colbul de pe uliţe, jucându-se cu cioburi şi pietricele. Alţii, frumos îmbrăcaţi, stăteau proptiţi în perne şi li se dădeau bomboane. Şi cu toate acestea, lui Crăciun i se păru că micuţii celor bogaţi nu erau cu nimic mai fericiţi decât cei care se jucau cu pietricele în praf.

— Copilăria este vremea celei mai mari fericiri a omului, spuse Ak continuând parcă gândurile tânărului. Doar pe parcursul acestor ani de desfătare inocentă, cei mici sunt lipsiţi de orice griji.

— Ia spune-mi, întrebă Crăciun, de ce nu sunt toţi copiii aceştia la fel?

— Pentru că se nasc unii în bordeie, alţii în palate, răspunse Mai Marele. Diferenţele de avere dintre părinţi duc şi la diferenţele dintre copii. Unii sunt atent îngrijiţi şi înveşmântaţi în mătăsuri şi pânzeturi dintre cele mai frumoase, alţii sunt neglijaţi şi îmbrăcaţi în zdrenţe.

— Şi cu toate astea, toţi par să fie la fel de

drăgălaşi şi de frumoşi, spuse Crăciun gânditor.

— Da, atâta vreme cât sunt copii, fu de acord Ak. Bucuria lor constă în a trăi şi nu se obosesc să gândească. În timp însă, judecata omenească pune stăpânire pe ei şi încep să creadă că trebuie să lupte şi să se agite, să trudească şi să nu-şi afle astâmpărul ca să obţină bogăţiile pe care oamenii le îndrăgesc atât de mult. Lucrurile astea nu există în pădurea în care ai fost crescut.

Crăciun tăcu o vreme. Apoi întrebă:

— Cum se face că eu am fost crescut în pădure, printre cei care nu-mi sunt semeni?

Atunci Ak îi povesti blajin despre copilăria sa: cum fusese abandonat la marginea pădurii şi lăsat drept pradă sălbăticiunilor, cum Necile, nimfa cea iubitoare, îl salvase şi îl crescuse sub protecţia nemuritorilor.

— Şi cu toate astea, eu nu sunt dintre ai lor, spuse Crăciun dus pe gânduri.

— Da, nu eşti dintre ai lor, răspunse Mai Marele Pădurilor. Nimfa care te-a crescut ca o mamă acum îţi pare mai degrabă ca o soră. Curând, când vei îmbătrâni şi vei încărunţi, o să arate mai degrabă ca fiica ta. Şi nu la mult timp după asta, nu vei mai fi decât o amintire, în timp ce ea va rămâne tot Necile.

— Atunci de ce se mai nasc oamenii, dacă tot trebuie să moară într-o bună zi? întrebă băiatul.

— Totul moare, cu excepţia lumii înseşi şi a păzitorilor ei, răspunse Ak. Cât trăieşti, totul pe lumea asta are un sens. Cei înţelepţi caută să se facă utili lumii, căci cei utili cu siguranţă vor mai trăi o a doua viaţă.

Crăciun nu reuşi să înţeleagă o mare parte din cele auzite, însă începu să-şi dorească să le fie de folos semenilor săi, aşa că rămase gânditor şi serios în timp ce-şi reluară călătoria.

Vizitară nenumărate case omeneşti din multe colţuri ale lumii şi-i văzură pe ţărani trudind pe câmpii, pe războinici avântându-se în lupta crâncenă, pe negustori vânzându-şi mărfurile în schimbul unor bucăţi de metal alb şi galben. Pretutindeni, ochii lui Crăciun îi căutau cu dragoste şi milă pe copii, căci gândul la propria sa copilărie neajutorată răsuna puternic în adâncul său şi voia să-i ajute pe micuţii cei nevinovaţi din specia sa, aşa cum şi el fusese ajutat odinioară de nimfa cea milostivă.

Zi după zi, Mai Marele Pădurilor şi discipolul său străbătură pământul, Ak vorbindu-i prea puţin tânărului care se ţinea strâns de brâul lui, dar purtându-l în toate locurile unde ar fi putut cunoaşte traiul fiinţelor umane.

În cele din urmă, se întoarseră în bătrâna pădure Burzee unde Mai Marele îl lăsă pe Crăciun în mijlocul nimfelor ce-l aşteptau nerăbdătoare împreună cu Necile.

Expresia feţei lui Ak era acum una calmă şi liniştită, în schimb cea a lui Crăciun devenise extrem de gânditoare. Necile oftă la vederea schimbării fiului ei adoptiv ce fusese tot timpul vesel şi zâmbitor până la acea vreme şi-i trecu prin minte că existenţa băiatului nu va mai putea fi aceeaşi după călătoria făcută împreună cu Mai Marele Pădurilor.

7. Crăciun părăseşte pădurea

Când Regina Zurline atinse potirul de aur cu buzele ei gingaşe şi îl trecu mai departe în cinstea întoarcerii călătorilor.

Mai Marele Pădurilor din lume, care nu scosese nicio vorbuliţă până atunci, îşi întoarse privirea spre Crăciun şi spuse:

— Ei, bine?

Băiatul pricepu pe dată şi se ridică încet în picioare lângă Necile. Ochii săi dădură roată nimfelor sale dragi de care îşi aducea aminte ca fiindu-i prietene nepreţuite, însă lacrimile îi izvorau din ochi înceţoşându-i privirea, aşa că fu nevoit să se uite drept la Mai Marele Pădurilor.

— Am fost neştiutor, spuse el cu simplitate, până când Marele Ak, în bunătatea sa, m-a învăţat cine şi ce sunt. Voi, cele care trăiţi atât de fericite în căsuţele voastre din pădure, veşnic tinere, frumoase şi nevinovate, nu sunteţi compania potrivită pentru un pui de om. Căci i-am privit pe oameni, condamnaţi să trăiască într-un spaţiu restrâns pe faţa pământului, să trudească din greu pentru cele trebuincioase, să îmbătrânească şi apoi să se ofilească precum frunzele toamnei. Şi cu toate astea, fiecare om are propria lui misiune, şi anume aceea de a lăsa lumea într-o stare mai bună decât aceea în care a găsit-o. Eu fac parte din rasa oamenilor şi locul meu este printre oameni. Inima mea vă va fi veşnic recunoscătoare pentru grija arătată bietului şi neajutoratului copil pe care l-aţi adoptat, cât şi pentru dragostea arătată de-a lungul copilăriei mele. Draga mea

mamă adoptivă, am să te iubesc şi am să te respect cât voi trăi, spuse el, şi se opri să-i sărute fruntea cea albă a lui Necile. Trebuie însă să vă părăsesc ca să iau parte la marea bătălie la care este condamnată omenirea şi să-mi trăiesc viaţa în propriul meu fel.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă gravă Regina.

— Trebuie să mă dedic grijii pentru copiii oamenilor şi să încerc să-i fac fericiţi, răspunse el. Având în vedere că grija voastră pentru un biet copil mi-a adus atât de multă fericire şi putere, mi se pare corect şi drept să-mi dedic viaţa fericirii altor copii. În felul acesta, amintirea iubitoarei nimfe Necile se va înrădăcina în inimile a mii de copii din rasa mea de-a lungul multor ani ce vor urma, iar fapta ei cea milostivă va fi povestită în cântece şi istorioare atâta timp cât lumea va dăinui. Aşa este, Stăpâne?

— Aşa este, răspunse Ak şi, ridicându-se în picioare, continuă: Cu toate acestea, nu trebuie să uităm un lucru. Prin faptul că ai fost adoptat drept copilul pădurii şi al nimfelor celor voioase, ai câştigat o distincţie care te va deosebi pentru totdeauna de cei asemeni ţie. Prin urmare, când vei merge în lumea oamenilor, te vei bucura în continuare de protecţia Pădurii, iar puterile de care te bucuri acum vor rămâne alături de tine ca să te ajute în misiunea ta. De te vei afla la ananghie, îi poţi chema oricând în ajutor pe ryli, pe knooki şi pe zâne, iar ei te vor ajuta cu dragă inimă. Eu, Mai Marele Pădurilor din întreaga Lume, am spus aceasta, iar cuvântul meu este

lege! Crăciun privi recunoscător spre Ak.

— Acest lucru mă va face atotputernic printre oameni, răspunse el. Protejat fiind de prieteni atât de buni, aş putea face fericiţi mii de copii. Mă voi strădui din răsputeri să-mi fac treaba şi ştiu că fiinţele pădurii îmi vor da tot ajutorul şi prietenia lor.

— Aşa vom face! spuse serioasă prea frumoasa Regină.

— Aşa vom face! strigară rylii cei veseli, râzând.

— Aşa vom face! se auziră şi knookii cei încovoiaţi.

— Aşa vom face! exclamară cu mândrie nimfele gingaşe.

Dar Necile nu scoase o vorbuliţă. Nu făcu decât să-l cuprindă pe Crăciun cu braţele şi să-l sărute drăgăstos.

— Lumea e mare, continuă băiatul întorcându-se din nou spre prietenii săi credincioşi, dar oameni sunt peste tot. Am să-mi încep misiunea aici, lângă prietenii mei, aşa încât dacă dau de necazuri, să pot veni la voi în pădure după ajutor şi sfaturi.

Spunând acestea, îi privi pe toţi cu dragoste şi se întoarse. Nu era nevoie să-şi ia rămas bun, dar pentru el dulcea viaţă în sălbăticia pădurii luase sfârşit. Plecase pentru a da piept cu soarta sa – soarta rasei umane – aceea de a-şi face griji şi de a trudi.

Dar Ak, cunoscând sufletul băiatului, fu milostiv şi-i călăuzi paşii.

Străbătând Burzee şi ieşind în marginea sa

dinspre răsărit, Crăciun ajunse în Valea Râsetelor Hohaho. De-o parte şi de alta se aflau dealuri înverzite, iar un pârâiaş şerpuia printre ele pentru a se face nevăzut undeva departe, dincolo de vale. În spatele lui se afla pădurea întunecată, iar la capătul îndepărtat al văii se întindea o câmpie largă. Privirea tânărului, în care se reflectaseră până acum gândurile lui apăsătoare, devenea acum din ce în ce mai luminoasă în timp ce rămăsese nemişcat, privind spre Valea Râsetelor. Apoi, dintr-odată, ochii săi sclipiră aidoma stelelor într-o noapte încremenită şi se înveseliră, devenind mai mari.

Căci la picioarele sale, ciuboţica-cucului şi margaretele îi zâmbeau prietenos; briza adia vesel, fluturându-i în vânt şuviţele de păr de pe frunte; pârâiaşul se amuza zglobiu în timp ce unduia peste pietricele şi şerpuia de-a lungul cotiturilor înverzite ale malurilor sale; albinele cântau vesel în timp ce zburau de pe păpădii pe narcise; gâzele zumzăiau fericite în iarba înaltă, iar razele soarelui scânteiau plăcut peste întreaga privelişte.

— Aici, strigă Crăciun, întinzând braţele pentru a cuprinde într-o îmbrăţişare întreaga vale. Aici va fi casa mea!

Asta s-a întâmplat acum mulţi, mulţi ani în urmă. De atunci, acolo e căminul lui. Acolo e căminul lui şi în ziua de azi.

MATURITATEA

1. Valea Râsetelor

Când Crăciun poposi în vale, aceasta era pustie, cu excepţia ierbii, a pârâului, a florilor câmpului, a albinelor şi a fluturilor. Dacă era să-şi stabilească acolo căminul şi să trăiască după legea oamenilor, atunci trebuia să aibă o casă. Acest lucru îl puse în încurcătură la început, dar pe când şedea zâmbitor în lumina soarelui, îl descoperi brusc lângă el pe bătrânul Nelko, slujitorul Mai Marelui Pădurilor. Nelko avea un topor puternic şi lat, cu o lamă ce strălucea precum argintul lustruit. Îl puse în mâinile tânărului şi apoi dispăru fără să scoată o vorbă.

Crăciun pricepu pe dată şi, îndreptându-se spre marginea pădurii, alese câteva trunchiuri de copaci căzuţi la pământ pe care începu să-i cureţe de crengile uscate. Nu-l lăsa inima să taie un copac verde. Viaţa pe care o dusese alături de nimfele care păzeau pădurea îl învăţase că un copac viu este sacru, fiind o fiinţă înzestrată cu sentimente. Dar în ceea ce privea copacii uscaţi şi căzuţi la pământ, lucrurile stăteau diferit. Aceştia îşi împliniseră misiunea ca membri activi ai comunităţii pădurii, iar acum era mai potrivit ca resturile lor să satisfacă nevoile omului.

Toporul muşca adânc din trunchiuri la fiecare lovitură. Părea să aibă o forţă aparte, iar Crăciun nu trebuia decât să-l rotească şi să-l ghideze.

Când umbrele începură să-şi facă apariţia peste dealurile verzi pentru a poposi deasupra văii peste noapte, tânărul reuşise deja să cioplească o mulţime de trunchiuri egale ca lungime şi numai bune ca formă ca să ridice o casă aidoma acelora

pe care le văzuse la oamenii cei mai săraci. Apoi, hotărât fiind să aştepte până a doua zi ca să îmbine trunchiurile, Crăciun se hrăni cu câteva rădăcini dulci pe care ştia unde să le găsească, bău pe săturate din apa pârâiaşului cel vesel şi se întinse să doarmă pe iarbă, căutând mai întâi un loc unde nu creşteau flori ca nu cumva greutatea trupului său să le strivească.

Şi-n timp ce dormea liniştit respirând miresmele minunatei văi, Spiritul Fericirii se strecură în inima sa şi alungă de acolo orice teamă, orice grijă şi orice îndoială. Chipul său nu mai avea să fie vreodată întunecat de nelinişti, iar greutăţile vieţii nu mai aveau să-l apese vreodată ca o povară. Căci Valea Râsetelor îl adoptase şi ea.

Ce bine ar fi să putem trăi toţi în locul acela încântător! Dar poate că atunci ne-am înghesui cam prea tare. De secole întregi, locul acela îşi aşteptase stăpânul. Să fi fost oare soarta cea care-l convinsese pe Crăciun să se stabilească în acea vale fericită? Sau să fi fost tovarăşii lui cei grijulii, nemuritorii, care îi îndreptaseră paşii ce plecaseră din Burzee în căutarea unui cămin pe lumea asta?

Cert este că de îndată ce luna se ivi deasupra dealurilor şi scaldă cu razele sale blânde trupul străinului adormit, Valea Râsetelor se umplu de siluetele încovoiate şi ciudate ale knookilor cei prietenoşi. Fiinţele acestea nu scoaseră un sunet, dar munciră cu însufleţire şi pricepere. Buştenii pe care Crăciun îi sculptase cu toporul său strălucitor au fost căraţi undeva lângă pârâu şi aşezaţi unul peste altul, şi o căsuţă zdravănă şi spaţioasă a fost construită în timpul nopţii.

De dimineaţă, păsărelele invadară valea, iar trilurile lor, atât de rar auzite în inima pădurii, îl treziră pe străin. Se frecă la ochi ca să dea la o parte perdeaua de pe pleoape şi privi în jur. Dădu cu ochii de casă.

— Trebuie să le mulţumesc knookilor pentru asta, spuse el plin de recunoştinţă. Se îndreptă apoi spre casă şi intră în ea. Dădu peste o încăpere mare cu un cămin într-un capăt şi o masă şi o bancă în mijloc. Lângă cămin se afla un dulap. Undeva în spate se mai vedea o uşă. Crăciun trecu şi de aceasta şi văzu o cameră mai mică cu un pat aflat lângă perete şi un set de scăunele pe o platformă puţin mai ridicată. Pe pat se aflau o mulţime de straturi de muşchi uscat adus din Pădure.

— E într-adevăr un palat! exclamă Crăciun zâmbind. Trebuie să le mulţumesc încă o dată knookilor, atât pentru buna cunoaştere a nevoilor unui om, cât şi pentru munca făcută în locul meu.

Ieşi din noua sa casă cu sentimentul că nu era chiar singur pe lumea asta, cu toate că alesese să părăsească viaţa din pădure. Prieteniile nu se desfac uşor, iar nemuritorii se aflau pretutindeni.

Când ajunse la pârâu, bău din apa pură şi se aşeză apoi pe mal ca să amuze pe seama nenumăratelor giumbuşlucuri ale valurilor mici ce se înghionteau de stânci şi se întreceau disperate mai apoi pentru a vedea care dintre ele va ajunge primul la următorul cot. Şi pe când ele se depărtau, ascultă cu luare aminte cântecul lor:

Alergăm, ne îmbrâncim, uite-aşa curgem la vale.

Niciun val nu trece agale.
Toate sunt prea încântate
Toate sunt prea agitate
Se ridică-n stropi zglobii
Şi se sparg în picuri mii.

Mai apoi, Crăciun căută rădăcini bune de mâncat, în timp ce narcisele îşi ridicară ochişorii spre el şi-şi fredonară cântecelul minunat:

Flori frumoase, flori prea rare şi nespus de răpitoare cu miresme îmbătătoare şi culori prea sclipitoare.

Crăciun izbucni în râs la auzul vocii floricelelor ce-şi cântau fericirea în timp ce se înclinau graţios din tulpini. Pe când razele soarelui cădeau blând peste chipul său, la urechi îi ajunse un alt cântecel:

Raze calde, lucitoare
Scaldă câmpia în soare
Zi de zi tot alintând
Tot ce mişcă pe pământ!

— Da! strigă Crăciun drept răspuns. Totul e plin de veselie şi de fericire aici. Valea Râsetelor este valea păcii şi a veseliei.

Îşi petrecu ziua stând de vorbă cu furnicile şi cu gâzele şi schimbând glume cu fluturii cei zglobii. Când veni seara, se-ntinse în patul său cu muşchi fin şi dormi dus.

Atunci îşi făcură apariţia zânele, vesele dar în acelaşi timp tăcute, care aduseră cu ele cratiţe şi tigăi, farfurii şi toate celelalte unelte necesare unui muritor pentru a găti şi pentru a se simţi în largul său. Umplură cu acestea dulapul şi căminul, iar la sfârşit lăsară un costum din lână pe

scăunelul de lângă pat.

Când se trezi, Crăciun se frecă din nou la ochi şi începu să râdă, mulţumind cu voce tare zânelor şi Mai Marelui Pădurilor care le trimisese acolo. Cercetă cu însufleţire toate lucrurile acelea noi, întrebându-se din când în când la ce serveau unele dintre ele. Numai că, pe vremea când mâinile sale se prinseseră de brâul Marelui Ak şi vizitase aşezările oamenilor, ochii săi observaseră toate obiceiurile şi deprinderile rasei din care făcea parte şi el. Aşadar, privind la cadourile aduse de zâne, intui că Mai Marele Pădurilor se aştepta ca el să trăiască de acum încolo în acelaşi chip ca şi semenii săi.

— Asta vrea să însemne că trebuie să ar pământul şi să plantez porumb, se gândi el în sinea lui, astfel încât să pot strânge suficientă mâncare până la sosirea iernii.

Dar pe când stătea el în valea aceea plină de iarbă, îşi dădu seama că pentru a ara pământul, ar fi trebuit să distrugă o mulţime de flori frumoase lipsite de apărare şi pe deasupra şi o mulţime de firicele gingaşe de iarbă. Iar el nu se putea îndura să facă acest lucru.

Prin urmare, întinse braţele înainte şi scoase un fluierat anume pe care-l învăţase în pădure, strigând mai apoi:

— Ryli ai florilor de pe câmpii, veniţi încoace!

O duzină de ryli mici şi curioşi îşi făcură pe dată apariţia în faţa lui salutându-l voios din cap.

Crăciun se uită la ei cu luare aminte.

— I-am cunoscut şi i-am îndrăgit ani la rând pe fraţii voştri din pădure, spuse el. Şi pe voi am

să vă iubesc la fel, de îndată ce ne vom împrieteni. Pentru mine, legile rylilor, fie ei din păduri sau de pe câmpii, sunt sacre. Nu am distrus niciodată cu bună ştiinţă vreo floare de care voi aveţi atâta grijă, numai că trebuie să plantez grâne cu care să mă hrănesc de-a lungul iernii, şi cum pot oare să fac asta fără să nimicesc aceste fiinţe mici care-mi cântă atât de frumos despre florile lor plăcut mirositoare?

Rylul galben, cel care are în grijă piciorul-cocoşului, răspunse:

— Nu te îngrijora, prietene Crăciun. Marele Ak ne-a vorbit despre tine. Ai ceva mai bun de făcut în viaţă decât să munceşti pământul pentru a obţine de-ale gurii. Deşi noi, nefăcând parte din pădure, nu trebuie să ne supunem poruncilor Marelui Ak, suntem încântaţi să-i facem o favoare celui la care el ţine atât de mult. Prin urmare, fă ceea ce ai de făcut. Noi, rylii din câmpii, ne vom ocupa de proviziile tale.

După acest discurs, rylii se făcură nevăzuţi, iar Crăciun îşi scoase cu totul din cap gândul de a lucra pământul.

Când reveni în căsuţă, găsi un castron plin cu lapte aşteptându-l pe masă. În dulap era pâine şi o farfurie plină cu miere. Un coş plin de mere roşii şi struguri proaspăt culeşi îl aşteptau şi ei. Strigă cât putu de tare către rylii nevăzuţi:

— Mulţumesc, prieteni!

Începu apoi să se înfrupte din hrana primită. De atunci, ori de câte ori i se făcea foame, nu trebuia decât să se uite în dulap unde găsea tot felul de bunătăţi aduse de rylii cei prietenoşi. Iar

knookii tăiau şi stivuiau cât de multe lemne puteau pentru căminul său, în timp ce zânele îi aduceau pături călduroase şi haine.

Aşa-şi începu el viaţa în Valea Râsetelor cu ajutorul şi prietenia nemuritorilor care se îngrijeau de toate trebuinţele sale.

2. Cum a făcut Crăciun prima jucărie

Crăciun era negreşit plin de înţelepciune, căci norocul său nu făcuse decât să-i întărească dorinţa de a-i ajuta pe copiii din propria sa rasă. Ştia prea bine că planul său avea încuviinţarea nemuritorilor, căci altfel nu l-ar fi ajutat atât de mult.

Aşa că începu de îndată să cunoască oamenii. Străbătu valea până la câmpia din spatele ei şi traversă întinderea în toate direcţiile pentru a ajunge la aşezările oamenilor. Aceştia locuiau în case izolate sau în grupuri de case pe care le numeau sate, iar Crăciun găsi copii în aproape toate casele, fie ele mici sau mari.

Copiii ajunseră îndată să-i cunoască chipul radios şi vesel şi privirea blajină, iar părinţii, care la început îl priviseră cu neîncredere din cauza preţuirii acordate copiilor mai mult decât celor mari, au fost mai apoi mulţumiţi că fetiţele şi băieţeii îşi găsiseră un tovarăş dejoacă ce părea dispus să-i amuze cu orice chip.

Prin urmare copii se hârjoneau şi jucau tot felul de jocuri cu Crăciun, băieţii cocoţându-se pe umerii săi, fetele cuibărindu-i-se în braţele puternice, iar copilandrii agăţându-se de

genunchii lui. Oriunde se întâmpla să fie, Crăciun era însoţit de clinchetul râsetelor de copiii, iar ca să înţelegem mai bine despre ce e vorba, trebuie să ştiţi că în vremurile acelea copiii erau cu mult mai neglijaţi decât în vremurile noastre şi primeau mai puţină atenţie din partea părinţilor lor, cărora li se părea o minune faptul că un om aşa de cumsecade precum Crăciun îşi ocupa timpul încercând să le facă pruncii fericiţi. Fiţi siguri că toţi cei care l-au cunoscut au fost fără îndoială extrem de fericiţi. Chipurile triste ale celor săraci şi exploataţi se înseninau dintr-odată; schilozii zâmbeau în ciuda nefericirii lor, cei suferinzi uitau de gemetele de durere de îndată ce bunul lor prieten venea să le aline durerea.

Numai la impunătorul palat al Lordului Lerd şi la castelul ameninţător al Baronului Brown i s-a refuzat lui Crăciun intrarea. Desigur că erau copii în ambele locuri, dar servitorii de la palat îi trântiseră uşa în nas străinului, iar crâncenul baron îl ameninţă c-o să-l atârne într-un cârlig de fier de zidurile castelului. Prin urmare, bietul Crăciun a oftat şi s-a întors la căsuţele sărăcăcioase unde era mai bine primit.

După o vreme, s-a apropiat iarna.

Florile începură să se ofilească şi dispărură; gâzele se îngropară adânc în pământ; fluturii părăsiră pajiştile, iar susurul pârâiaşului deveni aspru, ca atins de răceală.

Într-o bună zi, fulgi mari umplură văzduhul Văii Râsetelor, dansând frenetic în timp ce se îndreptau spre pământ şi acoperind cu un veşmânt de-un alb pur acoperişul casei lui Crăciun.

Noaptea Moş Gerilă bătu cu putere la uşă.

— Intră! strigă Crăciun.

— Ieşi tu! răspunse Moş Gerilă, căci ai focul aprins înăuntru. *Prin urmare, Crăciun ieşi din casă.* Îl cunoscuse pe Moş Gerilă în Pădure şi-l plăcea pe pezevenghiul ăsta jovial, cu toate că nu avea prea mare încredere în el.

— Ce-am să mă mai distrez în noaptea asta, Crăciun! strigă duhul. Ia uite ce vreme straşnică! Am să fac ravagii până dimineaţă, degerând nasuri, urechi şi picioare.

— Moş Gerilă, dacă ţii la mine, nu te lua de copii, îl imploră Crăciun.

— De ce? întrebă celălalt plin de uimire.

— Pentru că sunt delicaţi şi neajutoraţi, răspunse Crăciun.

— Oh, dar cât îmi mai place să-i îngheţ pe cei delicaţi! declară Moş Gerilă. Cei vârstnici sunt mai puternici şi mă obosesc.

— Cei tineri sunt slabi şi nu pot să-ţi ţină piept, spuse Crăciun.

— Aşa-i, spuse Moş Gerilă îngândurat. În regulă, n-am să mă iau de niciun copil în noaptea asta. Sper să pot face faţă tentaţiei, promise el. Noapte bună, Crăciun!

— Noapte bună!

Tânărul intră în casă şi închise uşa, iar Moş Gerilă o luă la sănătoasa spre primul sat.

Crăciun aruncă un buştean pe foc care arse cu flacără vie. Lângă vatră stătea Blinkie, o pisică mare pe care o primise de la Peter, knookul. Avea o blană moale şi lucioasă şi torcea la nesfârşit plină de încântare.

— N-am să-i mai văd pe copii prea curând, îi spuse Crăciun pisicii care se opri din tors ca să-l asculte. Iarna a tăbărât pe noi, zăpada o să fie cât gardul multe zile în şir, iar eu nu o să am cum să mă joc cu micii mei prieteni.

Pisica ridică o lăbuţă şi se frecă gânditoare pe nas, dar nu-i răspunse. Atâta vreme cât focul ardea în sobă şi Crăciun stătea pe scăunelul de lângă vatră, prea puţin îi păsa de vreme.

Astfel se scurseră multe zile şi multe seri nesfârşite. Dulapul era mereu plin, dar Crăciun se plictisi din pricina faptului că nu avea nimic de făcut decât să pună lemne pe foc din stiva mare pe care i-o făcuseră knookii.

Într-o seară, luă o bucată de lemn şi începu să o cioplească folosind cuţitul lui cel ascuţit. La început nu voise decât să-şi omoare timpul în felul acesta, aşa că fluiera şi-i cânta pisicii în timp ce scobea porţiuni întregi din bucata de lemn. Pisica stătea cu botul pe labe şi se uita la el, ascultând fluieratul stăpânului care-i plăcea chiar mai mult decât propriul ei tors.

În timp ce sculpta, Crăciun se uita când la pisică, când la băţ, până când lemnul începu să capete o formă, iar forma aceea semăna cu un cap de pisică cu urechile ciulite.

Crăciun se opri din fluierat şi începu să râdă, apoi atât el cât şi pisica se uitară la figurina din lemn plini de uimire. Ciopli apoi ochii şi nasul şi rotunji partea de jos a capului astfel încât să-i facă şi gâtul pe care stătea.

Pisica nu mai ştia ce să facă acum, aşa că se ridicase ţeapănă ca şi cum ar fi privit suspicioasă

la ce ar fi putut urma.

Crăciun ştia ce avea să urmeze. Capul îi dăduse ideea. Îşi înfigea cu grijă şi cu dibăcie cuţitul, cioplind încetişor corpul pisicii, pe care o concepu stând în şezut precum pisica din realitate, cu coada adusă împrejurul celor două picioare din faţă.

Îi trebui ceva timp, dar serile erau oricum lungi, iar el nu avea nimic mai bun de făcut. La sfârşit, plin de încântare, izbucni într-un hohot puternic de râs la vederea rezultatului muncii sale şi aşeză pe vatră pisica de lemn, acum terminată, în faţa celei adevărate.

Pisica se uită la propria ei imagine, se zbârli supărată şi scoase un mieunat sfidător. Pisica din lemn nu dădu nicio importanţă supărării celeilalte, iar Crăciun se amuză din nou.

Atunci Blinkie se apropie de figurina din lemn ca s-o poată privi mai de aproape şi s-o miroasă. Ochii şi nasul îi arătau clar că făptura era din lemn, în ciuda înfăţişării ei. Prin urmare, pisica reveni la locul şi la torsul ei şi-i aruncă priviri pline de admiraţie stăpânului ei cel dibaci, în timp ce se spăla pe faţă cu lăbuţele. Probabil că încerca aceeaşi mulţumire pe care o simţim cu toţii când ne uităm la câte o fotografie reuşită de-a noastră.

Însuşi stăpânul pisicii era mulţumit de rodul muncii sale fără să aibă nici cea mai mică idee care era motivul. Pe bună dreptate, avea toate motivele să fie fericit în acea seară şi toţi copiii din întreaga lume odată cu el. Căci Crăciun făcuse astfel prima sa jucărie.

3. Cum au colorat rylii jucăriile

Liniştea se aşternuse acum în întreaga Vale a Râsetelor. Zăpada o acoperea aidoma unei plăpumi albe nesfârşite ce se aşezase în faţa casei în care Crăciun stătea şi punea lemne pe foc. Pârâiaşul gâlgâia sub un strat gros de gheaţă, iar toate plantele şi insectele se cuibăriseră la pieptul naturii mame ca să se încălzească. Faţa lunii era acoperită de nori negri, iar vântul, înnebunit după distracţiile de iarnă, împingea şi învârtejea fulgii în atât de multe direcţii, încât aceştia cu greu mai ajungeau să atingă pământul.

Crăciun auzi vântul şuierând şi urlând în joaca să şi le mulţumi încă o dată knookilor pentru acoperişul plăcut de deasupra capului său. Blinkie se spăla leneş pe faţă şi se uita atent la tăciunii din sobă cu o privire de profundă mulţumire. Pisica de jucărie şedea în faţa celei adevărate şi se uita drept înainte aşa cum fac toate pisicile de jucărie.

Dintr-odată, Crăciun auzi un zgomot care suna diferit de vocea vântului. Suna mai mult ca un plâns de suferinţă şi disperare.

Se ridică în picioare şi ciuli urechile, dar vântul care se înteţise brusc smuci uşa şi făcu să zăngănească ferestrele ca să-i distragă atenţia. Aşteptă până când vântul obosi şi-atunci, cu urechile încă ciulite, auzi încă o dată plânsul sfâşietor de suferinţă.

Îşi trase cu repeziciune haina, îşi puse căciula până peste ochi şi deschise uşa. Vântul se năpusti înăuntru şi împrăştie cenuşa pe podea,

învolburând în acelaşi timp blana lui Blinkie atât de furios, încât pisica trebui să se ascundă sub masă. Atunci uşa se închise şi Crăciun rămase afară, uitându-se neliniştit în beznă.

Vântul râse şi se zbengui încercând chiar să-l doboare din picioare, dar el se ţinu bine. Fulgii zăpăciţi îi intrau în ochi împăienjenindu-i privirea, dar el se frecă la ochi şi se uită din nou.

Zăpada peste tot, zăpada albă şi strălucitoare. Zăpadă acoperind pământul, zăpadă umplând văzduhurile.

Plânsetul nu se mai repetă.

Crăciun se întoarse ca să intre înapoi în casă, dar vântul îl prinse pe picior greşit, iar el se împiedică şi căzu pe un troian de zăpadă. Mâna lui se afundă în morman şi dădu peste ceva ce nu era zăpadă. Pipăi şi, trăgând uşurel în afară spre el, descoperi că era vorba de un copil. Îl luă de îndată în braţe şi intră cu el în casă.

Vântul îl urmă prin uşa deschisă, dar Crăciun o închise cu repeziciune. Aşează copilaşul salvat pe vatră şi, dând la o parte zăpada de pe el, descoperi că era Weekum, un băieţel ce locuia într-o căsuţă din spatele Văii.

Crăciun îl înfofoli într-o pătură şi-l curăţă de gheaţa de pe mânuţe. La scurt timp, copilul deschise ochii şi, dându-şi seama unde se afla, zâmbi fericit. Atunci Crăciun încălzi un pic de lapte şi hrăni încetişor copilul, în timp ce pisica se uita plină de curiozitate. În cele din urmă, micuţul se cuibări în braţele amicului său, oftă şi adormi, iar Crăciun, pe deplin mulţumit de faptul că-l găsise pe drumeţul rătăcit, îl ţinu strâns la piept în

timp ce dormea dus.

Nemaiavând nicio răutate de făcut, vântul se cocoţă pe deal şi se rostogoli spre nord. Fulgii căpătară astfel răgazul de a se aşeza pe pământ, iar Valea încremeni din nou.

Băiatul, care dormise pe cinste în braţele amicului său, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Apoi, aşa cum fac toţi copiii, privi de jur-împrejurul camerei şi descoperi lucrurile care-l înconjurau.

— Ce pisică frumoasă ai, Crăciun, spuse el în cele din urmă.

Vreau s-o ţin în braţe.

Numai că pisica nu fu de acord cu asta şi fugi.

— Pisica cealaltă nu o să fugă, Crăciun, continuă băiatul.

Dă-mi voie s-o ţin în braţe.

Crăciun îi puse jucăria în braţe, iar băiatul o ţinu drăgăstos la piept şi-i sărută vârful urechiuşei de lemn.

— Cum te-ai pierdut în vijelie, Weekum? întrebă Crăciun.

— Pornisem spre casa mătuşii mele şi m-am rătăcit, răspunse Weekum.

— Ţi-a fost frică?

— Era frig, spuse Weekum, iar zăpada îmi intra în ochi, aşa că nu vedeam mare lucru. Arunci am continuat să merg până când am căzut în zăpadă fără să ştiu unde mă aflam de fapt, iar vântul sufla cu putere fulgii deasupra mea şi m-a acoperit.

Crăciun îl mângâie încet pe cap, iar băiatul se

uită în sus la el şi-i zâmbi.

— Acum sunt bine, spuse Weekum.

— Da, slavă Domnului, răspunse Crăciun fericit. Acum am să te culc în patul meu şi trebuie să dormi până dimineaţă când am să te duc înapoi la mama ta.

— Pot să dorm cu pisica? întrebă băiatul.

— Da, dacă aşa vrei, răspunse Crăciun.

— Tare-i drăgălaşă! spuse Weekum zâmbitor în timp ce Crăciun îl învelea în pături. Micuţul adormi pe dată cu jucăria din lemn în braţe.

Când se făcu dimineaţă, soarele puse stăpânire pe Valea Râsetelor pe care o inundă cu razele sale, aşa că bunul Crăciun se pregăti să ducă înapoi mamei sale copilul rătăcit.

— Crăciun, pot să păstrez pisica? întrebă Weekum. E mult mai drăguţă decât pisicile adevărate. Nu fuge, nu zgârie şi nici nu muşcă. Pot s-o păstrez?

— Da, normal, răspunse Crăciun, fiind plăcut surprins că jucăria pe care o făcuse îi putea aduce bucurie copilului. Aşa că-l înfăşură pe băiat împreună cu pisica de lemn într-o haină călduroasă, cocoţându-l apoi pe umerii săi laţi şi pornind prin zăpada şi troienele din vale şi de pe câmpia din spatele căsuţei sărăcăcioase unde locuia mama lui Weekum.

— Uite! Mamă! strigă băieţelul de îndată ce intrară. Am o pisică!

Biata femeie vărsă lacrimi de bucurie că odorul îi fusese salvat şi-i mulţumi lui Crăciun de nenumărate ori pentru fapta sa cea bună. Plecă aşadar cu inima uşoară şi fericită înapoi spre casa

lui din Vale.

În acea seară, îi spuse pisicii:

— Copiii or să îndrăgească pisicile de lemn la fel de mult ca şi pe cele adevărate, cu atât mai mult cu cât nu au cum să le facă niciun rău trăgându-le de urechi şi de coadă. Am să mai fac una.

Acesta a fost începutul marii sale lucrări.

Următoarea pisică era mai reuşită decât prima. Pe când Crăciun o sculpta, rylul galben se opri să-i facă o vizită şi atât de încântat rămase de măiestria omului, încât fugi şi mai aduse câţiva dintre camarazii săi.

Rylul roşu, rylul negru, rylul verde, rylul albastru şi rylul galben stăteau acum roată pe podea, în timp ce Crăciun fluiera şi cioplea până când pisica de lemn începu să prindă formă.

— Dacă ar avea aceeaşi culoare ca şi pisica adevărată, nimeni nu şi-ar da seama de diferenţă, spuse rylul roşu gânditor.

— Da, se prea poate ca micuţii să nu-şi dea seama de diferenţă, răspunse Crăciun încântat de idee.

— Am să-ţi aduc un pic de roşu cu care îmi colorez trandafirii şi lalele, strigă rylul roşu, şi-atunci ai să poţi colora buzele şi limba pisicii.

— Iar eu am să-ţi aduc un pic de verde cu care colorez iarba şi frunzele, spuse rylul verde, şi-atunci ai să poţi colora ochii verzi ai pisicii.

— O să-ţi trebuiască şi un pic de galben, observă rylul galben. Trebuie să-ţi aduc un pic din galbenul cu care colorez piciorul-cocoşului.

— Pisica adevărată e neagră, spuse rylul

negru, am să-ţi aduc un pic de negru cu care colorez ochii panselelor şi atunci ai să poţi să-ţi vopseşti în negru pisica de lemn.

— Văd că e o panglică albastră în jurul gâtului lui Blinkie, adăugă rylul albastru. Am să-ţi aduc un pic din culoarea cu care vopsesc clopoţeii şi florile de nu-mă-uita, şi-atunci ai să poţi ciopli o panglică în jurul gâtului pisicii pe care s-o vopseşti în albastru.

Aşa se face că rylii dispărură, iar când Crăciun termină de cioplit pisica, se întoarseră şi ei cu vopsele şi pensule.

O puseră pe Blinkie să şadă pe masă astfel încât Crăciun să picteze jucăria în culoarea potrivită, iar când lucrul fu dus la bun sfârşit, rylii declarară că aceasta era aidoma pisicii adevărate.

— Aşa este! spuse rylul roşu.

Blinkie păru oarecum deranjată de toată atenţia acordată jucăriei şi, ca să nu pară că ar aproba în vreun fel imitaţia, se îndreptă spre colţul vetrei şi se aşeză acolo cu un aer plin de demnitate.

Dar Crăciun fu încântat şi de îndată ce se făcu ziuă, plecă prin nămeţi traversând Valea şi câmpia, până când ajunse într-un sat. Acolo, într-o căscioară de lângă zidurile măreţului palat al Lordului Lerd, o fetiţă bolnavă stătea într-un pătuţ sărăcăcios, gemând de durere.

Crăciun se apropie de copilă, o sărută şi o linişti, scoţând apoi de sub haină pisica de jucărie pe care i-o puse în mâini.

Ah! Cât de răsplătit se simţi pentru munca sa şi pentru drumul lung când văzu ochii micuţei

umplându-se de bucurie! Ţinea pisicuţa strâns la piept ca şi cum ar fi fost o piatră preţioasă şi n-o lăsa o clipă din braţe. Febra scăzu, durerea se atenua, iar fetiţa căzu într-un somn dulce şi vindecător.

Crăciun râse şi fluieră tot drumul până acasă. Nu mai fusese niciodată atât de fericit.

Când ajunse acasă, o găsi pe Shiegra, leoaica, aşteptându-l. Shiegra îl îndrăgise pe Crăciun de mic copil şi nu de puţine ori venea să-l viziteze acasă la Necile pe vremea când locuia în Pădure. De când Crăciun plecase să locuiască în Valea Râsetelor, Shiegra rămăsese singură şi se îmbolnăvise, iar acum se luptase cu nămeţii de zăpadă de care tuturor leilor le e teamă, doar ca să ajungă să-l mai vadă o dată. Shiegra îmbătrânise şi dinţii începuseră să-i cadă, în timp ce smocurile de blană de pe marginea urechilor şi din vârful cozii deveniseră, din galben-aurii, albe.

Crăciun o găsi întinsă pe vatră şi o luă de gât în timp ce leoaica îl îmbrăţişa drăgăstos. Pisica se refugiase într-un colţ îndepărtat. Nici nu voia să audă de prietenia cu Shiegra.

Crăciun îi povesti vechii sale prietene despre pisicile pe care le făcuse şi despre bucuria pe care le-o aduseseră lui Weekum şi fetiţei suferinde. Shiegra nu ştia mare lucru despre copii, căci, de bună seamă, dacă ar fi întâlnit unul vreodată, cu greu s-ar fi putut abţine să nu-l devoreze. Însă noile preocupări ale lui Crăciun o interesau, aşa că spuse:

— Mi se pare cât se poate de interesant ce-mi povesteşti tu! Cu toate astea, nu înţeleg de ce

trebuie să ciopleşti pisici, nişte animale atât de lipsite de însemnătate. Dacă tot sunt aici, hai să ciopleşti imaginea unei leoaice, Regina tuturor animalelor sălbatice. Şi-arunci copiii tăi vor fi negreşit fericiţi şi se vor simţi protejaţi în acelaşi timp!

Crăciun găsi că propunerea era cât se poate de tentantă. Aşa că luă o bucată de lemn şi-şi ascuţi cuţitul, în timp ce Shiegra se ghemui pe vatra de la picioarele sale. Ciopli cu grijă nemăsurată capul leoaicei, inclusiv cei doi colţi înfricoşători ce se arcuiau peste buza inferioară şi liniile adânci, încruntate de deasupra ochilor ei larg deschişi.

Când termină, spuse:

— Are o înfăţişare înfricoşătoare, Shiegra.

— Atunci îmi seamănă, răspunse ea, căci aşa şi sunt: înfricoşătoare cu toţi cei care nu-mi sunt prieteni.

Crăciun sculpta mai apoi trupul şi coada lungă a lui Shiegra ce-i atârna în spate. Imaginea leoaicei era cât se poate de asemănătoare realităţii.

— Îmi place, spuse Shiegra căscând şi întinzându-se graţioasă. Şi-acum am să mă uit la tine cum o vopseşti.

Aduse din dulap vopselele primite de la ryli şi coloră jucăria astfel încât să semene cu Shiegra cea adevărată.

Leoaica se aşează cu labele mari şi moi pe marginea mesei şi se ridică să privească atent la jucăria care era copia ei.

— Eşti într-adevăr tare priceput, spuse ea cu

mândrie. Copiilor o să le placă mai mult jucăria asta decât pisicile. Sunt sigură de asta.

Mârâind apoi la Blinkie care de frică îşi încovoiase spatele şi miorlăia speriată, plecă cu paşi mândri spre pădurea care-i era casă.

4. Cum s-a speriat micuţa Mayrie

Iarna luase sfârşit acum, iar Valea Râsetelor era numai veselie şi încântare. Pârâiaşul era atât de fericit că era liber din nou, încât gâlgâia mai zgomotos ca niciodată şi se repezea cutezător peste pietre împroşcând stropi de apă până sus, sus în aer. Iarba îşi înălţa firicelele firave de sub stratul de plante moarte unde stătuse ascunsă de frica zăpezii, dar florile erau încă prea timide ca să-şi facă apariţia, deşi rylii se ocupau de zor cu hrănitul rădăcinilor lor. Soarele avea un chef nebun de glume şi trimitea raze ce dansau frenetic în toată Valea.

Într-o zi, Crăciun lua cina când auzi un ciocănit timid la uşă.

— Intră! strigă el.

Nu intră nimeni, dar după o oarecare pauză, se auzi din nou un ciocănit.

Crăciun ţâşni drept în picioare şi deschise larg uşa. În faţa lui stăteau o fetiţă şi fratele ei mai mic pe care-l ţinea strâns de mână.

— Tu eşti Clăciun? întrebă ea timidă.

— Da, eu sunt, scumpa mea! răspunse el cu un hohot de râs şi-i luă pe amândoi în braţe sărutându-i. Sunteţi bineveniţi şi cred că aţi ajuns exact la momentul potrivit ca să-mi împart cina cu

voi.

Îi conduse la masă şi le dădu să mănânce lapte proaspăt şi prăjiturele cu alune. Când se saturară, îi întrebă:

— Şi aţi bătut atâta cale doar să mă vedeţi pe mine?

— Eu vleau o zucălie! răspunse micuţa Mayrie, iar fratele ei, care nu învăţase până atunci prea multe cuvinte, dădu din cap şi exclamă precum un ecou:

— Zucălie!

— Oh! Vreţi nişte pisici de jucărie, nu-i aşa? răspunse Crăciun plăcut impresionat că jucăriile sale ajunseseră atât de cunoscute şi iubite de copii.

Cei doi mici vizitatori dădură cu putere din cap.

— Din păcate, continuă el, nu am terminat decât o pisică, căci am dus două ieri la nişte copii în oraş. Cea pe care o am acum, am să i-o dau frăţiorului tău, Mayrie, pentru că el e mai mic. Următoarea pisică pe care am s-o fac va fi pentru tine.

Chipul băieţaşului fu numai zâmbet când primi jucăria din mâinile lui Crăciun, dar micuţa Mayrie îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă cu sughiţuri.

— Eu… eu… eu… vleau… o pisică… acuuum! plângea ea.

Nefericirea ei îl făcu pe Crăciun să se simtă descumpănit pentru o clipă. Apoi, îşi aduse brusc aminte de Shiegra.

— Nu plânge, draga mea, spuse el

împăciuitor: Mai am o jucărie care e mai frumoasă decât o pisică şi am să ţi-o dau pe aceea.

Se îndreptă spre dulap şi scoase de acolo imitaţia leoaicei pe care o aşează pe masă în faţa lui Mayrie.

Fetiţa îşi ridică braţele în aer, se uită la dinţii fioroşi şi la privirea feroce a sălbăticiunii, apoi scoase un ţipăt de groază şi o zbughi afară din casă. Băieţelul o urmă şi el, ţipând din toţi rărunchii, pierzând chiar şi pisica de jucărie primită din pricina spaimei trase.

Crăciun rămase nemişcat o vreme, fiind cu totul uluit şi mirat. Aruncă apoi imaginea lui Shiegra înapoi în dulap şi fugi după copii, strigând după ei să nu le fie frică.

Micuţa Mayrie se opri din fugă, iar frăţiorul rămase agăţat bine de fusta ei, aruncând amândoi priviri îngrozite spre casă până Crăciun reuşi să-i convingă că fiara fusese bine zăvorâtă în dulap.

— Şi totuşi, de ce v-a fost aşa de frică de ea? întrebă el. E o simplă jucărie doar!

— E rea! spuse Mayrie hotărâtă, şi… şi… te sperie… şi nu-i frumoasă… ca asta!

— Poate că aveţi dreptate, răspunse Crăciun gânditor. Dar dacă vă întoarceţi cu mine în casă, am să vă fac repede o pisică drăgălaşă.

Aşa că intrară cu sfială din nou în casă, încrezându-se pe deplin în vorbele prietenului lor şi bucurându-se apoi să se uite la Crăciun cum cioplea pisica dintr-o bucată de lemn şi cum o vopsea apoi în culorile ei naturale. Nu-i trebui mult să facă jucăria, căci devenise deja destul de dibaci în mânuitul cuţitului, iar Mayrie îşi îndrăgi

şi mai mult jucăria pentru că văzuse cum fusese făcută.

După ce micii lui vizitatori plecară înapoi spre casă, Crăciun rămase adânc cufundat pe gânduri. Hotărî apoi că astfel de fiinţe fioroase precum buna lui prietenă, leoaica, nu sunt tocmai potrivite ca modele pentru jucăriile sale.

— Nu trebuie să-i sperie cu nimic pe copilaşi, gândi el în sinea lui, căci deşi eu o ştiu bine pe Shiegra şi nu mă tem de ea, e normal ca bieţii copilaşi să se uite la ea cu frică. De acum înainte am să aleg drept modele animale mai blânde cum ar fi veveriţele, iepurii, căprioarele şi mieii, căci pe acestea micuţii le vor adora şi nu se vor teme de ele.

Chiar în aceeaşi zi, se apucă sârguincios de lucru şi reuşi să facă până la asfinţit un iepure şi un miel de lemn. Nu erau chiar atât de asemănători cu animalele adevărate cum fuseseră pisicile, căci îi cioplise din amintire, iar Blinkie stătuse nemişcată tot timpul cât Crăciun lucrase.

Noile jucării încântară şi mai mult copiii, iar faima lui Crăciun se răspândi cu repeziciune în fiecare căscioară de pe câmpie şi din sate. Le ducea mereu jucării copilaşilor aflaţi în suferinţă sau celor invalizi, iar cei care erau suficient de puternici mergeau singuri până la casa din Vale să ceară jucării, aşa că nu-i de mirare că în curând se formase deja o potecă din câmpie şi până la uşa meşterului de jucării.

Veniră mai întâi copiii cu care Crăciun se jucase înainte să se apuce de făcut jucării. Fiţi siguri că toţi aceştia au fost bine aprovizionaţi cu

jucării. Apoi copiii care locuiau mai departe auziră şi ei de formele acelea minunate şi plecară şi ei în călătorie spre Vale ca să capete jucării. Cu toţii erau bineveniţi şi nu pleca niciunul cu mâna goală de acolo.

Avalanşa de cereri îl ţinu pe Crăciun ocupat până peste cap, însă el era cât se poate de fericit la gândul că putea face o bucurie atâtor copii. Bunii săi prieteni, nemuritorii, erau şi ei încântaţi de succesul lui şi-l ajutau din toată inima.

Knookii îi alegeau bucăţi frumoase de lemn fin, astfel încât cuţitul să nu i se rupă în ele; rylii îi aduceau mereu vopsele de toate culorile şi pensule din vârfuri de iarbă-de-pe-margi-nea-căii; zânele descoperiră că meşterul nostru avea nevoie de ferăstraie, de dălţi, de ciocane şi de cuie, de cuţite, aşa că-i aduseră un întreg arsenal de asemenea instrumente.

Curând, Crăciun îşi transformă camera de zi într-un atelier dintre cele mai minunate. Făcu o bancă pe care o aşeză în faţa ferestrei şi-şi aşeză pe ea toate uneltele şi vopselelele, aşa încât să poată ajunge cu uşurinţă la ele în timp ce stătea pe scăunelul lui. Pe măsură ce termina jucărie după jucărie care să bucure inimile copilaşilor, se simţea atât de fericit şi de împlinit, încât nu putea să se abţină să cânte, să râdă şi să fluiere cât era ziulica de mare.

— Sunt atât de fericit pentru că stau în Valea Râsetelor, aici unde totul e atât de vesel! spunea Crăciun.

Dar nu acesta era motivul.

5. Cum a ajuns Bessie cea Lipsită de Griji în Valea Râsetelor

Într-o zi, pe când Crăciun stătea în faţa uşii sale bucurându-se de razele soarelui în timp ce cioplea de zor capul şi coarnele unei căprioare de jucărie, îşi ridică dintr-odată privirea şi descoperi un pâlc strălucitor de călăreţi ce traversau Valea.

Când se apropiară mai mult, băgă de seamă că grupul era format din vreo douăzeci de oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în armuri strălucitoare, cu suliţe şi securi de luptă în mâini. În fruntea lor călărea micuţa Bessie cea Lipsită de Griji, fiica drăgălaşă a trufaşului Lord Lerd, care-l alungase cândva pe Crăciun de la palatul său.

Calul său buiestraş era de un alb ca zăpada, avea căpăstrul bătut în pietre scumpe, iar scăriţa era căptuşită cu catifea brodată cu aur. Soldaţii fuseseră trimişi să o protejeze pe durata călătoriei sale.

Crăciun fu cât se poate de surprins, dar îşi văzu în continuare de lucru şi de cântat până când alaiul ajunse în faţa lui. Atunci fetiţa se aplecă pe gâtul calului şi spuse:

— Vă rog, domnule Crăciun, aş vrea şi eu o jucărie!

Vocea ei era atât de rugătoare încât Crăciun ţâşni numaidecât în picioare şi îi ieşi în întâmpinare. Nu ştia însă cum să răspundă rugăminţii fetei.

— Eşti fiica unui lord cât se poate de bogat, spuse el, şi ai tot ce-ţi doreşti.

— Mai puţin jucării, adăugă Bessie. Nu există

alte jucării pe lumea asta decât jucăriile făcute de tine.

— Dar eu le fac pentru copiii săraci care nu au cu ce să se joace, continuă Crăciun.

— Oare copiilor sărmani le place să sejoace cu ele mai mult decât celor bogaţi? întrebă Bessie.

— Cred că nu, spuse Crăciun îngândurat.

— Oare ce vină am eu că tata e bogat? Oare e drept să mi se refuze jucăriile după care tânjesc doar pentru că există copii mai săraci decât mine? întrebă ea cu sinceritate.

— Tare mă tem că trebuie să fac asta, draga mea, căci sărmanii de ei nu au cu ce altceva să sejoace. Tu ai poneiul ăsta frumos cu care te poţi juca, ai servitorii care îţi stau la picioare şi orice fel de plăceri pe care le poţi cumpăra cu bani.

— Dar eu îmi doresc jucării! strigă Bessie, ştergându-şi lacrimile ce-i inundau ochii. Dacă n-o să am nicio jucărie, am să fiu tare nefericită.

Crăciun fu cât se poate de încurcat, căci tristeţea fetei îi aduse aminte că dorinţa lui era să facă toţi copiii fericiţi, indiferent dacă aveau părinţii săraci sau bogaţi. Şi cu toate astea, ştiind că săracii tânjeau după jucăriile lui, nu se îndura să-i dea una dintre ele lui Bessie cea Lipsită de Griji, care avea deja atât de multe lucruri care să o facă fericită.

— Ascultă, copila mea, spuse el blând, toate jucăriile la care lucrez acum sunt deja promise altor copii. Dar următoarea va fi a ta, dat fiind că inima ta tânjeşte atât de mult după ele. Vino din nou peste două zile şi jucăria ta va fi gata.

Bessie scoase un chiot de bucurie şi,

aplecându-se uşor peste gâtul calului, îl sărută gingaş pe frunte pe Crăciun. Apoi, strigându-şi soldaţii, făcu fericită cale întoarsă, dându-i pace lui Crăciun să-şi continue munca.

— Dacă e să fac jucării atât pentru copilaşii săracilor, cât şi pentru cei ai bogaţilor, gândi el, atunci nu o să mai am nicio clipă de răgaz tot anul! Dar oare e drept să dau jucării şi copiilor celor bogaţi? Fără îndoială că trebuie să merg la Necile să mă sfătuiască.

Aşa că de îndată ce termină căprioara de jucărie care semăna atât de bine cu o căprioară pe care o cunoscuse în poienile din pădure, merse în pădurea Burzee şi se îndreptă spre căsuţa nimfei Necile, care-i fusese mamă adoptivă.

Ea – l întâmpină drăgăstoasă şi iubitoare, ascultând cu băgare de seamă povestea despre Bessie cea Lipsită de Griji.

— Şi-acuma, spune-mi, zise el, se cuvine oare să le dau jucării şi copiilor celor bogaţi?

— Noi, cei care trăim în pădure, nu ştim nimic despre cei bogaţi, răspunse ea. Pentru mine toţi copiii sunt la fel, de vreme ce toţi sunt făcuţi din aceeaşi plămadă; bogăţia mi se pare o haină cu care te îmbraci sau de care te dezbraci, dar copilul rămâne acelaşi. Dar zânele sunt îngerii păzitori ai oamenilor şi cunosc copiii muritorilor mult mai bine decât mine. Să o chemăm pe Regina Zânelor.

Aşa şi făcură, iar Regina Zânelor şezu lângă ei şi ascultă spusele nimfei şi ale lui Crăciun care-i povesti despre copiii celor bogaţi şi despre jucăriile sale.

— Necile are dreptate, declară Regina, căci, fie ei săraci sau bogaţi, copiii tânjesc după jucării, iar asta e cât se poate de firesc. Inimioara lui Bessie cea Lipsită de Griji poate să sufere în aceeaşi măsură ca şi cea a lui Mayrie; poate să se simtă la fel de însingurată şi de nemulţumită, la fel de veselă şi de fericită. Prietene Crăciun, cred că se cuvine să-i faci fericiţi pe toţi cei mici, fie că locuiesc într-un castel sau într-o biată căscioară.

— Cuvintele tale sunt pline de înţelepciune, preafrumoasă Regină, spuse Crăciun, iar inima mea îmi spune că sunt şi cât se poate de îndreptăţite. Prin urmare, toţi copiii pot să capete jucării de la mine.

Se înclină apoi în faţa graţioasei Regine şi, sărutând buzele roşii ale lui Necile, se întoarse în Vale.

Se opri la pârâiaş să bea apă şi, aşezându-se pe malul lui, luă o bucată de argilă moale în mână în timp ce se gândea ce fel de jucărie să-i facă lui Bessie cea Lipsită de Griji. Nici nu băgă de seamă că degetele lui dădeau o anumită formă argilei până când, privind în jos, îşi dădu seama că făcuse un cap care semăna cumva cu nimfa Necile!

Deveni pe dată cât se poate de interesat. Adunând mai multă argilă de pe mal, o cară până acasă. Mai apoi, cu ajutorul cuţitului şi al unei bucăţi de lemn, reuşi să transforme argila în imaginea unei nimfe de jucărie. Cu atingeri fine contura părul lung şi bogat de pe cap şi-i acoperi trupul cu o haină de frunze de stejar, în timp ce-i puse sandale în picioarele ce ieşeau de sub haină.

Numai că argila era moale, iar Crăciun îşi

dădu seama că trebuie să o manevreze cu grijă ca nu cumva să-şi strice singur munca.

— Poate că razele soarelui or să usuce argila făcând-o să se întărească, gândi el. Aşa că aşează figurina pe o scândură şi o lăsă în bătaia razelor soarelui.

Acestea fiind făcute, merse spre bancă şi se apucă să coloreze căprioara de jucărie şi nu trecu mult până deveni cu totul absorbit de munca sa, uitând de nimfa din argilă. A doua zi, dând cu ochii de ea, văzu că soarele o uscase atât de tare încât devenise tare ca piatra şi că era suficient de rezistentă cât să fie mânuită fără probleme.

Cu cea mai mare grijă, Crăciun picta nimfa după asemănarea lui Necile, desenându-i nişte ochi albaştri şi adânci, dinţii albi, buzele roşii şi părul arămiu. Îi coloră haina în verde de culoarea frunzei de stejar, iar când se usca vopseaua, Crăciun însuşi fu fermecat de frumuseţea noii jucării. Desigur că nu era nici pe departe tot atât de frumoasă ca adevărata Necile, dar având în vedere materialul din care era făcută, Crăciun găsi că era nespus de frumoasă.

Când Bessie sosi a doua zi călare pe buiestraşul ei alb, Crăciun îi arătă noua lui jucărie. Ochii fetiţei deveniră mai luminoşi ca niciodată în timp ce cerceta pe toate părţile figurina aceea fermecătoare, iar fata prinse drag de ea pe dată, aşa cum se ataşează o mamă de propriul ei copil.

— Cum o cheamă, Crăciun? întrebă ea.

Crăciun ştia prea bine că nimfelor nu le place ca muritorii să vorbească despre ele, aşa că nu putu să-i mărturisească lui Bessie că jucăria pe

care i-o dăruise era de fapt copia lui Necile. Fiind o jucărie nouă, se străduí să-i găsească un nume, iar primul cuvânt care-i veni în minte i se păru cât se poate de potrivit.

— E o păpuşă, draga mea, îi spuse el lui Bessie.

— Am să consider păpuşa ca pe copilul meu, răspunse Bessie sărutând-o cu patimă. O să am grijă de ea şi am s-o veghez exact cum are grijă doica de mine. Crăciun, îţi mulţumesc din suflet, căci darul tău m-a făcut mai fericită ca oricând!

Apoi plecă înapoi spre casă, ţinând jucăria strâns în braţe, iar Crăciun, observând cât era de fericită, se gândi că va mai face o păpuşă, mai reuşită şi mai naturală decât prima dintre ele.

Aduse mai multă argilă de la pârâu şi, amintindu-şi că Bessie îi spusese că jucăria avea să fie precum copilul ei, se hotărî să contureze imaginea unui bebeluş. Nu exista piedică de netrecut pentru omul acesta priceput, căci la scurt timp păpuşa de jucărie era pe scândură şi se usca la soare. Apoi, cu argila care-i rămăsese, începu să facă imaginea lui Bessie cea Lipsită de Griji însăşi.

De data asta, misiunea nu-i fu chiar atât de uşoară, căci îşi dădu seama că nu-i ieşea din argilă obişnuită rochia de mătase a fiicei lordului. Aşa că le chemă pe zâne în ajutor şi le rugă să-i aducă mătăsuri colorate cu care să poată face o rochie adevărată pentru păpuşa de argilă. Zânele se puseră în mişcare pe dată şi până la căderea serii se întoarseră cu provizii bogate de mătăsuri, şnururi şi panglici aurii.

Crăciun deveni nerăbdător să-şi termine noua

păpuşă şi în loc să aştepte soarele de a doua zi, aşeză figurina de lut în vatra sobei şi o acoperi cu tăciuni aprinşi. Până a doua zi când scoase păpuşa de sub cenuşă, se întărise tot atât de mult ca şi cum ar fi stat o zi întreagă în soare.

Aşa se face că bunul nostru Crăciun devenise dibaci atât în făcutul jucăriilor, cât şi al rochiilor. Croi mătasea viorie şi reuşi să coasă o rochie minunată ce-i venea de minune noii păpuşi. În plus, îi puse un colier în jurul gâtului şi pantofi de mătase roz în picioare. Lutul ars are o culoare cenuşie deschisă, dar Crăciun vopsi chipul astfel încât să aibă culoarea pielii şi-i desenă păpuşii Bessie nişte ochi căprui, păr de aur şi obraji îmbujoraţi.

Era negreşit o adevărată plăcere să o priveşti şi cu siguranţă avea să aducă bucurie în inimile copiilor. În timp ce Crăciun o admira, auzi un ciocănit la uşă şi micuţa Mayrie se năpusti în odaie. Era tristă şi avea ochii roşii din pricina plânsului neîntrerupt.

— Ce-ai păţit, ce te-a supărat, draga mea? întrebă Crăciun ridicând copila în braţe.

— Am… am… stlicat… zucălia! spuse Mayrie printre sughiţuri.

— Cum aşa? întrebă el în timp ce ochii îi scânteiară.

— Am… scăpat-o… şi… i s-a lupt coada… şi… şi… apoi am scăpat-o ial… şi… şi… i-am lupt urechea… şi-acu… s-a stlicat! Crăciun începu să râdă.

— Nu face nimic, Mayrie, draga mea, spuse el. Ce-ai spune de păpuşa asta nouă în locul

pisicii?

Mayrie privi la păpuşa cu rochiţă de mătase, iar ochii i se măriră de uimire.

— Oh, Clăciun! strigă ea, bătând cu putere din palme, atunci o să am o domnişoală flumoasă?

— Îţi place? întrebă el.

— La nebunie! spuse ea. E mai flumoasă decât pisica.

— Atunci e a ta şi ai grijă să nu o spargi.

Mayrie înşfacă jucăria cu o bucurie vecină cu recunoştinţa, iar când porni pe cărarea ce ducea înapoi spre casă, faţa ei era numai zâmbete.

6. Răutatea awgwaşilor

Trebuie să vă fac o mărturisire despre awgwaşi, creaturile acelea îngrozitoare care i-au adus lui Crăciun atât de multe necazuri şi care au fost cât pe ce să-i lipsească pe toţi copiii din lume de primul şi cel mai bun dintre prietenii lor.

Nu prea-mi place să aduc vorba despre awgwaşi, dar şi ei fac parte din povestea de faţă şi nu avem cum să-i ignorăm. Creaturile astea nu erau nici muritori, nici nemuritori, ci se aflau undeva pe la mijloc între aceste două feluri de fiinţe. Awgwaşii erau invizibili pentru ochii muritorilor, dar nemuritorii îi puteau vedea. Puteau să călătorească cu repeziciune prin aer dintr-o parte în alta a lumii şi aveau puterea de a influenţa minţile oamenilor, astfel încât să-şi împlinească planurile lor răutăcioase.

Erau de staturi gigantice şi aveau o înfăţişare răutăcioasă şi încruntată ce trăda pe dată ura pe

care o simţeau faţă de toţi oamenii. Nu aveau niciun pic de conştiinţă şi se delectau cu săvârşirea tuturor ticăloşiilor.

Trăiau în locuri muntoase şi pietroase, de unde-şi lua zborul în toate direcţiile ca să-şi împlinească planurile răutăcioase.

Cel care fusese întotdeauna ales drept cel mai răutăcios dintre ei era regele awgwas, iar toată rasa lor i se supunea acestuia. Câteodată trăiau până la vârsta de o sută de ani, dar de cele mai multe ori se luptau atât de crâncen între ei, încât mulţi piereau în bătălii, iar când mureau acela era cu adevărat sfârşitul lor. Muritorii nu le puteau face niciun rău, iar nemuritorii se înfiorau ori de câte ori era vorba de awgwaşi şi se fereau din calea lor întotdeauna. Aşa că trăiau liniştiţi ani la rând, săvârşind câte şi mai câte nelegiuiri.

Nici nu ştiţi cât mă bucur să vă spun că fiinţele acestea viclene au dispărut de mult de pe faţa pământului, dar pe vremea când Crăciun trudea la primele sale jucării, awgwaşii erau un trib numeros şi puternic.

Unul dintre distracţiile principale ale awgwaşilor era să sădească pasiuni violente în inimile copilaşilor, încât să se certe şi să se bată între ei. Îi ispiteau pe băieţi să muşte din fructe crude şi se bucurau apoi de durerile prin care treceau; le dădeau ghes fetiţelor să nu-şi asculte părinţii şi râdeau apoi când erau pedepsite. Nu ştiu ce-i face pe copii să fie obrăznici în zilele noastre, dar pe vremea awgwaşilor, copiii obraznici erau de cele mai multe ori sub influenţa lor.

Acum, de când Crăciun se apucase să-i facă fericiţi pe copii, îi ţinea departe de puterile awgwaşilor, căci tuturor micuţilor ce aveau asemenea jucării încântătoare nici prin cap nu le trecea să dea ascultare gândurilor nelegiuite ale awgwaşilor.

Prin urmare, într-unul din anii în care tribul cel răutăcios trebuia să-şi aleagă un nou rege, numiră un awgwas care propuse ca bunul Crăciun să fie ţinut departe de copii.

— După cum bine ştiţi, sunt mai puţini copii neascultători pe lumea asta de când cu venirea lui Crăciun în Valea Râsetelor şi cu jucăriile lui, spuse noul rege care se cocoţase pe o piatră şi privea chipurile încruntate ale poporului său. De exemplu, cum vă explicaţi că luna asta Bessie cea Lipsită de Griji n-a bătut nici măcar o dată din picior, iar fratele lui Mayrie n-a mai plesnit-o peste faţă şi nici nu i-a mai aruncat jucăria în butoiul cu apă de ploaie. Micul Weekum a stat la îmbăiat seara trecută fără să mai ţipe şi să se agite, căci maică-sa i-a promis că-i dă voie să-şi ia jucăria cu el la culcare! E o situaţie greu de suportat pentru orice awgwas, iar singura cale de a putea influenţa faptele copiilor este de a-l îndepărta pe Crăciun de lângă ei.

— Minunat! Minunat! strigară awgwaşii gigantici în cor şi bătură din palme aplaudând discursul Regelui.

— Şi cu el ce să facem? întrebă una dintre creaturi.

— Am eu un plan, răspunse Regele cel fioros, şi veţi vedea curând care era planul lui.

În seara aceea, Crăciun merse la culcare simţindu-se extrem de fericit datorită faptului că reuşise să termine nici mai mult, nici mai puţin de patru jucării în aceeaşi zi, şi era convins că urma să facă fericiţi încă patru micuţi. Numai că în timp ce dormea, şleahta awgwaşilor îi înconjură patul, îl legară cu frânghii rezistente şi-apoi îşi luară zborul spre inima pădurii din îndepărtatul Ethop unde-l abandonară.

Dimineaţa Crăciun se trezi la mii de kilometri depărtare de orice făptură omenească, prizonier în jungla sălbatică de pe tărâmul necunoscut.

De pe creanga unui copac aflat deasupra capului său, coborî şerpuind un piton imens, una dintre reptilele acelea care pot să facă ţăndări oasele unui om într-o simplă strânsoare. La câţiva paşi mai încolo, o panteră sălbatică se pregătea să atace, cu ochii ei fioroşi aţintiţi fioros asupra bietului Crăciun. Un păianjen monstruos, dintre cei cu picăţele a căror înţepătură este mortală, se târa pe furiş spre el printre mormanele de frunze care tremurau şi se înnegreau la fiecare atingere a sa.

Dar Crăciun locuise în pădurea Burzee şi nu se temea.

— Veniţi la mine, voi, knooki ai Pădurii! strigă el, scoţând şuieratul acela aparte şi grav pe care knookii îl cunoşteau bine.

Pantera, care tocmai se pregătea să se arunce asupra victimei sale, se întoarse şi se făcu nevăzută. Păianjenul se opri din înaintare şi se ascunse sub un buştean putred.

Crăciun nu avu timp să observe toate acestea,

căci fu repede înconjurat de un grup de knooki cu trăsături aspre, în aparenţă cu mult mai aduşi de spate şi mai şui decât toţi knookii.

— Cine eşti tu ca să ne chemi pe noi? întrebă unul dintre ei cu o voce morocănoasă.

— Sunt prietenul fraţilor voştri din Burzee, răspunse Crăciun. Am fost adus aici de duşmanii mei, awgwaşii, şi am fost abandonat ca să pier în suferinţă. Cu toate astea, vă implor să mă eliberaţi şi să mă trimiteţi acasă din nou.

— Ştii semnul? întrebă un altul.

— Da, răspunse Crăciun.

— Atunci knookii îi tăiară corzile, iar el făcu semnul secret al knookilor cu mâinile rămase acum libere.

Îl ajutară de îndată să se ridice în picioare şi-i aduseră de mâncare şi băutură ca să-şi revină.

— Fraţii noştri din Burzee îşi fac prieteni dintre cei mai ciudaţi, mormăi un knook bătrân cu barbă albă. Dar având în vedere că omul ăsta ne ştie atât semnul, cât şi semnalul nostru secret, atunci are dreptul să-l ajutăm, oricine ar fi el. Străine, închide ochii, iar noi te vom duce la tine acasă. Unde vrei să ajungi?

— În Valea Râsetelor, răspunse Crăciun închizând ochii.

— Nu există decât o singură Vale a Râsetelor, aşa că nu avem cum să dăm greş, comentă knookul.

În timp ce vorbea, sunetul vocii sale păru să se estompeze din ce în ce mai mult; Crăciun deschise ochii curios să vadă ce se întâmplă. Spre marea lui uimire, se trezi stând pe băncuţa din

faţa casei cu întreaga Vale a Râsetelor întinzându-i-se la picioare, în aceeaşi zi, le făcu o vizită nimfelor din pădure şi le povesti Reginei Zurline şi lui Necile păţaniile sale.

— Awgwaşii au devenit duşmanii tăi, spuse preafrumoasa Regină îngândurată, aşa că trebuie să facem tot ce putem să te apărăm de puterile lor.

— Câtă laşitate să te lege în timp ce dormeai, remarcă Necile indignată.

— Cei răi sunt întotdeauna şi laşi, răspunse Zurline, dar somnul prietenului nostru nu va mai fi niciodată tulburat de acum încolo.

Regina însăşi veni la căsuţa lui Crăciun în acea seară şi-şi aplică sigiliul pe fiecare uşă şi fereastră ca să-i ţină la distanţă pe awgwaşi. Iar peste sigiliul Reginei Zurline, au fost aşezate sigiliile zânelor, ale rylilor, ale knookilor, aşa încât scutul să fie cât mai puternic.

Iar Crăciun începu să-mpartă din nou jucării copiilor şi să-i facă fericiţi.

Vă daţi seama cât de tare s-au înfuriat regele awgwas şi şleahta lui de ticăloşi când au aflat de întoarcerea lui Crăciun din pădurea din Ethop.

O săptămână întreagă umblară ca turbaţi de furie, după care se întruniră pe stânci să pună ţara la cale.

— Nu are rost să-l mai ducem pe tărâmurile knookilor, spuse Regele, căci e clar că se bucură de protecţia lor. Haideţi să-l închidem într-o peşteră din munţii noştri, unde o să piară cu siguranţă.

Căzură pe dată de acord şi şleahta de ticăloşi

plecă în seara aceea să pună mâna pe Crăciun. Dar descoperiră că locuinţa lui era acum protejată de Sigiliul Nemuritorilor, aşa că au fost nevoiţi să se întoarcă acasă ruşinaţi şi dezamăgiţi.

— Nu face nimic, spuse Regele, că doar nu doarme tot timpul!

A doua zi, pe când Crăciun se îndrepta spre satul de la marginea câmpiei ca să-i ducă o veveriţă de jucărie unui băiat invalid, fu atacat pe neaşteptate de awgwaşi, care puseră mâna pe el şi-l duseră în munţi.

Acolo, îl aruncară într-o peşteră adâncă şi prăvăliră o droaie de stânci uriaşe peste intrarea în ea, ca să nu cumva să scape de acolo.

Lipsit fiind astfel de lumină şi de mâncare, având prea puţin aer ca să poată respira în voie, bietul nostru Crăciun se afla într-adevăr într-o situaţie dintre cele mai demne de milă. Numai că el ştia să vorbească limba secretă a zânelor care-i fuseseră mereu alături şi care veniră de îndată în ajutorul lui, ducându-l înapoi în Valea Râsetelor cât ai clipi din ochi.

Astfel descoperiră awgwaşii că nu aveau cum să-l distrugă pe cel care câştigase prietenia nemuritorilor, aşa că şleahta de nelegiuiţi căută alte mijloace de a-l împiedica pe Crăciun să le mai aducă bucurii copiilor, făcându-i astfel ascultători.

Ori de câte ori Crăciun pleca să împartă jucării micuţilor, un awgwas care fusese însărcinat să-i pândească toate mişcările se repezea la el şi-i smulgea jucăriile din mână. Iar amărăciunea sărmanului Crăciun era şi mai mare decât aceea a copiilor ori de câte ori trebuia să se întoarcă acasă

nemângâiat. Cu toate acestea, persevera şi continuă să facă pentru micii lui prieteni şi mai multe jucării cu care pleca spre satele din împrejurimi. Şi de fiecare dată awgwaşii îl jefuiau de îndată ce pleca din Vale.

Aruncară toate jucăriile furate într-una din peşterile lor părăsite, unde se adunară grămezi întregi, şi-atunci Crăciun se descurajă şi renunţă la orice încercare de a mai pleca din vale. Atunci începură să vină copiii la el, căci aflaseră şi ei că bunul lor prieten nu mai putea ajunge la ei, dar awgwaşii cei vicleni zburau în jurul lor şi le împiedicau paşii, le încurcau cărările, aşa încât niciun micuţ nu mai nimerea drumul până în Valea Râsetelor.

Crăciun trebuia acum să se lupte cu zilele însingurate, căci pierduse plăcerea de a aduce bucurie copiilor pe care ajunsese să-i îndrăgească atât de tare. Cu toate acestea, mergea curajos înainte, căci se gândea că va veni poate şi ziua când awgwaşii aveau să renunţe la planurile lor de a-i mai face rău.

Se dedică în totalitate jucăriilor şi de îndată ce termina de făcut una, o şi aşeza pe un raft special construit în acest scop. Când raftul se umplea de şiruri lungi de jucării, făcea un alt raft pe care-l umplea de jucării. Aşa se face că peste câtva timp ajunse să aibă o mulţime de rafturi pline de jucării vesele şi frumoase ce reprezentau cai, câini, pisici, elefanţi, miei, iepuri şi căprioare, dar şi păpuşi de toate mărimile şi mingi de lut şi marmură vopsite în toate culorile.

Adesea, ori de câte ori privea la arsenalul său

de comori pentru copii, inima de aur a bietului Crăciun se întrista peste măsură, atât de mult tânjea să le împartă jucării micuţilor săi în cele din urmă, pentru că nu mai putea suporta starea aceea, se gândi să meargă la Marele Ak căruia îi povesti totul de-a fir a păr despre necazurile pricinuite de awgwaşi şi-i ceru Mai Marelui Pădurilor să-l ajute.

7. Marea bătălie dintre Bine şi Rău

Ak ascultă grav spusele lui Crăciun, mângâindu-şi din când în când barba sură cu mişcări ce trădau faptul că era cât se poate de îngândurat. Dădu aprobator din cap când Crăciun îi povesti cum fusese salvat de la moarte de knooki şi de zâne şi se încruntă când auzi cum furaseră awgwaşii jucăriile copiilor, în cele din urmă, spuse:

— Am fost de acord încă de la început cu truda ta pe care o săvârşeşti în folosul copiilor oamenilor şi tare mă supără să aud că awgwaşii îţi pun beţe în roate. Noi, nemuritorii, nu avem nicio legătură cu creaturile acestea viclene care te-au atacat. I-am ocolit dintotdeauna, iar ei au avut grijă să nu care cumva să ne iasă în cale. Acum aud că s-au legat de unul dintre prietenii noştri, aşa că am de gând să le cer să se lase de ticăloşii, pentru că tu te afli sub protecţia noastră.

Crăciun îi mulţumi din toată inima Mai Marelui Pădurilor, iar Ak, care nu zăbovea niciodată când era vorba să-şi împlinească promisiunile, porni de îndată în călătorie spre

munţii în care sălăşluiau awgwaşii.

Acolo, aşezându-se pe stâncile golaşe, le porunci regelui şi poporului său să se arate.

Într-o clipită, locul fu împânzit de o grămadă de awgwaşi vicleni, iar Regele lor, care-şi făcuse şi el apariţia pe una dintre stânci, întrebă ameninţător:

— Cine îndrăzneşte să ne strige?

— Eu, Mai Marele Pădurilor din toată lumea, răspunse Ak.

— Nu văd niciun fel de păduri pe aici ca să ai acest drept, strigă Regele furios. Nu-ţi datorăm niciun fel de supunere, nici ţie şi nici vreunui nemuritor!

— Aşa este, răspunse din nou Ak cu stăpânire de sine. Dar cu toate acestea, aţi îndrăznit să vă amestecaţi în treburile lui Crăciun care locuieşte în Valea Râsetelor şi care e protejatul nostru.

Mulţi dintre awgwaşi începură să şuşotească la auzul acestor vorbe, iar regele se întoarse ameninţător spre Mai Marele Pădurilor.

— Tu eşti mai mare peste păduri, cât despre văi şi câmpii, acestea ne aparţin nouă! strigă el. Fă bine şi vezi-ţi de pădurile tale întunecoase! Vom face cu Crăciun ce ne va fi plac!

— Nu îi veţi face niciun rău prietenului nostru! răspunse Ak.

— Oare? întrebă cu obrăznicie Regele. Vom mai vedea! Puterile noastre sunt cu mult mai mari decât cele ale muritorilor şi la fel de întinse ca şi cele ale nemuritorilor.

— Sunteţi nişte fiinţe conduse doar de propria lor trufie! spuse Ak cu asprime. Sunteţi un popor

vremelnic, lipsit de orice însemnătate. Noi, celor care nu cunoaştem moartea vreodată, simţim faţă de voi mai degrabă milă decât dispreţ. Sunteţi urâţi de toată lumea pe pământ, iar în Rai nu veţi avea ce căuta. Până şi muritorii cunosc o altă existenţă după viaţa lor cea pământească, deci vă sunt superiori. Şi-arunci cum îndrăzniţi voi, care nu sunteţi nici muritori, nici nemuritori, să nu-mi daţi ascultare?

Awgwaşii ţâşniră în picioare cu gesturi ameninţătoare, dar regele lor le făcu semn să stea liniştiţi.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până în ziua de azi ca un nemuritor să se proclame stăpân al awgwaşilor, strigă cât putu de tare regele cu o voce tremurătoare din pricina furiei. Niciun nemuritor nu va mai cuteza să se amestece în treburile noastre vreodată! Căci îl vom ucide pe bunul tău prieten Crăciun peste trei zile ca să ne răzbunăm pentru cuvintele tale îndrăzneţe. Piei din faţa mea, Mai Mare al Pădurilor! Nu eşti binevenit în ţara awgwaşilor!

— Atunci asta înseamnă război! declară Ak cu ochii scăpărând.

— Da, înseamnă război! răspunse cu sălbăticie Regele. Peste trei zile prietenul tău o să moară!

Mai Marele Pădurilor se întoarse în pădurea Burzee unde-i chemă pe toţi nemuritorii şi le povesti despre sfidarea awgwaşilor şi despre planul lor de a-l omorî pe Crăciun peste trei zile.

Adunarea asculta cu atenţie spusele sale.

— Ce-i de făcut? întrebă Ak.

— Creaturile acelea nu sunt de niciun folos lumii, spuse Prinţul knookilor, aşa că trebuie să le distrugem.

— Viaţa lor e închinată doar Răului, spuse Prinţul rylilor. Trebuie să-i distrugem.

— N-au pic de conştiinţă şi nu tânjesc decât să-i facă pe muritori să fie la fel de răi ca ei, spuse Regina zânelor. Trebuie să terminăm cu ei.

Mai Marele Pădurilor zâmbi.

— Aţi vorbit cu înţelepciune, spuse el. Awgwaşii sunt o rasă puternică şi vor lupta cu disperare. Dar cu toate acestea, rezultatul e uşor de întrevăzut, căci noi, care suntem nemuritori, nu avem cum să murim chiar dacă am fi cuceriţi, în timp ce awgwaşii, o dată doborâţi, nu mai au cale de scăpare. Pregătiţi-vă, aşadar, pentru luptă şi nu aveţi pic de milă faţă de aceşti ticăloşi!

Astfel izbucni teribilul război dintre nemuritori şi spiritele Răului despre care se vorbeşte în fiecare zi în cântecele de pe tărâmul zânelor.

Regele awgwas şi poporul său erau acum hotărâţi să ducă la bun sfârşit ameninţarea de a-l distruge pe Crăciun. Îl urau acum din două motive: pentru că aducea bucurie copiilor şi pentru că era prietenul Mai Marelui Pădurilor. De la vizita Marelui Ak, începuseră să se teamă de rezistenţa nemuritorilor şi se temeau de înfrângere. Aşa se face că regele trimise solii grabnice în cele patru vânturi, ca să cheme în ajutor toate forţele malefice ale lumii.

Iar în a treia zi de la declararea războiului, o armată puternică se adună sub conducerea regelui

awgwas. Veniseră trei sute de dragoni asiatici care scuipau foc ce mistuia tot ce le ieşea în cale. Aceştia erau cunoscuţi pentru ura lor faţă de oameni şi faţă de toate spiritele bune. Mai erau şi uriaşii cu trei ochi din Tartar, o armată întreagă căreia nu-i plăcea nimic altceva decât lupta. Apoi mai erau şi demonii negri din Pantalonia cu aripi uriaşe precum cele ale liliecilor ce împrăştiau groază şi tristeţe în lume la fiecare bătaie de aripi a lor. Acestora li se alăturaseră şi demonii goozzle cu gheare lungi şi ascuţite ca săbiile cu ajutorul cărora le smulgeau carnea de pe oase duşmanilor lor. Toate cetele awgwase din lume veniseră să ia parte la marea bătălie cu nemuritorii.

Regele awgwas îşi trecu în revistă puternica armata, iar inima îi tresaltă de mândrie, căci era sigur că îi va înfrânge pe duşmanii săi cei blânzi, care din câte se ştia nu mai purtaseră niciodată vreo bătălie. Dar nici Mai Marele Pădurilor nu pierduse vremea în tot timpul acesta. Niciunul dintre supuşii săi nu era obişnuit cu arta războiului, dar cu toate astea se pregăteau cu toţii cu dragă inimă de luptă, de vreme ce fuseseră chemaţi să facă faţă Răului.

Ak le poruncise să se adune toţi în Valea Râsetelor unde Crăciun făcea liniştit jucării, neavând habar de cumplita bătălie ce avea să se dea din pricina sa.

Curând, întreaga Vale se umplu dintr-un deal într-altul de fiinţe nemuritoare mărunte. Mai Marele Pădurilor stătea în faţa lor, cu un topor strălucitor ce scânteia precum argintul lustruit. Urmau mai apoi rylii înarmaţi cu spini ascuţiţi

culeşi din tufele de mure. Apoi erau knookii purtând suliţele pe care le foloseau ori de câte ori erau nevoiţi să-şi ţină. În frâu sălbăticiunile. Zânele, îmbrăcate în voal alb cu aripi de culoarea curcubeului, purtau baghete magice din aur, iar nimfele pădurii în veşmintele lor de culoarea frunzei de stejar erau înarmate cu nuiele de frasin.

Regele awgwas se prăpădi de râs când dădu cu ochii de oastea şi de armele duşmanilor să i Se temea oarecum de toporul puternicului Ak, dar feţişoarele gingaşe ale nimfelor şi ale prea frumoaselor zâne, rylii cei cumsecade şi knookii aduşi de spate nu-i inspirau câtuşi de puţină teamă, astfel că aproape se ruşina la gândul că-şi chemase atâtea ajutoare pentru a înfrunta un inamic atât de inocent.

— Dacă tot îndrăznesc nesăbuiţii ăştia să se arunce în luptă cu noi, am să-i nimicesc cu puterile noastre viclene! îi spuse el căpeteniei uriaşilor din Tartar.

Ca să dea semnalul de începere a bătăliei, Regele awgwas luă o stâncă mare în mâna stângă şi o aruncă cu putere spre Mai Marele Pădurilor care o pară cu toporişca sa. Apoi uriaşii cu trei ochi din Tartar se năpustiră asupra knookilor, iar demonii goozzle năvăliră peste ryli şi dragonii ce scuipau flăcări se repeziră spre gingaşele zâne. Ştiut fiind că nimfele erau supuşii direcţi ai lui Ak, oamenii lui awgwas tăbărâră peste ele crezând că acestea vor fi uşor de scos din luptă.

Se ştie însă că Răul îşi atinge cu uşurinţă scopul când nu întâlneşte nicio oprelişte, dar că în acelaşi timp puterile Binelui nu pot fi niciodată

înfrânte în lupta cu Răul. Ce mai lecţie a învăţat Regele awgwas pe propria lui piele!

Plăti cu propria-i viaţă ignoranţa de care dăduse dovadă, căci una din loviturile Marelui Ak îi crăpă capul vicleanului rege, scăpând astfel pământul de una dintre cele mai ticăloase creaturi de pe faţa lui.

Nu mică le fu mirarea uriaşilor din Tartar să vadă cum suliţele knookilor se înfrpseră în zidul făcut de trupurile lor, trimiţându-i la pământ în urlete de agonie.

Nenorocirea se abătu şi asupra demonilor cu gheare ascuţite, când ghimpii ryiilor le pătrunseră în inimi, iar sângele lor ţâşni stropind toată întinderea câmpiei. Mai târziu, din fiecare picătură scursă răsări câte un scaiete.

Dragonii se opriră descumpăniţi în faţa baghetelor fermecate ale zânelor din care izvora o putere ce făcea ca flăcările să se întoarcă înapoi asupra lor, aşa că-şi dădură sfârşitul mistuiţi de propriile limbi de foc.

Cât despre awgwaşi, nici nu au avut timp să-şi dea seama că au fost înfrânţi, căci nuielele de frasin ale nimfelor aruncară o vrajă asupra awgwaşilor, preschimbându-i în bulgări de pământ la cea mai mică atingere!

Când Ak se sprijini în toporişca şi privi deasupra câmpului de bătălie, îi văzu pe ultimii uriaşi care reuşiseră să fugă dispărând după dealurile îndepărtate în fuga lor spre Tartar. Demonii pieriseră cu toţii, la fel ca şi dragonii înfricoşători, în timp ce din awgwaşi nu mai rămăseseră decât o grămadă de movilite de

pământ pe toată întinderea câmpiei.

Nemuritorii se topiră parcă de pe faţa Văii precum dispare rouă la primele raze ale soarelui şi merseră să-şi vadă de îndatoririle din păduri, în timp ce Ak se îndreptă încet şi gânditor spre casa lui Crăciun.

— Ai o mulţime de jucării pentru copii, spuse Mai Marele Pădurilor, şi-acum poţi merge fără frică prin sate şi cătune să le împarţi.

— Dar awgwaşii nu or să-mi mai facă niciun rău? întrebă el de îndată.

— Awgwaşii nu mai există! spuse Ak.

Cam asta a fost tot despre spiritele cele rele, despre războaie şi vărsări de sânge. N-am vrut să vă vorbesc neapărat despre awgwaşi şi despre aliaţii lor, despre marile lor bătălii cu nemuritorii, dar făceau parte din poveste şi n-aveam cum să trec peste asta.

8. Prima călătorie cu renii

Ce mai zile fericite au fost pentru Crăciun acelea când a putut să care toate jucăriile adunate copiilor care le aşteptau de atâta amar de vreme! Fusese atât de harnic în tot timpul cât stătuse numai acasă, încât toate rafturile gemeau de jucării, iar după ce le dărui repede jucării micuţilor din împrejurimi, îşi dădu seama că trebuia acum să călătorească în ţinuturile mai îndepărtate.

Amintindu-şi de vremurile când călătorise cu Ak prin toată lumea, îşi dădu seama că peste tot se aflau copii, iar el îşi dorea să facă fericiţi cu

darurile sale cât mai mulţi copii posibil.

Umplu aşadar un sac imens cu jucării de toate felurile, îl legă cu curele de spate ca să-l poată căra mai uşor şi porni într-o călătorie mai lungă decât toate celelalte pe care le făcuse până atunci.

Oriunde îşi făcea apariţia, prin cătune sau pe la câte o casă mai retrasă, era bine primit, căci i se dusese faima în toate colţurile lumii. În fiecare sătuc, copiii roiau în jurul lui, urmându-i paşii peste tot pe unde mergea, iar femeile îi mulţumeau din toată inima pentru bucuria pe care-o aducea celor mici. Bărbaţii se uitau curios la omul care-şi dedica timpul acestei stranii ocupaţii de a face jucării, însă toţi îi zâmbeau şi-i adresau cuvinte frumoase, iar Crăciun se simţea pe deplin răsplătit pentru călătoria sa îndelungată.

Când sacul se golea, se întorcea în Valea Râsetelor şi îl umplea din nou. De data asta pleca într-o cu totul altă direcţie, în alt colţ de ţară, aducând fericire altor copii care nu avuseseră o jucărie în viaţa lor şi nici măcar nu bănuiau că exista aşa ceva pe lumea asta.

După cea de-a treia călătorie în timpul căreia Crăciun fusese la zile de mers depărtare, provizia de jucării se termină, aşa că trebui să se apuce repede de făcut altele.

După ce văzuse atâţia copii şi după ce le observase preferinţele, îi veniseră câteva idei noi despre jucării.

Descoperise că păpuşile erau cele mai îndrăgite jucării de către bebeluşi şi fetiţe. Aşa se face că se hotărî să facă mai multe păpuşi, de

toate mărimile, pe care să le îmbrace în haine de culorii vii. Băieţii ceva mai mărişori – şi chiar unele fetiţe – îndrăgeau animalele, aşa că făcu în continuare şi pisici, elefanţi şi cai. Mulţi dintre micii lui prieteni aveau înclinaţii muzicale, tânjind după tobe, talgere, fluiere şi trompete. Aşa că meşteşugi şi nişte tobe cu beţişoare mici cu care să bată în ele; din lemn de salcie făcu fluiere, din stuf făcu trompetele, iar talgerele din metal turnat.

Toate lucrurile acestea îl ţinură ocupat peste măsură şi fără să-şi dea seama, sosise deja iarna cu zăpezi mai înalte ca niciodată, iar el îşi dădu seama că nu avea cum să părăsească Valea cu pachetul acela greu în spate. În plus, următoarea lui călătorie trebuia să fie şi mai lungă decât cea de dinaintea ei, iar Moş Gerilă era destul de răutăcios cât să-i îngheţe şi lui nasul şi urechile, dacă ar fi plecat în călătorie câtă vreme domnea el. Regele Gerurilor era tatăl lui Moş Gerilă şi nu-l certa niciodată pentru renghiurile pe care acesta le juca.

Aşa se face că bietul Crăciun rămase lângă banca sa de lucru, continuând însă să fluiere şi să cânte mai voios ca niciodată, căci nu ar fi îngăduit nici unui norişor să-i umbrească buna dispoziţie sau să-l facă să se simtă nefericit.

Într-o dimineaţă însorită, se uită pe fereastră şi văzu îndreptându-se spre casa lui doi dintre renii pe care-i cunoscuse în pădure.

Crăciun fu cât se poate de surprins, dar nu din pricina faptului că renii aveau să-i facă o vizită, ci mai ales de felul în care mergeau pe

suprafaţa zăpezii cu tot atâta siguranţă de parcă ar fi mers pe pământ tare, fără să pară că le păsa de faptul că în toată Valea stratul de zăpadă era aşternut din belşug. Ieşise şi el din casă cu câteva zile în urmă şi se afundase până la gât în nămeţi.

Când renii se apropiară, deschise uşa şi strigă la ei:

— Bună dimineaţa, Flossie! Ia spune-mi şi mie cum de poţi merge pe zăpadă aşa de uşor!

— Păi e îngheţată bocnă! răspunse Flossie.

— Regele Gerurilor a suflat peste ea, spuse Glossie apropiindu-se, iar suprafaţa ei e acum tare ca piatra.

— Aşa deci, spuse Crăciun îngândurat. Acum poate reuşesc şi eu să duc copiilor sacul cu jucării.

— E lungă călătoria asta a ta? întrebă Flossie.

— Da, o să-mi ia câteva zile bune, căci sacul e destul de mare, răspunse Crăciun.

— Atunci zăpada o să se topească până să te poţi întoarce acasă, spuse renul. Trebuie să aştepţi până la primăvară, Crăciun.

Crăciun oftă.

— Dacă aş fi avut şi eu picioare iuţi ca ale voastre spuse el, aş fi putut face călătoria asta într-o singură zi.

— Numai că nu le ai, răspunse Glossie uitându-se cu mândrie la propriile lui picioare zvelte.

— Sau poate ar fi mai bine dacă m-aş urca în spatele vostru, îndrăzni el să sugereze după o mică pauză.

— Oh, nu, spatele nostru nu e suficient de rezistent cât să suporte toată greutatea ta, spuse

hotărât Flossie. Dar dacă ai avea o sanie şi ne-ai înhăma la ea, am putea să te ducem cu uşurinţă şi pe tine şi pe sac.

— Atunci am să fac o sanie! exclamă Crăciun. Dacă fac una, sunteţi de acord să mă duceţi?

— Ei bine, răspunse Flossie, trebuie să-i întrebăm mai întâi pe knooki care sunt păzitorii noştri, dar dacă vor fi de acord cu asta şi tu faci sania şi hamurile, te ajutăm cu dragă inimă.

— Atunci ce mai aşteptăm? strigă Crăciun nerăbdător. Sunt sigur că bunii mei prietenii knooki vor fi de acord, iar până vă întoarceţi voi, eu o să fiu deja pregătit să vă înham la sanie.

Flossie şi Glossie, nişte reni cât se poate de isteţi, visau de mult să vadă lumea întreagă, aşa că o zbughiră de îndată peste zăpada îngheţată ca să-i întrebe pe knooki dacă îl pot însoţi pe Crăciun în călătorie.

Între timp, meşterul de jucării începu în grabă să facă o sanie cu ajutorul lemnului din stiva adusă de knooki. Făcu două tălpi lungi ce se încovoiau în sus în partea din faţă, iar peste ele bătu în cuie nişte scânduri scurte ca să facă o platformă. Nu trecu mult până s-o termine, dar era cea mai grosolană sanie văzută vreodată.

Îi fu mai greu de făcut hamurile, dar Crăciun răsuci nişte frânghii rezistente una după cealaltă şi le împleti astfel încât să se potrivească pe după gâtul renilor ca un guler. De la ele plecau alte frânghii care ataşau renii de partea din faţă a săniei.

Înainte să-şi termine treaba, Glossie şi Flossie se întoarseră din pădure cu permisiunea din

partea knookului Will să plece cu Crăciun în călătorie cu condiţia să se întoarcă în Burzee până a doua zi în zori.

— În cazul ăsta nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse Flossie, dar suntem puternici şi iuţi, iar dacă plecăm în seara asta, putem să parcurgem câteva mile bune la noapte.

Crăciun hotărî să facă această încercare, aşa că începu să facă de îndată bagajele. La scurt timp, strânse gulerele în jurul gâturilor celor doi reni şi-i legă la sania lui cea grosolană. Puse apoi o băncuţă pe platforma cea mică ca să aibă pe ce să stea jos şi umplu un sac cu cele mai frumoase jucării.

— Cum ai de gând să ne îndrumi? întrebă Glossie. Cu excepţia vizitelor făcute ţie, n-am mai ieşit din pădure în viaţa noastră, aşa că nu cunoaştem drumul.

Crăciun se gândi la asta preţ de o clipă. Aduse mai apoi câteva frânghii şi le fixă de ramificaţia coarnelor fiecărui ren, una pe partea dreaptă şi una pe partea stângă.

— Astea vor fi frâiele mele, spuse Crăciun, iar când trag de ele la dreapta, sau la stânga, voi trebuie s-o luaţi în direcţia aceea. Dacă nu trag de ele deloc, atunci mergeţi drept înainte.

— Foarte bine, atunci! răspunseră Glossie şi Flossie, întrebând apoi: Eşti pregătit?

Crăciun se aşează pe băncuţă, puse sacul cu jucării la picioare, apoi strigă la reni:

— Gata! La drum!

Renii se înclinară în faţă, îşi ridicară picioarele zvelte, iar în clipa următoare sania

începu deja să zboare peste zăpada îngheţată. Iuţeala cu care se mişcau îl uimi pe Crăciun, căci la scurt timp traversaseră deja valea şi alunecau peste câmpia de dincolo de ea.

Ziua se scursese-ncetişor şi se făcuse deja noapte când plecară, căci oricât de repede se mişcase Crăciun, tot îi trebuiseră câteva ore bune să se pregătească. Dar luna le lumina cu putere calea, iar Crăciun gândi în sinea lui că era la fel de plăcut să călătoreşti noaptea ca şi ziua.

Renii erau şi ei de aceeaşi părere, căci oricât de mult îşi doriseră să vadă lumea, erau destul de sfioşi la ideea de a da ochii cu oamenii, iar la ora aceea toţi locuitorii satelor şi ai oraşelor dormeau duşi şi nu aveau cum să-i vadă.

Goneau cu mare iuţeală peste dealuri, peste văi şi peste câmpii, până când ajunseră într-un sat unde Crăciun nu mai fusese niciodată.

Aici le spuse să se oprească, iar ei îi dădură ascultare pe dată. Aveau de înfruntat acum o nouă greutate, căci oamenii încuiaseră uşile când se culcaseră, iar Crăciun îşi dădu seama că nu avea cum să intre în case şi să lase jucăriile.

— Tare mă tem, dragii mei prieteni, că am făcut călătoria asta degeaba, spuse el, căci mă văd nevoit să iau jucăriile înapoi acasă fără să le pot împărţi copiilor din acest sat.

— Care-i problema? întrebă Flossie.

— Uşile sunt încuiate, răspunse Crăciun, iar eu nu am cum să intru.

Glossie se uită de jur-împrejurul caselor. Nămeţii erau cât casa în satul acela şi chiar în faţa lor era un acoperiş care se ridica la doar câţiva

paşi de sanie. În vârful acoperişului era un horn larg, suficient de larg cât să încapă şi Crăciun prin el, după mintea lui Glossie.

— Auzi, de ce nu cobori pe hornul ăla? întrebă Glossie.

Crăciun se uită spre horn.

— N-ar fi aşa greu dacă aş putea ajunge pe acoperiş, răspunse el.

— Atunci ţine-te bine, iar noi o să te ducem acolo, spuse renul făcând un salt spre acoperiş şi aterizând lângă hornul cel încăpător.

— Minunat! strigă Crăciun încântat peste măsură şi luă sacul de jucării în spate şi intră în horn.

Era o mulţime de funingine pe cărămizi, dar nici că-i păsa de asta şi, sprijinindu-se de ziduri, când în mâini, când în genunchi, reuşi să coboare până ajunse în şemineu. Sări iute peste un morman de cărbuni ce mocneau şi se trezi într-o odaie mare unde ardea o luminiţă plăpândă.

Din această cameră mai multe uşi dădeau spre alte camere mai mici. Într-una din ele dormea o femeie cu un copil culcat lângă ea într-un pătuţ.

Crăciun chicoti, dar nu atât de tare, de teamă să nu cumva să trezească copilul. Scoase apoi o păpuşică din sacul cu jucării şi o lăsă în pătuţ. Micuţul zâmbi ca şi cum ar fi visat jucăria pe care avea s-o găsească a doua zi, iar Crăciun se furişă uşurel afară din cameră şi intră pe cealaltă uşă.

Aici găsi doi băieţei ce dormeau duşi strâns îmbrăţişaţi unul de gâtul celuilalt. Crăciun se uită o clipă drăgăstos la ei, apoi le lăsă pe pat o tobă, două trompete şi un elefant de lemn.

Nu zăbovi mai mult de-atât, căci misiunea lui fusese îndeplinită, aşa că se caţără înapoi prin horn şi se aşează în sanie.

— Poţi să mai găseşti vreun horn? îi întrebă el pe reni.

— Sigur că da, răspunseră Flossie şi Glossie. Alunecară de îndată până la baza acoperişului şi apoi, fără să se oprească o clipă, săriră prin aer până în vârful următoarei case unde se afla un horn vechi şi mare.

— De data asta nu mai zăbovi atât, îl rugă Flossie, altfel nu reuşim să ne întoarcem în Pădure până în zori.

Crăciun coborî pe horn şi găsi în casă cinci copii dormind cărora le dărui grabnic jucării.

Când se întoarse, renul sări pe acoperişul următor, dar acolo Crăciun nu găsi niciun copil. Nu era un lucru des întâlnit în satul acela, aşa că pierdu mai puţin timp decât credeţi ca să viziteze casele acelea triste unde nu se aflau copii.

Când termină de coborât pe hornurile tuturor caselor din sat, lăsând câte o jucărie fiecărui copilaş ce dormea, Crăciun descoperi că nu reuşise să golească nici măcar jumătate din sacul cu jucării.

— La drum, prieteni! strigă el renilor. Trebuie să mai căutăm un sat.

Aşa că-şi luară tălpăşiţa, deşi era trecut bine de miezul nopţii; nu peste mult timp, ajunseră într-un oraş mare, cel mai mare pe care îl vizitase vreodată Crăciun de când începuse să facă jucării. Dar, fără să se sperie de mulţimea de case, trecu de îndată la treabă, iar minunaţii săi reni îl

purtară cu iuţeală de la un acoperiş la altul, ratându-le doar pe cele mai înalte dintre ele.

În cele din urmă, sacul de jucării al lui Crăciun se goli, iar el se aşeză în sanie cu sacul la picioare şi-i mână pe Glossie şi Flossie înapoi spre casă.

Flossie întrebă pe dată:

— Ce poate să fie fâşia aia alburie de pe cer?

— E semnul că se crapă de ziuă, răspunse Crăciun uimit că se făcuse atât de târziu.

— Dumnezeule mare! exclamă Glossie, atunci nu ajungem acasă până la revărsatul zorilor, iar knookii or să ne pedepsească şi nu or să ne mai lase să venim şi data viitoare.

— Trebuie să plecăm în goana cea mai mare spre Valea Râsetelor, răspunse Flossie, aşa că ţine-te bine, prietene Crăciun!

Crăciun se prinse bine, iar în clipa următoare zburau cu atâta repeziciune deasupra zăpezii, că nu mai reuşi să distingă copacii care rămâneau ca un vârtej în urma lor. Urcau cu viteză dealuri şi coborau văi, iuţi ca săgeata ţâşnită din arc, iar Crăciun închise ochii ca să nu-l mai deranjeze vântul şi-i lăsă pe reni să găsească singuri drumul spre casă.

I se părea că plonjau prin spaţiu, dar nu se temea câtuşi de puţin. Knookii erau stăpâni severi şi regulile lor trebuiau respectate în orice împrejurare, iar fâşia albicioasă de pe cer devenea din ce în ce mai luminoasă.

Sania se opri deodată brusc, iar Crăciun, care fusese luat prin surprindere, se rostogoli direct într-un morman de zăpadă de pe locul unde stătea.

Pe când se ridica de jos, îi auzi pe reni strigând:

— Repede, mai repede, prietene! Taie hamurile!

Scoase repede cuţitul şi tăie frânghiile, apoi se frecă la ochi şi privi în jurul lui…

Sania se oprise în Valea Râsetelor, la doar câţiva paşi de uşa casei sale. La răsărit, se crăpa de ziuă, iar când se răsuci să privească spre marginea pădurii Burzee, îi zări pe Flossie şi pe Glossie dispărând cu viteză în pădure.

9. „Moş Crăciun!”

Crăciun crezu că micuţii nu vor descoperi niciodată de unde veneau jucăriile găsite lângă pat a doua zi când se trezeau. Dar faptele bune aduc negreşit faimă, iar faima are nenumărate aripi cu care călătoreşte până şi în ţinuturile cele mai îndepărtate, aşa că oameni aflaţi la kilometri întregi depărtare în orice direcţie vorbeau despre Crăciun şi despre minunatele sale daruri pentru copii. Dulcea generozitate a muncii sale îi făcu pe câţiva mai egoişti din fire să zâmbească sarcastic, dar până şi aceia trebuiră să-şi recunoască repede respectul pentru un om atât de bun care-şi dedica viaţa bucuriilor pe care le făcea celor mai mici din rasa sa.

Prin urmare, toţi locuitorii oraşelor şi satelor urmăreau curioşi venirea lui Crăciun şi le istoriseau copiilor lor poveşti neasemuit de frumoase despre minunatele jucării ale lui Crăciun ca să-i liniştească şi să-i bucure.

În dimineaţa ce urmă primei călătorii a lui

Crăciun cu renii, când micuţii au alergat la părinţii lor cu minunatele jucării găsite şi i-au întrebat de unde veneau, nu a existat decât un singur răspuns la întrebare:

— Prea bunul Crăciun a trecut pe aici, dragii noştri, căci numai el face jucării în toată lumea asta!

— Dar cum a reuşit să intre? întrebară copiii.

La auzul acestei întrebări, părinţii dădeau din cap, neputând nici ei să înţeleagă cum reuşise Crăciun să intre în casele lor; mamele însă, văzând bucuria de pe chipurile odoarelor lor, şuşoteau că bunul Crăciun nu putea fi un simplu muritor, ci fără îndoială un sfânt, şi-i binecuvântau numele pentru fericirea pe care le-o aducea copiilor lor.

— Sfinţii, spuse cineva cu capul plecat, nu au nevoie să deschidă uşa dacă vor să intre în casele noastre.

De atunci, ori de câte ori câte un copil era neascultător sau obraznic, mama lui obişnuia să-i spună:

— Trebuie să ceri iertare bunului şi sfântului Moş Crăciun!

Lui nu-i plac copiii obraznici, iar dacă nu te cuminţeşti, nu o să-ţi mai aducă niciun fel de jucării!

Numai că Moş Crăciun însuşi nu ar fi fost de acord cu asemenea vorbe. El împărţea jucării copiilor pentru că erau mici şi neajutoraţi şi pentru că ţinea la ei. Ştia el bine că până şi cei mai ascultători copii mai făceau câteodată obrăznicii şi mai ştia şi că obraznicii erau, de cele

mai multe ori, buni. Aşa sunt copiii şi chiar de-ar fi avut puterea să-i schimbe, nu ar fi făcut asta pentru nimic în lume, chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul lumii.

Şi uite-aşa Crăciun al nostru a devenit Moş Crăciun. Orice om animat de gânduri bune poate fi păstrat cu sfinţenie în inimile oamenilor.

10. Ajunul Crăciunului

Când Crăciun se întoarse din călătoria sa nocturnă cu Glossie şi Flossie, ziua care tocmai începea îi aduse o nouă încurcătură. Knookul Will, care-i avea în grijă pe reni, veni la el ursuz şi întors pe dos ca să se plângă că îi reţinuse pe Flossie şi Glossie mai târziu de ivirea zorilor, contrar ordinelor sale.

— Dar, cu toate astea, nu cred să fi trecut cu mult de ivirea zorilor, spuse Crăciun.

— Au ajuns cu un minut întârziere, răspunse knookul Will, iar asta e la fel de grav ca şi o oră. Am să pun ţânţarii să-i înţepe pe Glossie şi pe Flossie şi au să sufere amarnic de pe urma neascultării lor.

— Te rog, nu face asta! îl imploră Crăciun. E doar vina mea.

Dar knookul Will nici nu voi să audă de niciun fel de scuze şi se întoarse în pădure bombănind şi boscorodind în felul lui ursuz.

Din pricina aceasta, Crăciun se duse în pădure ca să se sfătuiască cu Necile cum putea să-i salveze pe bieţii reni de la pedeapsa cea aspra. Spre marea lui încântare, dădu peste vechiul şi

bunul lui prieten, Mai Marele Pădurilor, care şedea la sfat cu nimfele.

Ak ascultă cu luare-aminte povestea despre călătoria nocturnă pe la casele copiilor şi despre ajutorul nepreţuit primit de la renii care acceptaseră să tragă sania peste zăpada îngheţată.

— N-aş vrea ca bunii mei prieteni să fie pedepsiţi atâta timp cât i-aş putea salva, spuse meşterul de jucării când termină povestea. Nu au ajuns decât cu un minut întârziere şi au alergat mai repede decât pasărea în zbor ca să ajungă până în zori.

Ak îşi mângâie gânditor barba, iar mai apoi trimise după Prinţul Knookilor ce domneşte peste toţi locuitorii din Burzee, şi după Regina zânelor şi Prinţul rylilor.

Când se adunară cu toţii, Crăciun povesti din nou păţania la cererea lui Ak, apoi Mai Marele Pădurilor se adresă Prinţului knookilor, spunându-i:

— Misiunea plăcută pe care Crăciun o face printre muritori e demnă de sprijinul fiecărui nemuritor cumsecade. Deja, în unele oraşe, oamenii îl numesc sfânt şi nu va trece multă vreme ca numele de Moş Crăciun să fie îndrăgit în toate casele ce au fost binecuvântate cu copii. În plus, el e fiul Pădurii, aşa că îi suntem datori cu toate încurajările noastre. Tu, mai mare al knookilor, îl ştii de ani buni. Nu crezi oare că am dreptate când spun că merită toată prietenia noastră?

Prinţul, adus de spate şi cu faţa acră cum

sunt toţi knookii, nu făcu decât să se uite în frunzele moarte, apoi bolborosi:

— Tu eşti Mai Mare peste toate pădurile!

Ak zâmbi, dar continuă pe un ton blând:

— Se pare că renii care sunt în îngrijirea oamenilor tăi îi pot fi de mare ajutor lui Crăciun, şi cum par şi ei bucuroşi să tragă la sania lui, te-aş ruga să-i dai voie să apeleze la ei ori de câte ori are nevoie.

Prinţul nu răspunse şi împunse uşor cu vârful suliţei vârful arcuit al sandalelor cu care era încălţat, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva anume.

Atunci regina zânelor îi vorbi astfel:

— Dacă vei fi de acord cu rugămintea lui Ak, mă voi îngriji să nu li se întâmple nimic rău renilor tăi atâta timp cât sunt plecaţi din pădure.

Iar Prinţul rylilor adăugă:

— În ce mă priveşte pe mine, am să le dau voie tuturor renilor care-l ajută pe Crăciun să mănânce plantele ce dau putere, pe cele sălbatice ce dau uşurinţă picioarelor şi pe cele vindecătoare care dau viaţă îndelungată.

Iar Regina nimfelor spuse:

— Renii care vor trage sania lui Crăciun vor avea voie să se scalde în lacurile noastre din pădure, lucru care îi va face mai puternici şi mai frumoşi.

La auzul acestor promisiuni, prinţul knookilor se foi în scaunul său, căci în adâncul inimii sale nu-i plăcea deloc să le refuze ceva prietenilor să-i nemuritori, deşi de data asta îi cereau ceva cu totul ieşit din comun. Iar knookii nu erau obişnuiţi cu favorurile de niciun fel. În cele din urmă, se

întoarse spre supuşii lui şi spuse:

— Chemaţi-l pe knookul Will.

Când Will cel ursuz sosi şi auzi rugăminţile nemuritorilor, protestă cât putu el de tare.

— Renii sunt reni, spuse el, şi nimic mai mult decât reni. Dacă ar fi fost cai, atunci mi s-ar fi părut normal să-i înhami ca pe cai. Dar nimeni nu înhamă renii pentru că sunt fiinţe libere şi sălbatice ce nu datorează nicio favoare speciei umane. Dacă e să trecem peste prietenia generoasă a nemuritorilor, ar fi ceva degradant ca renii mei să lucreze pentru Crăciun care nu e decât un simplu muritor.

— Ai auzit, spuse Prinţul către Ak. Există un grăunte de adevăr în spusele lui Will.

— Cheamă-i pe Glossie şi Flossie, răspunse Mai Marele Pădurilor.

Renii au fost aduşi la întrunire, iar Ak îi întrebă dacă s-ar supăra să tragă sania lui Crăciun.

— Nu, nicidecum! răspunse Glossie. Ne-a plăcut călătoria nespus de mult.

— Am încercat să ajungem acasă până în zori, adăugă Flossie, dar din păcate am ajuns cu un minut mai târziu.

— Nu contează un minut la revărsatul zorilor, spuse Ak. Vi se iartă întârzierea aceea.

— Cu condiţia să nu se mai repete, spuse aspru Prinţul knookilor.

— Şi ai să le dai voie să mai meargă cu mine? întrebă Crăciun nerăbdător.

Prinţul chibzuia în sinea lui în timp ce se uita când la Will care bombănea, când la Mai Marele

Pădurilor care zâmbea. Atunci se ridică în picioare şi se adresă celor de faţă astfel:

— Având în vedere că toţi îmi cereţi această favoare, am să le dau voie renilor să meargă cu Crăciun o singură dată pe an, în Ajunul Crăciunului, cu condiţia ca întotdeauna să se întoarcă în pădure până la revărsatul zorilor. Poate să-şi aleagă câţi reni vrea să tragă la sania lui, dar nu mai mult de zece, iar aceştia vor fi cunoscuţi printre noi ca renii lui Crăciun ca să-i putem distinge de ceilalţi reni. Iar ei se vor putea scălda în lacul nimfelor, se vor înfrupta din plantele ce dau putere, din cele sălbatice şi din cele tămăduitoare, şi vor fi sub protecţia specială a Reginei zânelor. Iar tu, knookule Will, încetează de îndată cu bombănitul, căci cuvintele mele sunt lege!

Se făcu nevăzut pe dată printre copaci, ca să evite cu orice preţ mulţumirile lui Crăciun şi ale celorlalţi muritori, iar Will, uitându-se mai cruciş ca niciodată, îi calcă pe urme.

Însă Ak era mulţumit la gândul că se putea bizui pe promisiunea Prinţului, oricât de greu reuşise să i-o smulgă. Glossie şi Flossie alergară acasă, ţopăind voioşi la fiecare pas.

— Când e Ajunul Crăciunului? îl întrebă Crăciun pe marele Ak.

— Cam peste zece zile, răspunse el.

— Atunci înseamnă că nu pot folosi renii anul acesta, spuse Crăciun gânditor, căci nu o să am timp să umplu sacul de jucării.

— Prinţul cel răutăcios a întrevăzut asta, răspunse Ak, căci pentru asta a numit Ajunul

Crăciunului drept ziua în care să te poţi folosi de reni, ştiind prea bine că asta te va face să pierzi un an întreg.

— Dacă aş fi avut jucăriile pe care mi le-au furat awgwaşii, acum aş fi putut cu uşurinţă să-mi umplu sacul cu ele, spuse cu tristeţe Crăciun.

— Dar unde se află jucăriile? întrebă Mai Marele.

— Nu ştiu, răspunse Crăciun, dar cred că awgwaşii cei vicleni mi le-au ascuns pe undeva prin munţi.

Ak se răsuci spre Regina zânelor.

— Crezi că poţi să dai de ele? întrebă el.

— O să-mi dau toată silinţa, răspunse ea senină.

Atunci Crăciun merse înapoi în Valea Râsetelor să se apuce serios de lucru, iar o ceată de zâne îşi luă de îndată zborul spre munţii care fuseseră sub stăpânirea awgwaşilor şi începură să caute peste tot jucăriile furate.

Zânele, după cum bine ştiţi, au puteri miraculoase, dar awgwaşii cei vicleni ascunseseră jucăriile într-o peşteră adâncă şi acoperiseră intrarea cu stânci ca nimeni să nu poată privi înăuntru. Prin urmare, toate căutările se dovediră în van preţ de câteva zile, iar Crăciun, care stătea acasă aşteptând veşti de la zâne, aproape că-şi pierduse speranţa să mai capete jucăriile înainte de Ajunul Crăciunului.

Munci din greu în tot acest răstimp, dar îi luă o mulţime de vreme să cioplească, să dea formă şi să vopsească jucăriile cum se cuvine, aşa că în dimineaţa de dinaintea Ajunului Crăciunului doar

o jumătate din raftul de deasupra ferestrei se umpluse cu jucării pentru copii.

În dimineaţa aceea, zânelor care scotoceau munţii după jucării le veni o idee. Se prinseră de mâini şi se uitară drept prin stâncile ce formau munţii, începând din vârf şi până la bază, aşa încât să nu le scape niciun loc ochilor lor iscoditori. În cele din urmă, reuşiră să descopere peştera unde fuseseră depozitate jucările de către awgwaşii cei răi.

Nu le trebui mult să desfunde intrarea în peşteră şi-atunci fiecare din ele înhaţă cât de multe jucării putu şi zburară la Crăciun să aşeze comoara în faţa ochilor lui.

Omuleţul nostru fu nespus de bucuros să primească jucăriile exact la timp, aşa că le trimise vorbă lui Glossie şi lui Flossie să fie pregătiţi până la căderea serii.

Pe lângă toate câte mai făcuse de la ultima călătorie, reuşise să se ocupe şi de reparatul hamurilor, şi de consolidarea săniei, aşa încât, când renii sosiră la amurg, îi şi înhamă.

— În seara asta trebuie să mergem în altă direcţie, le spuse el, unde să găsim copii la care nu am mai fost până acum, trebuie să muncim bine şi să ne mişcăm repede, căci sacul meu dă pe dinafară de jucării.

Aşa că, exact când răsărea luna, părăsiră Valea Râsetelor şi după ce traversară câmpia, se îndreptară spre dealurile din partea de sud. Aerul era tăios şi rece, iar lumina stelelor se revărsa peste nămeţi făcându-i să strălucească cu sclipiri de diamante. Renii se avântau cu salturi puternice

şi sigure, iar inima lui Crăciun era atât de uşoară şi de fericită că nu se opri din râs şi din cântat tot drumul, în timp ce vântul îi şuiera pe la urechi:

Cu un ho, ho, ho!
Şi un ha, ha, ha!
Şi un ho, ho!
Ha, ha, hee!
Uite-aşa călătorim
Prin nămeţi hălăduim
Prin zăpezi ne năpustim!

Moş Gerilă îl auzi şi veni după el cu cleştii săi, dar când văzu că era nimeni altul decât Crăciun, râse şi făcu calea întoarsă.

Bufniţele-mame îl auziră şi ele în timp ce trecea pe lângă o pădure, aşa că scoaseră capetele afară din ascunzătorile lor scobite în trunchiurile copacilor. Când văzură însă despre cine era vorba, le şoptiră puilor lor că era Moş Crăciun care le ducea jucării copiilor. Câte mai ştiu şi bufniţele astea!

Crăciun se opri la câteva case izolate şi coborî înăuntru pe coş ca să lase cadouri pentru copii. La scurt timp, ajunse într-un sat unde alergă fericit preţ de o oră să împartă jucării micuţilor ce dormeau duşi. Apoi se aşternu din nou la drum, fredonând cu voioşie cântecelu-i fericit:

Şi acum la drum plecăm Prin zăpezi alunecăm iar renii voioşi aleargă Spre micuţi ei se îndreaptă Jucării le-om dărui iar ei fericiţi vor fi!

Renii erau încântaţi de glasul lui plin şi profund, aşa că ţineau ritmul cu tropăitul copitelor pe zăpada tare ca gheaţa. Curând, se opreau în dreptul altui coş, iar Moş Crăciun, cu ochii

sclipitori şi faţa înroşită de vânt, coborî în casă şi lăsă câte un cadou pentru fiecare copil pe care-l găsi acolo.

Era o noapte cât se poate de fericită. Renii alergau cu iuţeală, iar Moş Crăciun le împărţea repede daruri micuţilor adormiţi.

În cele din urmă se goli şi sacul, iar sania se întoarse spre casă şi cursa contra zorilor de zi începu din nou. Lui Glossie şi Flossie nici prin cap nu le trecea să fie dojeniţi din nou din pricina întârzierii, aşa că zburară cu o iuţeală ce întrecu vijelia pe care călărea Regele Gerurilor, iar curând ajunseră în Valea Râsetelor.

Când Crăciun dădu drumul renilor din hamuri, pe cerul dinspre răsărit mijea o pată albicioasă, dar Glossie şi Flossie se întoarseră în pădure cu mult înainte de ivirea zorilor.

Crăciun se simţi atât de obosit din pricina misiunii sale de noapte încât se aruncă în pat şi căzu într-un somn adânc, iar în timp ce el dormea, soarele zilei de Crăciun îşi făcu apariţia pe cer şi străluci cu putere deasupra atâtor case fericite unde copiii râdeau şi strigau plini de încântare că Moş Crăciun îi vizitase.

Dumnezeu să-l binecuvânteze! Acesta a fost primul an de Crăciun şi de atunci, sute de ani la rând, el şi-a îndeplinit an de an misiunea de a aduce bucurie în inimile micuţilor.

11. Cum au fost agăţaţi lângă hornuri primii ciorăpei

Dacă vă gândiţi că niciun copil nu cunoscuse

vreodată plăcerea de a avea o jucărie până când Moş Crăciun nu şi-a început călătoriile sale, atunci o să înţelegeţi cum a pătruns bucuria în casele celor binecuvântaţi de vizita acelui om cumsecade şi cum au început ei să vorbească cu dragoste despre el, fiindu-i recunoscători pe viaţă pentru faptele sale bune. E drept că oamenii vorbeau pe vremea aceea şi despre regi însemnaţi, despre războinici vestiţi sau despre învăţaţi luminaţi la minte, dar niciunul dintre aceştia nu era la fel de îndrăgit ca Moş Crăciun, căci niciunul dintre ei nu era atât de darnic şi de bun încât să-şi dedice timpul fericirii altora. Căci o faptă bună trăieşte mai mult decât o bătălie însemnată, sau decât un decret regal, sau decât lucrarea unui savant, pentru că ea se răspândeşte şi lasă urme în sufletele tuturor, străbătând multe generaţii.

Înţelegerea încheiată cu Prinţul knookilor i-a schimbat toate planurile lui Crăciun căci, dat fiind că se putea folosi de reni doar o singură noapte pe an, se hotărî să-şi dedice fiecare zi meşteşugirii jucăriilor pe care să le ducă mai apoi în Ajunul Crăciunului la copiii din întreaga lume.

Numai că ştia prea bine că munca depusă pe parcursul unui an întreg avea să ducă la o cantitate impresionantă de jucării, aşa că hotărî să construiască o sanie nouă mai spaţioasă, mai solidă şi mai potrivită pentru asemenea călătorii rapide decât cea veche, cam grosolană.

Prima dată merse în vizită la Regele Gnom cu care făcuse un târg să schimbe trei tobe, o trompetă şi două păpuşi pe o pereche de tălpi de oţel frumos arcuite la capete. Căci Regele Gnom

avea şi el copii care, trăind în scobiturile de sub pământ, în mine şi peşteri, tânjeau după ceva cu care să se joace.

Tălpile săniei au fost gata peste trei zile, iar când Crăciun îi duse jucăriile Regelui Gnom, Maiestatea sa fu atât de încântat de ele că îi dărui pe lângă tălpile de sanie şi o pereche de clopoţei cu sunet plăcut.

— Astea or să-i încânte cu siguranţă pe Glossie şi pe Flossie, spuse Crăciun în timp ce scutura din clopoţei şi le asculta sunetul vesel. Dar tare aş vrea să am două perechi de clopoţei, câte una pentru fiecare ren.

— Mai adu-mi o trompetă şi o pisică, răspunse Regele, şi am să-ţi mai fac o pereche de clopoţei exact ca primii.

— Ăsta da chilipir! strigă Crăciun şi plecă de îndată acasă după jucării.

Construi cu grijă sania cea nouă, iar knookii aduseră o mulţime de scânduri puternice şi subţiri pe care să le folosească. Crăciun făcu un paravan înalt şi rotund ca să nu mai intre în sanie zăpadă aruncată de copitele renilor. Ridică laturi înalte la sanie ca să poată căra mai multe jucării cu ea, iar în cele din urmă, montă sania pe tălpile fine de oţel făcute de Regele Gnom.

Era negreşit o sanie frumoasă, mare şi spaţioasă. Crăciun o vopsi în culori vii, cu toate că nimeni n-avea s-o vadă în timpul incursiunilor sale nocturne, iar când totul fu gata, îi chemă pe Flossie şi pe Glossie să o vadă.

Renii admirară sania, dar declarară serioşi că era prea mare şi prea grea pentru ei ca s-o poată

trage.

— Desigur că o putem trage pe zăpadă, spuse Glossie, dar nu putem face asta suficient de repede cât să vizităm toate oraşele şi satele cele mai îndepărtate şi să ne şi întoarcem în pădure până în zori.

— Atunci ar trebui să mai iau doi reni, declară Crăciun după un moment de gândire.

— Prinţul knookilor ţi-a dat voie să iei şi zece. De ce să nu-i iei pe toţi zece? întrebă Flossie. Atunci am putea să ne mişcăm cu viteza fulgerului şi am putea sări cu uşurinţă până şi pe acoperişurile cele mai înalte.

— Zece reni la un loc! strigă Crăciun plin de încântare. Asta ar fi cu adevărat minunat! Mergeţi repede în pădure şi alegeţi alţi opt reni la fel de buni ca şi voi. Şi nu uitaţi că trebuie să mâncaţi toţi din plantele care dau putere, din cele sălbatice şi din cele tămăduitoare ca să deveniţi iuţi de picior şi să trăiţi ani mulţi pentru a mă putea însoţi în călătoriile mele. La fel, n-ar fi rău să vă scăldaţi în lacul nimfelor despre care Regina Zurline spune că vă va face nespus de frumoşi. Dacă faceţi toate acestea, nici nu încape îndoială că la următorul ajun de Crăciun, cei zece reni ai mei vor fi cei mai frumoşi şi cei mai puternici pe care i-a văzut lumea vreodată!

Aşa că Glossie şi Flossie se întoarseră în pădure să-şi aleagă camarazii, iar Crăciun începu să se gândească serios că acum îi trebuiau hamuri pentru toţi.

În cele din urmă, îl chemă în ajutor pe knookul Peter, căci inima lui era tot atât de

blândă, pe cât era el de adus de spate, şi-ar trebui să ştiţi că e încovoiat de-a binelea, nu glumă. Iar Peter se învoi să-i aducă bucăţi de piele zdravănă pentru hamuri.

Pielea fusese tăiată din pieile leilor ce ajunseseră la o vârstă atât de înaintată, încât muriseră de moartea bună; pe o parte pielea era tăbăcită, în timp ce pe cealaltă knookii cei pricepuţi o prelucraseră la fel de fin ca şi catifeaua. Când primi bucăţile de piele, Crăciun cusu cu grijă un ham pentru zece reni care se dovedi mai apoi rezistent şi util şi care-l ţinu ani buni în şir.

Hamurile şi sania au fost meşteşugite la cele mai neobişnuite ore, căci îşi dedica cea mai mare parte a timpului jucăriilor. Acestea erau acum cu mult mai frumoase decât primele dintre ele, iar nemuritorii îl vizitau adesea să vadă la ce mai lucra şi-i dădeau idei noi. Necile veni cu ideea ca unele păpuşi să poată spune „mama” şi „tata”. Knookii îi propuseră să pună un fel de fluieraş în interiorul mieilor aşa încât să facă „beee” când copii le strângeau mai tare. Regina zânelor îi sugeră să pună fluiere în interiorul păsărilor ca ele să poată cânta şi roţi la cai ca micuţii să-i poată trage după ei. Dintr-un motiv sau altul, în pădure muriseră multe animale, şi-atunci primi pielea lor cu care îmbrăcă figurinele animalelor sălbatice pe care le meşteşugea. Un ryl mai sturlubatic din fire îi propusese lui Crăciun să facă un măgar care să dea din cap, lucru pe care îl şi făcu, descoperind mai apoi că micuţii se amuzau extraordinar de mult din pricina asta. Şi uite-aşa deveneau

jucăriile mai frumoase şi mai captivante pe zi ce trecea, până când chiar şi nemuritorii rămaseră cu gura căscată la vederea lor.

Până la următorul ajun al Crăciunului, se adunaseră o groază de daruri minunate pentru copii care abia aşteptau să fie încărcate în sanie. Crăciun umplu trei saci cu vârf şi pe deasupra mai încarcă şi sania din latură în latură.

Apoi, la lăsatul serii, cei zece reni îşi făcură apariţia, iar Flossie îi prezentă pe toţi lui Crăciun. Numele lor era Gonilă şi Tropăilă, îndrăzneţul şi Măreţul, Neîntrecutul şi Neînfricatul, Statornicilă şi Iuţilă. Toţi erau nespus de frumoşi, cu picioare zvelte, cu coarne bogate, cu ochi de catifea neagră şi blană fină şi cafenie presărată ici şi colo cu alb.

Crăciun îi îndrăgi de cum îi văzu prima dată şi de atunci i-a iubit mereu, căci îi sunt prieteni nespus de devotaţi care l-au ajutat nepreţuit de mult.

Hamurile cele noi li se potriviră de minune, iar la scurtă vreme erau cu toţii înhămaţi la sanie pe două rânduri, avându-i pe Flossie şi Glossie în faţă. Aceştia din urmă purtau cele două şiraguri de clopoţei, iar clinchetul lor le plăcu atât de mult că nu mai conteneau din ţopăit doar să-i mai facă să sune o dată şi încă o dată.

Crăciun se aşeză şi el în sanie, îşi trase o pătură călduroasă peste genunchi şi căciula de blană peste urechi şi pocni din biciul lui cel lung ca să dea semnalul de start.

Cei zece reni se avântară pe dată, iuţi ca gândul, în timp ce Crăciun râdea în hohote văzându-le goana nebună şi fredona un cântecel

vesel cu vocea lui profundă şi puternică:

Cu un ho, ho, ho!
Şi un ha, ha, ha!
Şi un ho, ho, ha, ha, hii!
Uite-aşa călătorim
Prin nămeţi hălăduim
Fericiţi mereu să fim!
Mormane de jucării
Vă aduc doar bucurii
La copii le împărţim
Prin lume hălăduim
Peste zăpezi noi zburăm
Lumea să o bucurăm!

În ajunul acelui Crăciun, micuţa Margot şi fratele ei Dick, împreună cu verişorii lor Ned şi Sara care erau în vizită la familia lui Margot, veniseră de afară unde făcuseră un om de zăpadă şi aveau hainele ude, mănuşile leoarcă, iar cizmuliţele şi şosetele fleaşcă. Mama lui Margot nu-i certase, dar îi trimisese la culcare mai devreme, aşa încât să le poată atârna hainele pe scaune la uscat. Aşezase cizmuliţele pe plăcile roşiatice ale sobei unde aveau să se usuce la căldura emanată de cenuşa fierbinte, în timp ce ciorăpeii au fost atârnaţi în şir lângă şemineu, exact deasupra focului. Aşa se face că Moş Crăciun îi observă imediat ce coborî pe horn în noaptea aceea când casa toată era cufundată în somn adânc. Se grăbea teribil de tare, aşa că la vederea şoseţelelor copiilor, strecură pe dată jucării în ele şi se caţără apoi înapoi pe coş, făcându-şi apariţia atât de repede, încât renii au fost uimiţi de atâta agilitate.

— Ce m-aş mai bucura dacă şi-ar atârna toţi ciorăpeii aşa, gândi el în vreme ce se îndrepta spre următorul coş de fum. Aş putea face economie de timp în felul ăsta şi aş putea ajunge la mai mulţi copii până la revărsatul zorilor.

Când Margot, Dick, Ned şi Sara săriră din pat a doua zi şi alergară să-şi ia ciorăpeii lăsaţi deasupra sobei, descoperiră cu cea mai mare uimire că erau plini de jucăriile lăsate de Moş Crăciun. Drept să vă spun, cred c-au găsit mai multe jucării în ciorăpei decât oricare alt copil din oraşul acela, căci Moş Crăciun fusese pe grabă şi nu mai stătuse să numere jucăriile.

Fireşte că micuţii le povestiră despre asta tuturor tovarăşilor lor de joacă şi bineînţeles că toţi se hotărâră să-şi atârne de atunci încolo ciorăpeii lângă sobă în Ajunul Crăciunului. Chiar şi Bessie cea Lipsită de Griji, care se afla în vizită în oraşul acela îndepărtat împreună cu tatăl ei, renumitul Lord Lerd, auzi la rândul ei povestea şi-şi atârnă şi ea ciorăpeii lângă sobă când se întoarse acasă de Crăciun.

La următoarea lui călătorie, Moş Crăciun găsi atât de mulţi ciorapi atârnaţi în aşteptarea lui, că reuşi să-i umple cât ai clipi şi nu-i trebui decât jumătate din timpul folosit mai înainte ca să caute copiii şi să le lase jucăriile lângă pat.

Obiceiul se răspândi an după an, iar asta nu putu decât să vină în ajutorul lui Moş Crăciun, căci la câţi copii are moşul de vizitat, cu siguranţă că are nevoie de tot ajutorul pe care putem să i-l dăm.

12. Primul pom de Crăciun

Moş Crăciun şi-a ţinut mereu promisiunea făcută knookilor de a se întoarce cu renii până în zori, dar asta se datora doar iuţelii renilor săi, pentru că Moşul străbătea lumea în lung şi-n lat.

Îi plăcea la nebunie munca sa, la fel cum se dădea în vânt şi după călătoria lor nocturnă cu sania şi clinchetul vesel al clopoţeilor, în prima lui plimbare cu cei zece reni, doar Glossie şi Flossie purtaseră clopoţei, dar timp de opt ani la rând de atunci Moş Crăciun duse daruri copiilor Regelui Gnom, iar suveranul cu inimă blândă îi dărui de fiecare dată câte o pereche de clopoţei, aşa încât în cele din urmă toţi cei zece reni ajunseră să poarte clopoţei şi cred că vă puteţi imagina ce sunet melodios scoteau clopoţeii în timp ce sania gonea peste zăpezi.

Ciorăpeii copiilor erau atât de lungi încât era nevoie de o groază de jucării ca să le umple, aşa că Moş Crăciun descoperi curând că mai existau şi alte lucruri care erau pe placul copiilor în afară de jucării. Aşa se face că trimise câteva zâne, prietenele lui bune, la Tropice, de unde-i aduseră o mulţime de saci plini cu portocale şi banane pe care le culeseseră din copaci. Alte zâne zburară în minunata Vale Phunnyland unde în copaci creşteau din plin dulciuri şi bomboane delicioase şi de unde se întoarseră cu cutii imense de bunătăţi pentru copii. În fiecare an, în Ajunul Crăciunului, Moşul umplea ciorăpeii cu ele, adăugând şi jucării, şi puteţi fi siguri că micuţii se bucurau nespus de mult când dădeau peste ele.

Desigur că există şi ţări calde unde iarna nu e niciun pic de zăpadă, dar Crăciun şi renii lui le vizitau şi pe acestea la fel ca şi pe ţările reci, căci în tălpile săniei erau nişte rotiţe mici, putând astfel să se mişte cu uşurinţă atât pe uscat cât şi pe zăpadă. Copiii care locuiau în ţările cele mai îndepărtate învăţară şi ei numele lui Moş Crăciun, la fel de bine ca şi cei care locuiau lângă Valea Râsetelor.

O dată, exact când renii se pregăteau să plece în călătoria lor anuală, o zână veni la Crăciun şi-i povesti despre trei copilaşi care locuiau într-un cort amărât făcut din piei, undeva într-o câmpie unde nu exista niciun fel de copac. Micuţii aceia erau nefericiţi şi săraci, căci părinţii lor erau nişte oameni cu suflet rece cărora nu le păsa de ei. Crăciun hotărî să-i viziteze pe cei trei micuţi chiar înainte să se întoarcă acasă, şi-n timpul călătoriei luă cu el vârful stufos al unui brad pe care vântul îl dăduse jos şi-l puse la el în sanie.

Era aproape dimineaţă când renii se opriră în faţa adăpostului sărăcăcios unde copiii dormeau duşi. Crăciun înfipse de îndată bradul în nisip şi-i prinse de crengi o droaie de lumânărele. Apoi agăţă în brad câteva jucării frumoase, la care adăugă şi câţiva săculeti cu dulciuri. Nu-i trebui mult timp să facă asta căci Moş Crăciun lucra cu repeziciune, iar când totul fu gata, aprinse lumânările şi, vârând capul în cort, strigă:

— Crăciun fericit, micuţilor!

Spunând acestea, sări în sanie şi dispăru înainte să poată fi văzut de copiii care ieşiseră să

vadă cine-i strigase.

Vă daţi seama ce bucurie şi ce uimire pe capul copiilor când au dat cu ochii de pom, de luminile strălucitoare ce luminau cu putere în întuneric, de jucăriile atârnate care i-au făcut fericiţi ani la rând de atunci! Se prinseră de mâini şi dansară în jurul pomului, strigând şi râzând cât îi ţinu gura! Cât despre părinţii lor, ieşiră şi ei să vadă minunea şi să se mire, iar de atunci încolo învăţară să-şi iubească copiii şi să aibă mai multă grijă de ei, căci Moş Crăciun îi binecuvântase cu asemenea daruri minunate!

Crăciun fu încântat de ideea unui pom de Crăciun, aşa că anul următor a luat o mulţime de pomi cu el în sanie pe care îi aşeza în casele celor foarte săraci, care rareori vedeau pomi de Crăciun, şi le împodobea crengile cu lumânărele şi jucării. Desigur că n-avea cum să lase câte un pom în fiecare casă care ar fi avut nevoie de unul, dar în unele dintre ele, taţii făceau singuri rost de brazi şi-i pregăteau pentru Moş Crăciun când avea să-i viziteze. Iar la vederea lor, Moşul cel bun îi împodobea pe dată cu jucării agăţate de crengile lor pentru toţi copiii ce aveau să vină să vadă pomul luminat.

Toate aceste idei noi şi felul generos în care erau puse în aplicare îi făcură pe copii să aştepte cu nerăbdare noaptea aceea din an când Moş Crăciun avea să-i viziteze, iar cum aşteptarea era una plăcută şi liniştitoare, micuţii se întrebau cu cea mai mare bucurie ce avea să se mai întâmple la următoarea vizită a moşului.

Vă mai aduceţi aminte de baronul Braun cel

rău care l-a alungat o dată pe Crăciun de la castelul lui şi i-a interzis să-i mai viziteze copiii? Ei bine, la ani buni după acea întâmplare, când baronul cel bătrân murise, iar fiul lui îi luase locul, noul baron Braun veni acasă la Crăciun cu întregul său alai de cavaleri, de paji şi de slujitori şi, descălecând de pe cal, se înclină umil în faţa prietenului tuturor copiilor.

— Tatăl meu nu ţi-a recunoscut bunătatea şi valoarea, spuse el, şi tocmai de aceea te-a ameninţat cu spânzurătoarea de zidurile castelului. Dar am şi eu copii care tânjesc după o vizită a lui Moş Crăciun şi de aceea am venit să te implor să-i bucuri la fel ca şi pe ceilalţi copii.

Crăciun fu nespus de încântat să audă asemenea cuvinte, deoarece castelul Braun era singurul loc pe care nu-l vizitase niciodată, aşa că făgădui bucuros să ducă daruri copiilor baronului la următorul ajun al Crăciunului.

Baronul plecă pe deplin mulţumit, iar Crăciun îşi ţinu cu credinţă promisiunea.

Şi uite-aşa a cucerit omul acesta inimile tuturor, prin bunătatea lui, şi nu e lucru de mirare că era veşnic vesel şi fericit, căci nu era casă în lumea întreagă unde să nu fi fost mai bine primit decât un rege.

BĂTRÂNEŢEA

1. Mantia nemuririi

Iar acum ajungem într-un moment cheie al carierei lui Moş Crăciun, şi cred că e de datoria

mea să vă povestesc aspectele cele mai importante petrecute de la începutul lumii şi al oamenilor.

Am urmărit viaţa lui Crăciun din vremea când bietul copilaş neajutorat a fost găsit de nimfa Necile şi până când a ajuns la maturitate în imensa pădure Burzee. Ştim bine cu toţii cum a început să facă jucării pentru copii şi cum, cu ajutorul şi bunăvoinţa nemuritorilor, a ajuns să le împartă micuţilor din întreaga lume.

Ani mulţi la rând, şi-a continuat nobila-i misiune, căci viaţa simplă şi silitoare pe care a trăit-o i-a adus o sănătate de fier şi multă putere. Fără îndoială că poţi trăi mai mult în minunata Vale a Râsetelor, unde nu există niciun fel de griji şi unde totul e nespus de armonios, mai mult decât în oricare parte a lumii.

Dar după ce au trecut ani mulţi, Moş Crăciun începu şi el să îmbătrânească. Barba lungă şi cafenie care-i acoperea cândva obrajii şi bărbia începuse acum să încărunţească, devenind în cele din urmă de-un alb pur precum cel al zăpezii. Părul îi albise şi el, iar la colţurile ochilor îi apăruseră riduri care se vedeau clar când râdea. Nu fusese nicicând un bărbat înalt, dar acum se rotunjise şi mergea legănat ca un răţoi. În ciuda tuturor acestor lucruri, rămăsese la fel de plin de viaţă şi era la fel de vesel şi de zglobiu, iar ochii îi scânteiau la fel de intens ca-n prima zi când se stabilise în Valea Râsetelor.

Şi cu toate astea, vine o vreme când orice muritor care a trecut prin viaţă ajungând la bătrâneţe să părăsească această lume trecând

într-alta. După ce-şi mânase renii de atâtea şi-atâtea ori în Ajunul Crăciunului, nu-i de mirare că prietenii lui credincioşi şi-au spus într-o bună zi că era probabil pentru ultima dată când mai trăgeau la sania lui.

Atunci întreaga pădure Burzee se întrista şi toată Valea Râsetelor amuţi, căci toate fiinţele care-l cunoscuseră pe Crăciun îl îndrăgeau şi se înveseleau la auzul paşilor să-i şi al fluieratului lui vesel.

Puterile îi scăzuseră negreşit, căci nu mai era în stare să meşterească jucării şi nu făcea decât să stea întins în pat ca şi cum ar fi visat.

Nimfa Necile, care-l crescuse şi-i fusese mamă adoptivă, era tot tânără, puternică şi frumoasă şi nu i se părea să fi trecut prea mult timp de când îl ţinuse prima dată în braţe pe bătrânelul acela cu barbă sură şi de când el îi zâmbise nevinovat cu guriţa lui de copil.

Tocmai aici se vede ce-i desparte pe muritori de nemuritori.

Mare-i fu norocul cu vizita marelui Ak în pădure exact în vremea aceea. Necile îl căută îngrijorată şi-i povesti de soarta care-l aştepta pe bunul lor prieten Crăciun.

Mai Marele Pădurilor deveni grav dintr-odată şi rămase sprijinit în toporul lui minute în şir mângâindu-şi gânditor barba. Se ridică deodată şi-şi înălţă hotărât privirea, întinzându-şi larg braţele ca şi cum s-ar fi hotărât să ducă ceva important la îndeplinire. Căci îi trecuse prin cap o idee atât de măreaţă, încât întreaga lume avea să se plece acum în faţa Mai Marelui Pădurilor să-i

preaslăvească numele de-a pururi!

Ştim bine că Marele Ak nu ezita o clipă ori de câte ori îşi punea de gând să facă un lucru. De data aceasta, îşi chemă solii cei mai iuţi şi-i trimise într-o clipită în toate colţurile lumii. Iar de îndată ce ei plecară, se întoarse spre Necile cea îngrijorată şi-o linişti astfel:

— Stai liniştită, copilă, căci prietenul nostru e încă în viaţă. Mergi acum pe dată la regina ta şi spune-i că i-am chemat pe toţi nemuritorii din lume la sfat în seara asta în pădurea Burzee. Dacă-mi vor da ascultare şi se vor supune vorbelor mele, atunci Crăciun va putea să-şi conducă renii pentru vecie de acum încolo.

La miezul nopţii, în pădurea Burzee, s-a văzut o scenă minunată: pentru prima dată după multe secole, se adunaseră toate căpeteniile nemuritorilor.

Venise Regina Spiriduşilor din Ape, al cărei trup frumos era la fel de limpede ca şi cristalul şi din care susura continuu un izvor pe bucata de muşchi unde stătea. Lângă ea se afla Regele Spiriduşilor Somnului ce purta o baghetă din capătul căreia se împrăştia de jur-împrejur un praf fin, aşa că niciun muritor nu putea rămâne treaz să-l vadă. Mai departe, stătea Regele Gnomilor ai cărui supuşi trăiesc pe sub pământuri unde păzesc metalele preţioase şi pietrele scumpe ce zac îngropate în stânci şi peşteri. La dreapta sa, stătea Regele Spiriduşilor Sunetelor ce avea aripi la picioare, căci supuşii săi trebuiau să se mişte repede ca să poată căra toate sunetele de pe lumea asta. Când sunt foarte aglomeraţi, duc

sunetele numai pe distanţe mici, căci şi acestea sunt o droaie la rândul lor. Uneori însă, ajung cu sunetele lor la kilometri întregi depărtare de locul unde au fost ele produse. Regele Spiriduşilor Sunetelor avea o înfăţişare încordată şi neliniştită, fiindcă cea mai mare a oamenilor nu acordau prea multă atenţie spiriduşilor săi, mai ales băieţeii şi fetiţele care scoteau o mulţime de sunete inutile pe care erau obligaţi apoi să le transporte în timp ce ar fi putut face cu totul altceva.

Următorul la rând în cercul nemuritorilor era Regele Demonilor Vântului, zvelt şi fără astâmpăr, neputând să stea în acelaşi loc nici măcar pentru o oră. Se ridica de la locul lui din când în când şi dădea un tur adunării de faţă. Iar de fiecare dată Regina zânelor se vedea obligată să-şi strângă pletele aurii şi să le prindă după urechiuşele-i rozalii. Nu se plângea însă, căci rareori se întâmpla ca Regele Demonilor Vântului să vină în inima pădurii. După Regina zânelor ce sălăşluieşte, după cum bine ştiţi, în străvechea pădure Burzee, urma Regele Elfilor Luminii cu cei doi prinţişori ai săi, Fulger şi Amurg, ce stăteau în spatele lui. Nu mergea nicăieri fără prinţii lui care erau atât de neastâmpăraţi că nu îndrăznea să-i lase nicăieri de capul lor.

Prinţul Fulger ţinea un trăsnet în mâna dreaptă şi un corn cu pulbere de foc în stânga, iar ochii lui luminoşi dădeau continuu roată primprejur ca şi cum abia aştepta să-şi poată folosi fulgerele lui orbitoare. Prinţul Amurg ţinea un felinar mare într-o mână în timp ce în cealaltă avea o mantie neagră, căci e lucru ştiut că dacă-l

laşi nesupravegheat, prinţul abia aşteaptă să arunce totul în întuneric, iar întunericul e cel mai mare duşman al Regelui Elfilor Luminii.

Pe lângă nemuritorii pe care i-am numit deja, se mai aflau de faţă şi Regele knookilor care venise tocmai din junglele sale din India, apoi Regele rylilor ce trăia liniştit printre florile frumoase şi fructele îmbietoare din Valencia. Preafrumoasa Regină Zurline a nimfelor pădurii încheia cercul nemuritorilor.

În centrul acestui cerc însă se mai aflau încă trei persoane care posedau puteri atât de mari, încât toţi Regii şi toate Reginele se înclinau cu respect în faţa lor.

Aceştia erau Ak, Mai Marele Pădurilor Lumii, cel care domneşte peste păduri, peste livezi şi peste dumbrăvi, Kern, Marele Gospodar al Lumii ce are în stăpânire câmpurile cu grâne, pajiştile şi grădinile şi Bo, Maestrul Marinar al Lumii căruia i se supun toate mările şi toate ambarcaţiunile ce plutesc pe ele. Iar toţi ceilalţi nemuritori li se subordonau mai mult sau mai puţin acestora trei.

Când au fost toţi de faţă, Mai Marele Pădurilor Lumii se ridică să le vorbească, deoarece el însuşi îi chemase la sfat.

Le povesti pe larg despre Crăciun, începând cu vremea când, copil fiind, fusese adoptat drept copilul Pădurii, şi le spuse atât despre firea sa blândă şi generoasă, cât şi de munca lui de-o viaţă cu scopul de a le aduce copiilor fericirea.

— Iar acum, spuse Ak, când a câştigat deja iubirea unei lumi întregi, Spiritul Morţii îi dă târcoale. Dintre toţi muritorii care au trăit pe-

acest pământ, niciunul nu merită nemurirea mai mult decât el, deoarece o viaţă ca a lui nu poate fi luată atâta timp cât există copii care or să-i ducă dorul şi or să plângă după el. Noi, nemuritorii, suntem în slujba lumii, iar ca să o putem servi cum se cuvine, ni s-a dat încă de la început dreptul de a exista. Dar care dintre noi este oare mai demn de a fi nemuritor decât omul acesta cu numele Crăciun, care are atâta grijă părintească de micuţi?

Se opri şi se uită de jur-împrejur şi-şi dădu seama că toţi nemuritorii îl ascultau cu cea mai mare atenţie şi dădeau aprobator din cap. În cele din urmă, Regele Demonilor Vântului, care fluierase pentru sine în tot timpul acesta, strigă:

— Oh, care-ţi e dorinţa, Ak?

— Să-l răsplătim pe Crăciun cu Mantia Nemuririi, spuse Ak cu îndrăzneală.

Rugămintea lui Ak era cât se poate de neaşteptată, aşa că nemuritorii săriră pe dată în picioare şi se uitară îngroziţi unii la alţii, apoi se răsuciră întrebători spre Ak. Căci nu era lucru de glumă când venea vorba de Mantia Nemuririi.

Regina Spiriduşilor din Ape vorbi cu vocea ei scăzută şi cristalină, iar cuvintele ei răsunară ca nişte picături de ploaie care bat tacticos în fereastră:

— Nu există decât o Mantie a Nemuririi în toată lumea asta, spuse ea.

Atunci Regele Spiriduşilor Sunetului adăugă:

— Aşa a fost de la începuturi şi niciun muritor nu a avut până acum îndrăzneala să jinduiască la ea.

Maestrul Marinar al Lumii se ridică să-şi dezmorţească trupul, după care spuse:

— Asemenea lucru nu se poate împlini decât dacă toţi nemuritorii sunt de acord cu asta.

— Ştiu asta, răspunse calm Ak. Dar mantia există, iar dacă ea a fost creată cum spuneţi voi, la începuturi, atunci înseamnă că Marele Stăpân a intuit că vom avea nevoie de ea într-o bună zi. Până acum, niciun muritor n-a meritat-o, dar care dintre voi îndrăzneşte să spună că prea bunul Crăciun nu ar fi demn de ea? Oare nu veţi fi toţi de acord să i-o dăm lui?

Tăcură cu toţii uitându-se încă întrebător unii la alţii.

— Ce folos mai are Mantia Nemuririi dacă nu o foloseşte nimeni? întrebă Ak. Cu ce ne ajută pe oricare dintre noi, dacă rămâne zăvorâtă în sanctuarul ei în vecii vecilor?

— Ajunge! strigă Regele Gnomilor dintr-odată. Haideţi să votăm cu privire la asta, cu da sau nu. Eu unul spun da!

— Şi eu la fel! spuse Regina zânelor pe dată, iar Ak o răsplăti cu un zâmbet.

— Supuşii mei din Burzee mi-au spus că-l îndrăgesc foarte mult, aşa că sunt şi eu de acord ca mantia să fie purtată de Crăciun, spuse Regele rylilor.

— E deja prieten bun cu knookii mei, anunţă vechiul Rege al acelui popor. Să-l facem nemuritor!

— Să-l facem nemuritor! Să-l facem nemuritor! suspină Regele Demonilor vântului.

— De ce nu? întrebă Regele Spiriduşilor

Somnului. Nu-i deranjează niciodată pe oameni din somnul pe care eu îl îngădui muritorilor de rând. Fie ca blândul Crăciun să devină nemuritor!

— Nici eu nu mă opun! spuse Regele Spiriduşilor Sunetului.

— Şi nici eu, murmură Regina Spiriduşilor din Ape.

— Dacă blândul Crăciun nu primeşte mantia, atunci nimeni altul nu o va putea pretinde, comentă Regele Elfilor Luminii, aşa că haideţi să lămurim şi lucrul acesta o dată pentru totdeauna.

— Nimfele pădurilor au fost primele fiinţe care l-au adoptat, spuse Regina Zurline. Bineînţeles că suntem de acord cu nemurirea lui.

Ak se răsuci spre Marele Gospodar al Lumii care-şi ridicase mâna dreaptă şi care spuse:

— Da!

Meşterul Marinar al Lumii făcu la fel, după care Ak, cu ochii scânteietori şi faţa zâmbitoare, strigă:

— Vă mulţumesc, prieteni nemuritori, căci toţi v-aţi dat acordul, aşa încât îl vom răsplăti pe bunul nostru Crăciun cu unica şi neasemuita Mantie a Nemuririi pe care doar noi suntem în măsură să o dăruim.

— Să o aducem de îndată, spuse Regele Gnomilor. Să ne grăbim.

Se înclinară în semn de aprobare, iar poiana din pădure se goli pe dată. Undeva la jumătatea distanţei dintre pământ şi cer stătea suspendată o criptă din aur şi platină, care scânteia în strălucirea blândă a nenumăratelor pietre preţioase. Acolo, sub o cupolă înaltă, stătea

atârnată Mantia Nemuririi şi fiecare nemuritor puse mâna pe tivul prea minunatului veşmânt, rostind la unison:

— Acordăm Mantia Nemuririi lui Crăciun, pe care-l numim Sfântul protector al copiilor!

La auzul acestor vorbe, mantia se desprinse din cripta înaltă, iar ei o luară cu ei la casa din Valea Râsetelor.

Spiritul Morţii se cuibărise foarte aproape de patul lui Crăciun, iar când nemuritorii se apropiară, se zbârli şi încercă să-i îndepărteze făcând gesturi furioase. Dar când dădu cu ochii de mantia de pe braţele lor, se trase înapoi cu un urlet prelung şi deznădăjduit, după care părăsi casa pentru totdeauna.

Ceata de nemuritori aşează încetişor preţioasa mantie peste trupul lui Crăciun care se strânse în jurul lui şi luă forma corpului său până când se făcu nevăzută înăuntrul lui. Devenise parte din fiinţa sa şi niciun muritor sau nemuritor nu aveau cum să i-o mai poată lua vreodată.

Mai apoi Regii şi Reginele care duseseră la bun sfârşit acest mare ţel se împrăştiară fiecare pe la regatele lor, fiind mulţumiţi cu toţii că mai adăugaseră încă un nemuritor cetei lor.

Cât despre Crăciun, el continuă să doarmă în timp ce sângele roşu al vieţii veşnice îi curgea cu repeziciune prin vene; pe sprânceana lui căzuse un strop de apă de pe veşmântul curgător al Reginei Spiriduşilor din Ape, iar pe buzele sale flutura un sărut pe care i-l dăduse dulcea nimfă Necile. Pentru că i-l furase în timp ce ceilalţi se uitau la trupul nemuritor al fiului ei adoptiv.

2. Când lumea a îmbătrânit şi ea

A doua zi când Moş Crăciun deschise ochii şi privi de jur-împrejurul odăii atât de cunoscute pe care tare se temuse că nu avea s-o mai vadă vreodată, fu peşte măsură de uimit să-şi regăsească forţa de odinioară şi să simtă sângele roşu al sănătăţii fără cusur cum îi curgea din nou prin vene. Sări din pat şi se aşează în dreptul ferestrei pe unde intra soarele fierbinte care îl scălda cu razele sale jucăuşe şi săltăreţe. Nu putea pricepe ce se întâmplase de-şi recăpătase vigoarea din anii tinereţii, căci în ciuda bărbii sale care rămăsese de culoarea zăpezii şi a ridurilor care se mai zăreau încă pe la colţurile ochilor, bătrânul Moş Crăciun se simţea la fel de viguros şi fericit ca un tânăr de şaisprezece ani; curând începu să fluiere mulţumit în timp ce se apucase să meşteşugească nişte jucării noi.

Atunci Ak trecu pe la el şi-i povesti despre Mantia Nemuririi şi cum şi-o câştigase el datorită dragostei sale pentru copii.

O vreme tăcu gândindu-se cât de norocos fusese, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că nu avea de ce să se mai teamă că va fi despărţit de copiii săi dragi. Hotărî pe dată să-şi facă un stoc impresionant de jucării amuzante şi frumoase, căci acum, când se putea dedica pe vecie muncii sale, îşi puse în minte ca niciun copil din lumea asta, bogat sau sărac, să nu rămână fără cadouri de Crăciun atâta timp cât Moşul putea să-i dăruiască unul.

Când bunul Moş Crăciun se apucase să facă jucării, lumea fusese şi ea abia la începuturile sale, iar el îşi câştigase astfel Mantia Nemuririi datorită dragostei sale. Nu i se părea deloc dificilă misiunea lui de a împărţi vorbe frumoase, prietenie şi jucării frumoase tuturor copiilor semenilor să-i Numai că an de an în lume se năşteau tot mai mulţi copii care de îndată ce creşteau, începeau să se răspândească încet, încet pe întreaga faţă a pământului în căutarea unui nou cămin. Aşa se face că Moş Crăciun descoperea an după an cum călătoriile sale trebuiau să se întindă din ce în ce mai departe de Valea Râsetelor şi cum sacii cu jucării trebuiau să fie din ce în ce mai încăpători.

Prin urmare se sfătui pe dată cu bunii lui prieteni, nemuritorii, cum ar putea să ţină ritmul cu numărul în continuă creştere al copiilor fără să neglijeze pe niciunul dintre ei. Nemuritorii erau atât de preocupaţi de activitatea lui, că-l sprijiniră cu cea mai mare plăcere: Ak i-l dărui pe supusul lui, Kilter, „cel tăcut şi harnic”, iar Prinţul knookilor i-l dărui pe Peter, care era mai adus de spate, dar mai puţin morocănos decât fraţii lui. Prinţul rylilor i-l dărui pe Nuter, cel mai simpatic dintre toţi rylii, iar Regina zânelor i-o dădu drept cadou pe Wisk, zâna aceea micuţă, zburdalnică şi iubitoare care în ziua de azi a ajuns să-i cunoască pe copii tot atât de bine ca şi Moş Crăciun.

Cu asemenea prieteni care să-l ajute să facă jucăriile şi curăţenia în casă şi să se ocupe de sanie şi de hamuri, Moş Crăciun descoperi că nu era chiar aşa de greu să-şi pregătească an de an

jucăriile şi darurile, iar zilele lui începură să se scurgă plăcut una după alta.

Şi cu toate astea, după câteva generaţii, grijile sale începură din nou, căci nu-ţi venea să crezi cu ce repeziciune se înmulţeau oamenii şi câţi copii aşteptau darurile sale în fiecare an. Când oamenii umpleau până la refuz oraşele şi ţinuturile unei ţări, plecau în altă parte a lumii şi-atunci tăiau copacii pădurilor întinse ce fuseseră odinioară în stăpânirea lui Ak, iar cu lemnul astfel obţinut construiau oraşe noi, încât acolo unde odinioară fuseseră păduri se ridicau acum câmpuri de grâne şi turme de vite.

Aţi fi tentaţi să credeţi că Mai Marele Pădurilor s-a supărat din pricina pierderii pădurilor sale, dar lucrurile nu au stat nicidecum aşa, căci înţelepciunea lui Ak era nemăsurată şi atotputernică.

— Lumea a fost făcută pentru oameni, îi spunea el lui Moş Crăciun, iar eu nu am făcut decât să păzesc pădurile până când ei au avut nevoie de ele. Nu pot decât să mă bucur că trunchiurile copacilor mei pot să adăpostească trupurile lor firave şi să-i încălzească în timpul iernilor reci. Nu pot decât să sper că nu vor tăia chiar toţi copacii, deoarece oamenii au nevoie vara de umbra copacilor, la fel de mult cât iarna le trebuie căldura buştenilor. Şi, oricât de aglomerată ar deveni lumea, nu cred că oamenii să ajungă vreodată la Burzee şi nici la Marea Pădure întunecată sau la sălbăticia împădurită de la Braz, decât dacă ar dori să se adăpostească de plăcere şi nu ca să distrugă copacii gigantici.

Când şi când oamenii construiau corăbii din trunchiurile copacilor şi astfel traversau oceanele şi întemeiau oraşe în ţinuturi îndepărtate. Dar pentru Moş Crăciun prea puţin contau oceanele, căci renii săi goneau la fel de iute pe mare ca şi pe uscat, iar sania lui traversa pământul de la răsărit la apus, mergând astfel tot timpul înainte de revărsatul zorilor. În timp ce pământul se rotea încetişor, Moş Crăciun avea la dispoziţie toate cele 24 de ore să-l înconjoare în Ajunul Crăciunului, iar renilor începură să le placă din ce în ce mai mult aceste călătorii.

An după an, generaţie după generaţie, secol după secol, lumea îmbătrânea şi ea în timp ce oamenii se înmulţeau la număr, iar Moş Crăciun avea din ce în ce mai mult de lucru. Faima faptelor sale se răspândi în orice casă unde existau copii. Toţi cei mici îl îndrăgeau peste măsură, iar mamele şi taţii lor îl preţuiau pentru fericirea pe care le-o adusese şi lor pe vremea când fuseseră mici; doamnele şi domnii ajunşi acum la cea mai înaintată vârstă îşi aminteau plini de recunoştinţă de numele lui şi-l binecuvântau.

3. Ajutoarele lui Moş Crăciun

Cu toate acestea, civilizaţia a adus cu ea o invenţie care i-a provocat nenumărate greutăţi lui Moş Crăciun până să descopere calea de a trece peste ele. Din fericire însă, aceasta a fost ultima încercare căreia a trebuit să-i facă faţă.

Într-o seară de Ajun, când unul din reni tocmai sărise pe vârful unui acoperiş, Moş Crăciun

descoperi că hornul fusese construit mult mai îngust decât de obicei. N-avea însă timp de stat la gânduri, aşa că-şi ţinu respiraţia şi se făcu cât mai mic posibil ca să coboare pe horn.

— Nu mai am mult şi ajung, gândi el în timp ce continua să alunece în jos. Numai că nu reuşi să dea cu ochii de niciun şemineu şi, din aproape în aproape, ajunse la capătul hornului care se înfunda într-o pivniţă.

— Ce treabă ciudată! îşi zise în sinea lui, uimit peste măsură. Dacă tot nu există niciun şemineu, atunci ce rost mai are hornul?

Începu apoi să urce din nou, lucru care i se păru tare anevoios, din pricina spaţiului atât de îngust. Cum urca el, observă o ţeavă ce ieşea dintr-o parte a hornului, dar nu putu să-şi dea seama la ce servea.

În cele din urmă, ajunse din nou pe acoperiş şi spuse:

— Degeaba am coborât pe horn pentru că n-am găsit niciun şemineu de intrare în casă. Tare mă tem că trebuie să-i las fără jucării pe copiii care locuiesc aici, în casă.

Plecară mai departe, dar în curând ajunseră din nou la o casă cu horn îngust. Asta-l făcu pe Moş Crăciun să scuture nesigur din cap, dar cu toate astea, încercă şi hornul acesta şi descoperi că era exact la fel ca şi celălalt. În plus, când încercase să iasă pe acoperiş, aproape că se înţepeni în spaţiul îngust, rupându-şi haina; cu toate că în noaptea aceea mai trecu pe la câteva coşuri de acest fel, nu se mai aventură să coboare pe ele.

— Oare ce-o fi în mintea oamenilor ăştia când construiesc asemenea coşuri inutile? exclamă Moş Crăciun. În toţi aceşti ani cât am călătorit cu renii mei, nu am mai văzut un asemenea lucru.

Aşa şi stăteau lucrurile, numai că Moş Crăciun nu descoperise că între timp fuseseră inventate sobele cu gaz care aveau acum un mare succes. Când află despre ce era vorba, se întrebă cum de putuseră constructorii acelor case să aibă atât de puţin respect pentru el, căci se ştia prea bine că moşul avea obiceiul să coboare pe hornuri şi să intre în case prin şemineu. Probabil că oamenii care construiseră casele acelea trecuseră de perioada când îndrăgiseră jucăriile şi-acum prea puţin le păsa dacă moşul se oprea sau nu pe la copiii lor. Oricare ar fi fost explicaţia, bieţii copii erau obligaţi acum să poarte povara mâhnirii şi a dezamăgirii.

Anul următor, Moş Crăciun dădu peste mai multe asemenea hornuri de modă nouă care nu aveau niciun fel de şeminee, iar anul următor încă şi mai multe. În cel de-al treilea an, hornurile acelea înguste deveniseră atât de numeroase, încât la urmă chiar îi rămăseseră câteva jucării pe care nu avusese cui să le dea.

Chestiunea devenise acum atât de serioasă, încât începuse să-l preocupe de-a binelea, aşa că se hotărî să vorbească cu Kilter, Peter, Nuter şi Wisk.

Kilter ştia deja despre ce era vorba, căci el alergase înaintea Crăciunului pe la toate casele să strângă bileţelele şi scrisorile către Moş Crăciun pe care le scriseseră copiii şi în care-i spuneau ce-

şi doreau să găsească în cizmuliţe sau în pomul de Crăciun. Dar Kilter era un tovarăş tăcut şi rareori vorbea despre ceea ce vedea prin oraşe şi sate. Ceilalţi au fost cât se poate de indignaţi.

— Oamenii ăştia se poartă de parcă nu vor să-şi vadă copii fericiţi! spuse inimosul Peter, cu o voce vizibil iritată. Ce idee şi la ei să ţină pe dinafară un aşa prieten generos!

— Da, dar eu vreau cu orice preţ să-i fac fericiţi, chiar dacă părinţii lor sunt sau nu de acord cu asta, răspunse Moş Crăciun. Cu ani buni în urmă, când am început să fac primele jucării, copiii erau cu mult mai neglijaţi de părinţii lor decât sunt acum, aşa că acum am învăţat să nu pun la suflet părinţii nesăbuiţi sau egoişti şi să mă gândesc doar la dorinţele copiilor.

— Mare dreptate ai, stăpâne, spuse Nuter, rylul. Mulţi dintre copii n-ar avea niciun prieten dacă şi tu i-ai da uitării, aşa că încearcă să-i faci fericiţi.

— Atunci ar trebui să renunţăm să mai folosim coşurile şi să ne transformăm mai degrabă în spărgători de case ca să putem pătrunde cumva înăuntru, spuse zâna Wisk râzând.

— Cum aşa? întrebă Moş Crăciun.

— Ei cum aşa? Pereţii din cărămizi şi tencuială sunt un nimic pentru zâne. Eu, una, pot să trec prin ei oricând vreau eu, iar Peter, Nuter şi Kilter pot să facă la fel. Nu-i aşa, prieteni?

— Când trebuie să adun scrisorelele de la copii, nu de puţine ori trec prin ziduri, spuse Kilter care deja vorbise prea mult, uimindu-i pe Peter şi Nuter atât de tare, încât ochii stăteau să le iasă

din orbite.

— În concluzie, continuă zâna, nu ai decât să ne iei şi pe noi cu tine în următoarea ta călătorie, iar când o să ajungem la vreuna din casele acelea cu sobe de gaze în loc de şeminee, atunci o să împărţim noi jucăriile, fără să mai fie nevoie să intri tu pe horn.

— Mi se pare un plan foarte bun, răspunse Moş Crăciun extrem de încântat că găsise o rezolvare la problema pe care o avea. La anul, aşa vom face.

Şi uite-aşa la următorul ajun de Crăciun, zâna, spiriduşul, knookul şi rylul au plecat toţi în aceeaşi sanie cu stăpânul lor. Intrară fără nicio dificultate în casele noi unde lăsară jucării pentru toţi copiii ce locuiau acolo.

Ajutorul dat de ei nu numai că-l scuti pe Moş Crăciun de efort, dar îi dădu răgazul să-şi facă treburile lui mai repede decât de obicei, aşa încât grupul cel vesel se întoarse acasă fără nicio jucărie cu mai bine de o oră înainte de revărsatul zorilor.

Singura neplăcere a călătoriei fu aceea că năstruşnica de Wisk tot gâdila renii cu o pană lungă şi asta doar ca să-i vadă cum săreau. Moşul fu nevoit să nu o scape din ochi nicio clipă şi să o tragă de câteva ori de urechile lungi ca să o înveţe minte cum să se poarte.

În ansamblu însă, călătoria se dovedi un adevărat succes, iar cei patru camarazi îl însoţesc şi-n ziua de azi pe Moş Crăciun în călătoriile sale din fiecare an, ajutându-l să-şi împartă jucăriile.

Indiferenţa părinţilor care-l supărase atât de

tare pe prea-bunul sfânt nu a ţinut prea mult, iar Moş Crăciun descoperi curând că toţi îl aşteptau nerăbdători să le intre în case şi să le lase cadouri copiilor lor.

Prin urmare, ca să-şi uşureze misiunea care devenea cu adevărat dificilă, bătrânul Moş Crăciun hotărî să le ceară ajutorul părinţilor.

— Pregătiţi-vă pomii de Crăciun pentru venirea mea, le spuse el, şi-atunci am să pot lăsa cadourile rară să zăbovesc prea mult, iar voi le puteţi agăţa în pom după plecarea mea.

Altora le spunea:

— Aveţi grijă de ciorăpeii copiilor să fie agăţaţi când ajung la voi, şi-atunci eu o să-i pot umple cât ai clipi din ochi.

Adesea, ori de câte ori părinţii erau oameni cumsecade, Moş Crăciun nu făcea decât să lase pachetul cu cadouri, urmând ca ei să umple ciorăpeii după ce moşul se făcea nevăzut cu sania lui cu tot.

— Am să-i transform pe toţi părinţii iubitori în ajutoarele mele, strigă bătrânelul cel cumsecade, iar ei mă vor ajuta să-mi fac treaba. Căci în felul acesta, câştig minute bune în care pot să vizitez şi alţi copii fără să neglijez pe nimeni!

Pe lângă căratul pachetelor imense de jucării, bătrânul Moş Crăciun începu să trimită mormane de jucării magazinelor pentru copii, aşa încât părinţii care doreau mai multe cadouri pentru copiii lor să le poată lua cu uşurinţă de acolo. Iar de se întâmpla vreodată ca bunul Moş Crăciun să uite de vreun copil în timpul călătoriei sale din fiecare an, părinţii mergeau la magazinele cu

jucării să ia câte le dorea inima ca să-i vadă fericiţi şi mulţumiţi. Prietenul cu inimă de aur al tuturor copiilor hotărâse ca nu cumva vreun copil să tânjească după jucăriile sale, atâta timp cât el putea să-i dăruiască una. Magazinele cu jucării se dovediră de folos şi atunci când un copil se îmbolnăvea şi avea nevoie de-o jucărie cu care să se bine dispună. Uneori, cu ocazia zilelor de naştere, taţii şi mamele mergeau la magazinele cu jucării de unde le luau copiilor lor cadouri minunate în cinstea fericitului eveniment.

În ciuda imensităţii acestei lumi, poate veţi înţelege cum de reuşeşte Moş Crăciun să împartă cadouri frumoase tuturor copiilor. Bătrânul nostru prieten e văzut din ce în ce mai rar în zilele noastre, dar asta nu pentru că s-ar ascunde, vă asigur de asta. Moş Crăciun a rămas acelaşi prieten iubitor al copiilor acum ca şi în vremurile de odinioară când obişnuia să se joace şi să se hârjonească cu ei ore în şir. Dacă ar avea mai mult timp liber, sunt sigur că şi acum i-ar plăcea să facă asta. Dar vedeţi voi, Moşul e ocupat tot anul să facă jucării şi se grăbeşte atât de tare în singura noapte din an când ne vizitează casele cu sacul de jucării în spate, că vine şi pleacă precum fulgerul şi e aproape imposibil să-l zăreşti.

Şi cu toate că în zilele noastre sunt cu milioane şi milioane de copii mai mulţi decât odinioară, nimeni nu l-a auzit vreodată pe Moş Crăciun plângându-se din pricina asta.

— Cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai bine, strigă el râzând cât îl ţine gura.

Singura diferenţă e că degetele ajutoarelor

sale trebuie să se mişte cu şi mai mare repeziciune de la an la an ca să împlinească dorinţele tuturor micuţilor din lume.

— În toată lumea asta, nimic nu e mai frumos decât un copil fericit, spune adesea prea bunul Moş Crăciun, iar dacă ar fi să ne luăm după el, toţi copiii sunt frumoşi, căci toţi sunt fericiţi.

Cum a fost răpit Moş Crăciun

Traducere de Emilia Comănici

Moş Crăciun trăieşte în Valea Râsetelor, acolo unde se află şi castelul lui imens cu încăperi nenumărate în care se fac jucăriile sale. Ucenicii lui, aleşi din rândurile rylilor, ale knookilor, zânelor şi nimfelor, locuiesc împreună cu el şi toţi sunt cât se poate de ocupaţi de cu zori şi până-n seară.

Valea Râsetelor poartă acest nume pentru că acolo totul este fericit şi vioi. Pârâiaşul chicoteşte pe înfundate în timp ce se rostogoleşte printre malurile verzi; vântul fluieră fericit prin copaci; razele de soare dansează zglobii deasupra ierbii grase, iar violetele şi florile sălbatice te privesc zâmbitoare din cuiburile lor înverzite. Trebuie să fii fericit ca să poţi râde, iar ca să fii fericit trebuie să fii şi mulţumit. Pretutindeni în Valea Râsetelor a lui Moş Crăciun domneşte mulţumirea.

De-o parte a văii se află pădurea Burzee. De cealaltă, munţii cei înalţi cu Peşterile Demonilor. Valea se întinde în mijlocul acestora, zâmbitoare şi tihnită.

Ai fi tentat să crezi că bunul şi bătrânul nostru Moş Crăciun, care-şi dedică fiecare zi din viaţa sa fericirii copiilor, nu are niciun fel de duşmani pe faţa pământului. Drept să vă spun, o bună bucată de vreme Moşul nu a întâlnit nimic altceva în afară de dragoste peste tot unde mergea.

Numai că demonii ce trăiesc în peşterile din

munţi ajunseseră să-l pizmuiască peste măsură pe Moş, iar asta din simplul motiv că-i făcea fericiţi pe copii.

Peşterile Demonilor sunt cinci la număr. O potecă largă duce spre prima dintre ele, o cavernă frumos boltită aflată la poalele muntelui, cu intrarea minunat sculptată şi împodobită.

În peştera aceasta locuieşte Demonul Egoismului. În spatele ei, se află o a doua peşteră în care trăieşte Demonul Invidiei. Urmează peştera Demonului Urii, prin care ajungi în peştera Demonului Răutăţii, aşezată într-o cavernă întunecoasă şi înspăimântătoare din inima muntelui. Nu ştiu ce mai e dincolo de ea. Unii spun c-ar fi capcane îngrozitoare ce duc negreşit la moarte şi la pierzanie şi cred că se prea poate să fie aşa. Din toate cele patru caverne amintite, pleacă un tunel mic şi îngust ce duce la cea de-a cincea cavernă, care este locuită de Demonul Remuşcării. Şi cum podelele stâncoase ale acestor pasaje sunt tocite de paşii trecătorilor, bănuiesc că mulţi rătăciţi prin Peşterile Demonilor şi-au găsit scăparea prin tunelurile acelea în reşedinţa Demonului Remuşcării, despre care se spune că e un tovarăş plăcut ce-ţi deschide cu drag o uşiţă prin care pătrund aerul proaspăt şi razele soarelui, lăsându-te să ieşi.

Ei bine, gândindu-se că aveau motive serioase să nu-l îndrăgească pe bătrânul Moş Crăciun, demonii peşterilor se întruniră într-o bună zi ca să discute despre problema în cauză.

— Am rămas singur de tot, spuse Demonul Egoismului. Moş Crăciun împarte atâtea daruri

frumoase tuturor copiilor că i-au urmat exemplul şi-au devenit toţi fericiţi şi generoşi şi nu mai trece nimeni pe la peştera mea.

— Iar eu am aceeaşi problemă, se însufleţi pe dată Demonul Invidiei. Micuţii sunt tare încântaţi de Moş Crăciun şi au mai rămas doar câţiva pe care să-i pot corupe să devină invidioşi.

— Iar asta nu face decât să mă afecteze pe mine! declară Demonul Urii. Căci dacă nu trece niciun copil prin cavernele Invidiei şi ale Egoismului, atunci niciunul nu poate să ajungă în peştera MEA!

— Şi nici într-a mea, adăugă Demonul Răutăţii.

— Cât despre mine, spuse Demonul Remuşcării, e clar ca bună ziua că dacă nu ajunge niciun copil prin cavernele voastre, atunci n-au niciun motiv să o viziteze pe-a mea, aşa că şi eu mă simt la fel de abandonat ca şi voi.

— Şi toate astea se întâmplă numai din pricina acestui individ căruia i se spune Moş Crăciun! exclamă Demonul Invidiei. Pur şi simplu ne dă treburile peste cap, aşa că trebuie să facem ceva fără nici cea mai mică întârziere.

— Căzură de acord pe dată, dar era şi mai greu să stabilească ce era de făcut. Ştiau cu toţii că Moş Crăciun muncea tot anul în castelul lui din Valea Râsetelor, pregătind daruri pe care avea să le împartă în Ajunul Crăciunului. În cele din urmă, se hotărâră să încerce să-l atragă în cavernele lor, după care să-l îndrume spre înspăimântătoarele capcane ce duceau negreşit la pierzanie.

Aşa se face că în ziua imediat următoare, în

timp ce Moş Crăciun era ocupat până peste cap cu munca sa, Demonul Egoismului veni la el înconjurat de toată şleahta lui de acoliţi şi-i spuse:

— Jucăriile astea sunt nespus de frumoase şi de încântătoare. De ce nu le păstrezi pentru tine? Mare păcat că le dăruieşti băieţaşilor aceia zgomotoşi şi fetiţelor acelea zvăpăiate care le distrug şi le rup aşa de repede.

— Ce prostie! strigă bătrânul cu barba sură şi ochii scânteietori întorcându-se spre demonul cel şiret. Băieţii şi fetele uită de gălăgie şi de neastâmpăr de îndată ce primesc jucăriile mele, iar dacă îi pot face fericiţi măcar o singură zi pe an, atunci eu sunt nespus de mulţumit.

Aşa că Demonul se întoarse la ceilalţi semeni ai lui care-l aşteptau în cavernele lor şi le spuse:

— Tare mă tem că am dat greş, căci Moş Crăciun nu e câtuşi de puţin egoist.

A doua zi, Demonul Invidiei îi făcu şi el o vizită lui Moş Crăciun şi-i zise:

— Magazinele gem de jucării la fel de frumoase precum cele la care trudeşti. Câtă neruşinare să-ţi strice planurile! Ajutaţi de maşini, oamenii fac jucării cu mult mai repede decât le faci tu cu propriile tale mâini şi pe deasupra le vând pe bani, pe când tu nu te alegi cu nimic de pe urma muncii tale.

Dar Moş Crăciun nici nu se gândi să fie invidios pe magazinele de jucării.

— Eu nu pot să trec pe la copii decât o dată pe an, în Ajunul Crăciunului, căci copiii sunt mulţi la număr, iar eu nu sunt decât unul singur, răspunse el. Iar cum munca mea se bazează pe

dragoste şi bunătate, mi-ar fi mai mare ruşinea să iau bani pe micile mele daruri. Dar copiii trebuie să aibă ceva cu care să se distreze tot anul, iar magazinele de jucării pot să le aducă această fericire. Mie-mi plac magazinele cu jucării şi tare mă bucur să văd că se înmulţesc.

În ciuda celui de-al doilea eşec, Demonul Urii se gândi că l-ar putea influenţa pe Moş Crăciun. A doua zi intră în atelierul lui aglomerat şi spuse:

— Bună dimineaţa, Moşule! Am veşti proaste pentru tine!

— Atunci fă bine şi ia-ţi tălpăşiţa ca un bun prieten ce-mi eşti! răspunse Moş Crăciun. Veştile proaste ar trebui ţinute secrete şi n-ar trebui să se discute vreodată despre ele.

— Cu toate astea, n-ai cum să scapi de ele, declară demonul, căci pe lumea asta sunt atâţia care nu cred în Moş Crăciun; pe aceştia trebuie să-i urăşti din toată inima, căci uite câtă nedreptate îţi fac.

— Îndrugi numai prostii, strigă Moşul.

— Ca să nu mai zic că sunt alţii care te urăsc pentru că-i faci fericiţi pe copii şi care te iau în derâdere şi zic că nu eşti decât un nebun ramolit! Mare dreptate ai avea săi urăşti pe ticăloşii ăştia şi-ar trebui să te răzbuni pentru cuvintele lor duşmănoase.

— Dar nu-i urăsc câtuşi de puţin! exclamă Moş Crăciun plin de optimism. De fapt, oamenii ăştia nu-mi fac niciun rău, ci doar se amărăsc pe ei înşişi şi pe copiii lor. Biete suflete chinuite! Nu le-aş face niciun rău, ci mai degrabă i-aş ajuta în fiecare zi!

Pe bună dreptate, demonii nu aveau nicio şansă să-l ispitească în vreun fel pe bătrânul Moş Crăciun. Dimpotrivă, era suficient de perspicace să-şi dea seama că vizitele lor nu urmăreau decât să facă rău şi să provoace greutăţi, aşa că râsul lui vesel îi zăpăci cu totul pe demonii cei răi şi le arătă cât de inutilă era o asemenea încercare. Aşa că renunţară la cuvintele mieroase şi se hotărâră să apeleze la forţă.

Era lucru ştiut că nimic rău nu i se putea întâmpla lui Moş Crăciun atâta timp cât se afla în Valea Râsetelor, căci zânele, rylii şi knookii îl aveau cu toţii în pază. Numai că în Ajunul Crăciunului, Moşul îşi mâna renii în lumea largă, cărând după el o sanie plină de jucării şi de daruri pentru copii; acesta era negreşit momentul cel mai potrivit când duşmanii lui puteau să-i facă rău. Aşa că demonii îşi făcură un plan şi aşteptară Ajunul Crăciunului.

Când Moş Crăciun pocni din bici şi părăsi grăbit Valea Râsetelor, îndreptându-se spre lumea cea mare, luna strălucea mare şi plină pe cer, iar zăpada era scorţoasă şi scânteietoare. Sania lui cea încăpătoare era burduşită de saci cu jucării, iar Moşul se puse pe cântat şi fluierat, în timp ce renii se năpusteau în noapte. În toată existenţa lui fericită, aceasta era ziua când era în culmea bucuriei – ziua în care le împărţea micuţilor comorile adunate cu sârg prin sudoarea frunţii sale.

Avea să fie o noapte aglomerată, ştia bine asta. În timp ce fluiera şi pocnea din bici, revedea cu ochii minţii toate oraşele, satele şi cătunele în

care era aşteptat şi calculă în gând că avea suficiente cadouri cât să-i facă fericiţi pe toţi copiii. Renii ştiau prea bine ce aştepta de la ei, aşa că alergau atât de iute încât picioarele lor abia atingeau pământul acoperit de zăpadă.

Dar dintr-odată se întâmplă ceva ciudat: o funie aruncată în lumina lunii şi un laţ imens aflat la capătul ei îl prinseră de trup şi de braţe pe Moş Crăciun şi-l legară fedeleş. Până să apuce să se opună sau să strige după ajutor, fu smuls cu putere de pe scaunul săniei şi aruncat cu capul înainte într-un morman de zăpadă, în timp ce renii îşi continuară galopul şi se făcură nevăzuţi cu sacii de jucării cu tot.

Preţ de câteva clipe, Moş Crăciun rămase năucit din pricina unei asemenea experienţe surprinzătoare, iar când reuşi să-şi vină cât de cât în fire, descoperi că demonii cei viclenii îl scoseseră din zăpadă şi-l legaseră fedeleş cu o mulţime de funii zdravene. Îl duseră apoi pe Moşul răpit în munţii lor, unde-l aruncară într-o cavernă secretă şi-l legară cu lanţuri de peretele stâncos ca să nu mai poată scăpa.

— Ha! Ha! râjeau demonii frecându-şi mâinile de bucurie.

Ce-or să mai facă acum copiii? Ce-or să mai plângă şi ce-or să mai scâncească şi ce tam-tam o să se iste când vor descoperi că nu e nicio jucărie în ciorăpeii lor şi niciun cadou în pomul de Crăciun! Şi cum or să-i mai pedepsească părinţii lor!

Să vezi cum or să vină cete, cete spre peşterile Egoismului, Invidiei, Urii şi Răutăţii! Că

straşnic lucru am mai făcut, Demoni ai Peşterilor!

În ajunul acelui Crăciun, se întâmplase ca Moşul cel bun să-i ia cu el în sanie pe rylul Nuter, pe knookul Peter, pe spiriduşul Kilter şi pe micuţa zână pe numele ei Wisk – toţi aceştia fiind ajutoarele lui preferate.

Aceste firave fiinţe îi fuseseră Moşului nu de puţine ori de mare ajutor la împărţitul cadourilor pentru copii, iar când stăpânul lor fusese răpit din sanie, ei stăteau cu toţii ghemuiţi sub scaun unde vântul cel rece nu putea ajunge la ei.

Micuţii nemuritori nu-şi dăduseră seama de răpirea lui Moş Crăciun decât la o bună bucată de timp după ce acesta dispăruse. Cum nu-i mai auzeau glasul vioi şi nici cântecul şi fluierăturile pe care le scotea de obicei în timpul călătoriilor, atunci le trecu prin cap că liniştea aceea era suspectă.

Micuţa Wisk scoase capul afară de sub scaun şi văzu că Moş Crăciun dispăruse şi nu mai era nimeni care să mâne renii.

— Ho! strigă ea, iar renii încetiniră ritmul oprindu-se apoi.

Peter, Nuter şi Kilter săriră cu toţii pe scaun şi priviră înapoi la urmele lăsate de sanie. Numai că Moş Crăciun se afla acum la kilometri întregi depărtare.

— Ce e de făcut? întrebă îngrijorată Wisk, căreia îi fugise toată voioşia şi culoarea din obraji în faţa unei asemenea nenorociri.

— Trebuie să plecăm numaidecât în căutarea stăpânului nostru, spuse rylul Nuter, care de obicei gândea şi vorbea cu cea mai mare

prudenţă.

— Nu! Nu! exclamă knookul Peter; care, aşa adus de spate şi morocănos cum era el, te puteai baza întotdeauna pe el la nevoie. Dacă mai zăbovim sau dacă ne întoarcem, atunci nu ne mai rămâne timp să ducem jucăriile la copii până dimineaţă, iar asta l-ar mâhni pe Moş Crăciun mai mult decât orice pe lumea asta.

— E clar că nişte creaturi ticăloase au pus mâna pe el, adăugă Kilter îngândurat, iar ţinta lor e fără doar şi poate să-i supere pe copii. Aşa că prima noastră datorie e să împărţim jucăriile tot atât de bine pe cât ar fi făcut-o însuşi Moş Crăciun. După asta, putem să plecăm în căutarea lui şi să-l eliberăm.

Aceste cuvinte erau un sfat atât de bun şi de înţelept, că toţi cei de faţă căzură de acord imediat. Aşa că knookul Peter strigă la reni, iar animalele acelea supuse se avântară din nou în noapte, zburând peste dealuri şi văi, peste păduri şi câmpii, până când ajunseră la casele în care copilaşii dormeau duşi visând la cadourile minunate pe care aveau să le găsească în dimineaţa de Crăciun.

Micuţii nemuritori îşi asumaseră o mare răspundere, căci deşi îl ajutaseră de multe ori pe Moş Crăciun în călătoriile sale, acesta le spusese de fiecare dată cu exactitate ce aveau de făcut şi ce se aştepta de la ei. Acum, însă, trebuiau să împartă jucăriile cum îi ducea capul, iar ei nu-i cunoşteau pe copii tot atât de bine ca şi Moşul. Nu-i de mirare că au făcut câteva greşeli de mai mare hazul.

Marnie Brown, care-şi dorea o păpuşă, primi nişte tobe în locul acesteia, iar tobele, din câte se ştie, nu-i sunt de niciun folos unei fetiţe care iubeşte păpuşile. Charlie Smith, care era înnebunit să zburde şi să se joace pe afară şi care-şi dorea o pereche de cizmuliţe noi de cauciuc ca să nu se mai ude la picioare, primi o cutie cu aţă de cusut plină cu mosorele în toate culorile, cu ace şi cu bolduri; păţania îl enervă atât de tare, încât într-un moment de furie spusese că Moşul era un şarlatan.

Dacă ar fi fost mai multe asemenea greşeli, atunci demonii şi-ar fi îndeplinit fără doar şi poate planurile să-i supere pe micuţi. Numai că micuţii prieteni ai lui Moş Crăciun s-au străduit din răsputeri ca să ducă la îndeplinire ideile maestrului, făcând în cele din urmă mai puţine greşeli decât v-aţi fi aşteptat în asemenea împrejurări mai puţin obişnuite.

Şi, deşi se mişcaseră cât au putut de repede, începu să se crape de ziuă înainte ca ei să fi reuşit să împartă toate jucăriile şi darurile. Pentru prima dată în atâţia ani, renii se întoarseră în Valea Râsetelor în plină zi, când soarele se ivea deja deasupra marginii pădurii, amintindu-le că întârziaseră cu mult peste ora obişnuită de întoarcere.

După ce au dus renii în grajd, făpturile nemuritoare au început să se întrebe cum îl puteau salva pe stăpânul lor şi-atunci şi-au dat seama că trebuiau să descopere mai întâi ce se întâmplase cu el şi unde se afla.

Aşa că Wisk plecă numaidecât spre sălaşul

Reginei zânelor care se afla în inima pădurii Burzee. De îndată ce ajunse acolo, nu-i trebui mult să afle despre demonii cei ticăloşi care-l răpiseră pe Moş Crăciun ca să-l împiedice să-i mai facă fericiţi pe copii. Regina îi promise că le va veni în ajutor şi-atunci, încredinţată de sprijinul ei, Wisk se întoarse cât de repede putea la Nuter, Peter şi Kilter care-o aşteptau, iar cei patru se sfătuiră să-l scape pe stăpânul lor din ghearele duşmanilor.

Se prea poate ca Moşul să nu se fi simţit la fel de fericit ca de obicei în noaptea ce a urmat răpirii sale. Căci deşi avea toată încrederea în judecata micilor lui prieteni, nu putea să nu fie îngrijorat când se gândea la dezamăgirea ce-i aştepta pe copii. Iar demonii, care-l păzeau cu rândul, nu conteneau să-l înţepe cu cuvinte pline de dispreţ, făcând haz de situaţia în care se afla.

Când ziua de Crăciun era pe sfârşite, îi venise rândul Demonului Răutăţii să-l păzească pe prizonier, iar el avea limba cea mai veninoasă dintre toţi fraţii săi.

— Copiii încep să se trezească, Moş Crăciun! strigă el. Se trezesc ca să-şi găsească ciorăpeii goi. Ha, ha! Ce-or să se mai certe, ce-or să mai scâncească şi cum or să mai bată din picior de furie! Peşterile noastre or să se umple azi, Moşule! Cu siguranţă or să se umple!

Dar şi la aceasta, la fel ca şi la celelalte înţepături, Moş Crăciun nu dădu niciun răspuns. E drept că era mâhnit că fusese răpit, dar curajul nu-l părăsise nici acum. Şi, văzând că prizonierul lui nu reacţionase nici la cuvintele lui pline de venin, Demonul Răutăţii se întoarse şi-l trimise pe

Demonul Remuşcării să-i ia locul.

Acesta din urmă nu era tot atât de respingător ca şi ceilalţi. Avea trăsături rafinate şi blânde, iar glasul lui era plăcut şi liniştit.

— Fraţii mei, demonii, nu au prea multă încredere în mine, spuse el de cum intră în cavernă. Dar deja s-a făcut dimineaţă, iar răul a fost săvârşit. Nu vei mai putea vizita copiii timp de un an.

— Aşa este, răspunse Moş Crăciun aproape vesel. A trecut Ajunul Crăciunului, iar pentru prima dată în atâtea secole, nu mi-am vizitat copiii.

— Micuţii vor fi tare dezamăgiţi, murmură Demonul Remuşcării aproape cu părere de rău, dar acum nu mai avem ce face.

— Supărarea lor îi va face cel mai probabil să devină egoişti, invidioşi şi răi, iar dacă ajung azi în cavernele demonilor, atunci am să am ocazia să conduc câţiva în Peştera Remuşcării.

— Tu nu te căieşti niciodată? întrebă Moş Crăciun din curiozitate.

— Oh, da, cum să nu, răspunse Demonul. Chiar acum, de pildă, mă căiesc pentru că am participat la răpirea ta. Desigur că e prea târziu ca să mai putem îndrepta ceva pentru că răul a fost deja făcut; însă remuşcarea apare, după cum ştii, doar după un gând sau un ţel josnic, căci la început nu ai de ce să te căieşti.

— Da. Acum înţeleg, spuse Moş Crăciun. Cei ce se ţin la distanţă de rău n-au cum să viziteze vreodată peştera ta.

— De regulă aşa şi este, răspunse demonul.

Cu toate astea, tu, care nu ai făcut niciun rău, eşti cât pe ce să-mi vizitezi caverna. Şi ca să-ţi dovedesc că regret într-adevăr că am luat parte la răpirea ta, am de gând să te ajut să scapi.

Acest discurs îl uimi peste măsură pe prizonier, până când se gândi mai bine şi-şi dădu seama că era exact la ce se putea aştepta din partea Demonului Remuşcării. Acesta se apucă de îndată să desfacă nodurile care-l ţineau pe Moş Crăciun şi să dezlege lanţurile ce-l ţintuiau de perete. Îl conduse apoi printr-un tunel lung, până când ieşiră amândoi în Peştera Remuşcării.

— Sper că mă vei putea ierta, spuse rugător Demonul. Nu sunt chiar atât de rău, ba chiar cred că am făcut destul de mult bine pe lumea asta.

Spunând acestea, Demonul deschise o uşă ce dădea într-un loc însorit, iar Moş Crăciun trase adânc în piept aerul proaspăt.

— Te iert, îi spuse el Demonului cu o voce blândă. De altfel, cred că lumea asta ar fi un loc îngrozitor fără tine. Aşadar, rămas bun şi Crăciun fericit!

Spunând acestea, ieşi din cavernă ca să se bucure de dimineaţa însorită, iar câteva clipe mai târziu se aşternuse deja la drum fluierând vesel la întoarcerea la căsuţa din Valea Râsetelor.

Cum mergea el aşa prin zăpadă, văzu undeva în partea dinspre munte o armată numeroasă alcătuită din cele mai curioase creaturi cu putinţă. O mulţime de knooki de prin păduri, la fel de aspri şi de încovoiaţi precum crengile răsucite ale copacilor de care se îngrijeau. Apoi ryli graţioşi de prin câmpii, fiecare din ei purtând simbolul florii

sau plantei pe care o aveau în grijă. Undeva mai în spate se vedeau spiriduşi, gnomi sau nimfe, iar în spate, o mie de zâne fermecătoare ce pluteau alcătuind un grup prea minunat.

În fruntea acestei minunate armate se aflau Wisk, Peter, Nuter şi Kilter care strânseseră atâta popor cu gândul să-l salveze pe Moş Crăciun din captivitate şi să-i pedepsească pe demonii ce îndrăzniseră să-l ţină departe de copiii lui cei dragi.

Şi, cu toate că arătau atât de luminoşi şi paşnici, micii nemuritori erau înarmaţi cu puteri nebănuit de înfricoşătoare pentru cei care s-ar fi încumetat să le stârnească mânia. Vai de soarta lor de demoni ai cavernelor dacă armata aceea puternică avea să dea de ei!

Dar ce să crezi? Cel care le ieşise în întâmpinare nu era nimeni altul decât Moş Crăciun cu statura lui impunătoare, cu barba albă fluturându-i în vânt şi cu ochii luminoşi şi calzi la vederea dovezii de dragoste şi de respect pe care le inspirase în inimile celor mai puternice fiinţe ale planetei.

Şi-n timp ce se strângeau în jurul lui şi dansau de fericire că se întorsese acasă teafăr şi nevătămat, el le mulţumi din tot sufletul pentru ajutorul lor nepreţuit. Cât despre Wisk, Nuter, Peter şi Kilter, aceştia primiră fiecare câte o îmbrăţişare caldă.

— E inutil să te lupţi cu demonii, se adresă Moş Crăciun întregii armate. Ei îşi au locul lor sub soare şi nimeni nu-i poate distruge vreodată. Şi totuşi, mare păcat că lucrurile stau aşa, continuă

el amuzat.

Aşa că zânele, knookii, spiriduşii şi rylii îl însoţiră cu toţii pe prietenul nostru la castelul său unde-l lăsară cu ucenicii săi să-şi povestească păţaniile din noaptea de Ajun.

Wisk se făcuse deja nevăzută şi-şi luase zborul prin toată lumea să vadă ce făceau copilaşii în dimineaţa aceea însorită de Crăciun şi până să se întoarcă, Peter terminase deja de povestit lui Moş Crăciun cum împărţiseră ei jucăriile.

— Cred că ne-am descurcat de minune, strigă încântată zâna cea micuţă, căci am găsit prea puţini copii supăraţi în dimineaţa asta. Cu toate astea, n-ar trebui să te mai dai prins vreodată, dragul nostru stăpân, căci s-ar putea ca data viitoare să nu mai fim chiar atât e norocoşi.

Apoi le povesti despre greşelile pe care le făcuseră şi pe care de descoperise acum, când făcuse turul de control. Iar Moş Crăciun o trimise de îndată cu cizme noi de cauciuc pentru Charlie Smith şi o păpuşă pentru Marnie Brown, aşa încât până şi ultimii doi copii îmbufnaţi se înveseliră pe dată.

Cât despre demonii cei răi din caverne, aceştia turbară de mânie şi de supărare când descoperiră că Moş Crăciun le scăpase printre degete. Mai mult decât atât, nimeni nu se dovedi egoist, invidios sau răutăcios în ziua aceea de Crăciun. În cele din urmă, când şi-au dat seama că sfântul protector al copiilor avea atât de mulţi prieteni puternici, încât ar fi fost o nebunie să te pui cu el, demonii renunţară pe vecie să-şi mai bage vreodată coada în treburile lui din Ajunul

Crăciunului.

Vrăjitorul din Oz

Traducere de Cristiana Vişan

Cuprins

1. Tornada 115
2. Sfatul cu altinezii 118
3. Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori 123
4. Drumul prin pădure 129
5. Salvarea Omului de Tinichea 132
6. Leul cel Laş 138
7. Călătoria spre Marele Oz 142
8. Câmpul de maci ucigători 147
9. Regina şoarecilor de câmp 152
10. Paznicul porţilor 156
11. Minunatul Oraş al lui Oz 161
12. În căutarea Vrăjitoarei celei Rele 170
13. Salvarea 179
14. Maimuţele înaripate 182
15. Adevărata identitate a lui Oz cel Cumplit 187
16. Măiestria vrăjitorească a Marelui Şarlatan 195
17. Plecarea cu balonul 197
18. Călătoria spre Miazăzi 200
19. Atacul Copacilor Luptători 204
20. Gingaşa Ţară de Porţelan 207
21. Leul devine Regele Animalelor 211
22. Ţara quadlingilor 213
23. Glinda îi îndeplineşte dorinţa lui Dorothy 216
24. Din nou acasă 220

Cuvânt înainte

Folclorul, legendele, mirurile şi basmele au însoţit copilăria de-a lungul secolelor, căci fiecare copil sănătos are o dragoste puternică şi instinctivă faţă de poveştile fantastice, minunate şi vădit imaginare. Zânele înaripate ale Fraţilor Grimm şi ale lui Andersen au adus mai multă fericire în inimile micuţilor decât toate celelalte creaţii omeneşti.

Totuşi, basmele de altă dată, după ce şi-au slujit scopul generaţie după generaţie, pot fi de-acum clasate drept „istorice” în biblioteca tinerilor cititori. A sosit aşadar momentul pentru o serie de noi „poveşti” din care să fie eliminate stereotipurile, precum spiriduşul, piticii şi zânele, împreună cu toate incidentele îngrozitoare născocite de autorii lor pentru a acorda fiecărui basm o morală înfricoşătoare. Educaţia modernă include moralitatea, aşa că, în prezent, copii caută în poveşti doar amuzamentul, renunţând cu dragă inimă la toate întâmplările nefericite.

Cu acest gând în minte, povestea Vrăjitorului din Oz a fost scrisă doar pentru a fi pe placul copiilor din ziua de azi: o poveste care îşi propune să devină un basm modernizat, din care copiii să reţină mirarea şi bucuria, lăsând deoparte strângerile de inimă şi coşmarurile.

L. Frank Baum

Aprilie 1900, Chicago.

1. Tornada

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor nesfârşite din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, şi cu mătuşa Em, care era soţia fermierului. Aveau o casă mică, deoarece cheresteaua necesară pentru construcţie fusese adusă cu căruţa de la mare depărtare. Casa avea patru pereţi, o podea şi un acoperiş, care alcătuiau o cameră. Această odaie conţinea o maşină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei-patru scaune şi paturile. Unchiul Henry şi mătuşa Em aveau un pat mare aşezat într-un colţ, iar Dorothy avea un pătuţ pus în alt colţ. Casa nu avea nici pod şi nici pivniţă, ci doar o groapă mică, săpată în pământ şi numită „pivniţă pentru tornade”, unde familia se putea refugia atunci când se ridica vreunul dintre acele uriaşe vârtejuri de vânt, destul de puternice încât să zdrobească orice clădire aflată în calea lor. Ca să ajungi acolo, trebuia să ridici un chepeng aşezat în mijlocul podelei şi să cobori pe o scară ce dădea în groapa mică şi întunecoasă.

Când Dorothy stătea în prag şi privea în jur, nu cuprindea cu privirea decât câmpia întinsă şi cenuşie care se întindea în zare. Nici măcar un copac sau o casă nu se contura în şesul imens care se aşternea cât vedeai cu ochii, parcă unindu-se cu cerul. Soarele pârjolise pământul arat, transformându-l într-o masă cenuşie străbătută de mici despicături. Nici măcar iarba nu era verde, căci soarele arsese vârfurile firelor ei lungi până când le dăduse aceeaşi culoare fumurie care se

întindea pretutindeni. Casa fusese şi ea zugrăvită odinioară, însă soarele scorojise varul şi ploile îl îndepărtaseră de pe pereţi, iar de-acum casa era la fel de mohorâtă şi de cenuşie ca tot ceea ce o înconjura.

Când venise să locuiască aici, mătuşa Em era o femeie tânără şi chipeşă. Soarele şi vântul o schimbaseră şi pe ea. Îi răpiseră sclipirea din ochi, dându-le o culoare plumburie opacă. Îi şterseseră roşeaţa din obraji şi de pe buze, care căpătaseră aceeaşi nuanţă cenuşie. Mătuşa Em era slabă şi uscăţivă, iar de-acum nu mai zâmbea deloc. Atunci când Dorothy rămăsese orfană şi venise să locuiască cu ea, mătuşa Em tresărise atât de tare la auzul primului râset al copilei încât scotea câte un ţipăt şi îşi ducea mâna la inimă ori de câte ori glasul vesel al lui Dorothy îi ajungea la urechi; şi se uita lung la fetiţă, mirându-se că găsea motiv de râs.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu, de dimineaţă până seara, şi nu ştia ce însemna bucuria. Şi el era cenuşiu, de la barba lungă până la cizmele butucănoase, vorbea rareori şi avea o privire aspră şi serioasă.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă, salvând-o de la transformarea într-o fiinţă la fel de cenuşie ca împrejurimile. Toto nu era cenuşiu: era un căţeluş negru, cu părul lung şi mătăsos şi cu nişte ochişori negri care sclipeau voios de fiecare parte a năsucului său caraghios. Toto se juca neîncetat, cât era ziua de lungă, iar Dorothy se juca mereu cu el şi îl iubea din tot sufletul.

Totuşi, în ziua aceea nu se jucau. Unchiul

Henry stătea în prag şi se uita neliniştit la cer, care era mai cenuşiu decât de obicei. Dorothy stătea în uşă cu Toto în braţe şi se uita şi ea la cer. Mătuşa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte se auzi apoi tânguirea lungă a vântului, iar unchiul Henry şi Dorothy zăriră iarba înaltă înclinându-se vălurită în faţa furtunii care se apropia. După care, dinspre miazăzi se auzi un foşnet tăios în aer, iar când cei doi îşi întoarseră privirea într-acolo, văzură iarba unduindu-se şi în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică brusc.

— Vine o tornadă, Em, strigă el către nevastă. Mă duc să văd de animale.

Apoi dădu fuga spre şopronul unde se aflau vacile şi caii.

Mătuşa Em îşi lăsă treburile şi veni la uşă. Îi fu de ajuns o singură privire ca să-şi dea seama de primejdia ce se apropia.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi în pivniţă!

Toto sări din braţele lui Dorothy şi se ascunse sub pat, iar fata se repezi să-l prindă. Mătuşa Em, foarte speriată, deschise chepengul din podea şi coborî pe scară în groapa mică şi întunecoasă. Dorothy îl prinse, în cele din urmă, pe Toto şi porni după mătuşa ei. Era la jumătatea drumului când vântul scoase un şuierat puternic, iar casa se scutură atât de tare încât fata îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi dintr-odată pe podea.

Apoi se petrecu ceva ciudat.

Casa se răsuci de două-trei ori şi se ridică uşor în aer. Dorothy se simţea de parcă s-ar fi înălţat în văzduh într-un balon.

Vânturile de la miazăzi şi de la miazănoapte se ciocniseră tocmai pe locul casei lor, unde se şi formă centrul tornadei. În ochiul unei tornade, aerul rămâne de obicei liniştit, însă presiunea uriaşă a vântului de pe fiecare parte înălţa casa mai sus şi tot mai sus, până când o duse în creştetul tornadei, unde rămase, fiind purtată astfel la kilometri întregi distanţă, la fel de uşor de parcă ar fi fost un fulg.

Era tare întuneric şi vântul şuiera îngrozitor în jurul ei, dar Dorothy îşi dădu seama că bătrâna căsuţă se mişca domol. După primele învârtiri în tornadă şi după un moment în care casa se înclinase foarte tare, fetiţa avu aceeaşi impresie că era balansată uşor, ca un prunc într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga prin cameră, de ici până colo, lătrând neîncetat. Însă Dorothy rămăsese nemişcată pe podea şi aştepta să vadă ce avea să se întâmple.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de chepeng şi căzu înăuntru; la început, fetiţa crezu că îl pierduse. Dar, foarte curând, îi zări o ureche ivindu-se prin gaură, căci presiunea uriaşă a aerului îl ridica înapoi, nelăsându-l să cadă. Fata se târî până la gaură, îl prinse pe Toto de ureche şi îl trase îndărăt în odaie, după care închise chepengul ca să nu se mai întâmple şi alte accidente.

Ceasurile se scurseră unul după altul, iar Dorothy îşi reveni treptat din sperietură. Însă se simţea foarte singură, iar vântul vuia atât de tare în jurul ei încât aproape că o asurzea.

La început, se întrebase dacă nu va fi

zdrobită atunci când casa va cădea la loc, dar pe măsură ce trecea timpul şi nu se întâmpla nimic îngrozitor, încetă să-şi mai facă griji şi se hotărî să aştepte cuminte să vadă ce va aduce viitorul. În cele din urmă, se târî pe podeaua legănată de vânt şi se urcă în pătuţul ei, întinzându-se pe aşternut, iar Toto o urmă şi se aşeză lângă ea. Deşi casa se legăna, iar vântul vuia, Dorothy închise ochii în curând şi adormi profund.

2. Sfatul cu altinezii

Dorothy se trezi de la o zguduitură atât de neaşteptată şi de năprasnică încât fata s-ar fi lovit dacă n-ar fi stat întinsă în pătuţul său moale. Astfel, însă, zdruncinătura o făcu să-şi ţină respiraţia şi să se întrebe ce se petrecuse. Toto îşi puse năsucul rece pe obrazul fetiţei şi scânci cu jale. Dorothy se ridică în capul oaselor şi observă că de-acum căsuţa nu se mai mişca şi nici nu mai era întuneric, căci pe fereastră intra lumina puternică a soarelui, scăldând odăiţa cu razele ei. Fetiţa sări din pătuţ şi, cu Toto lipit de picioare, deschise uşa.

Privind în jur, scoase un ţipăt de uimire, iar ochii i se măreau tot mai mult în faţa priveliştii minunate din faţa ei.

Tornada aşezase încetişor casa pe pământ, în mijlocul unui ţinut de o frumuseţe uimitoare. Pretutindeni se zăreau fâşii superbe de pajişti, cu arbori falnici încărcaţi de povara fructelor mănoase şi zemoase. De fiecare parte se întindeau şiruri de flori nespus de frumoase, iar prin copaci

şi în tufişuri zburau şi cântau păsări cu pene strălucitoare şi minunate. Puţin mai încolo zări un pârâiaş, care curgea scânteietor printre malurile înverzite, susurând cu un sunet foarte plăcut fetiţei care trăise atâta vreme în mijlocul câmpiilor uscate şi cenuşii.

Pe când se uita captivată la priveliştea stranie şi frumoasă, fata băgă de seamă că se apropia de ea un alai de oameni aşa de ciudaţi cum nu mai văzuse vreodată. Nu erau la fel de înalţi ca oamenii mari cu care se obişnuise, dar nici nu erau foarte mici. De fapt, păreau de înălţimea lui Dorothy, care era o copilă destul de răsărită pentru vârsta ei, deşi, din câte îşi putea da ea seama, erau mult mai în vârstă decât ea.

Alaiul era format din trei bărbaţi şi o femeie, toţi îmbrăcaţi foarte ciudat. Purtau pălării conice care avea treizeci de centimetri până în vârf, cu clopoţei atârnaţi de boruri care scoteau clinchete suave la fiecare pas. Pălăriile bărbaţilor erau albastre, iar cea a femeii era albă. Ea purta un veşmânt alb care îi aluneca în falduri de pe umeri, presărat cu steluţe ce sclipeau în lumina soarelui ca nişte diamante. Bărbaţii erau îmbrăcaţi într-un albastru de aceeaşi nuanţă cu pălăriile şi purtau cizme bine lustruite, răsfrânte pe pulpă, cu o fâşie de un albastru închis. Dorothy îşi spuse că bărbaţii erau cam de vârsta unchiului Henry, căci doi dintre ei aveau barbă. Însă femeia era, fără îndoială, mult mai bătrână. Avea faţa plină de riduri şi părul aproape alb şi mersul ţeapăn al oamenilor în vârstă.

Când cei patru se apropiară de casa în al

cărei prag stătea Dorothy, se opriră şi se puseră pe şuşotit între ei, de parcă le-ar fi fost teamă să meargă mai departe. Însă ciudata bătrânică se îndreptă spre Dorothy, făcu o plecăciune adâncă şi-i spuse cu un glas suav:

— Fii binevenită, prea nobilă domniţă a vrăjilor, în ţara altinezilor. Îţi suntem adânc recunoscători că ai ucis-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit şi că ne-ai eliberat poporul din robie.

Dorothy o ascultă cu mirare. Ce voia să spună oare bătrânica atunci când o numea „domniţă a vrăjilor" şi zicea că ea ar fi omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fetiţă nevinovată şi inofensivă, care fusese purtată de o tornadă la mare depărtare de casă, şi nu omorâse pe nimeni în toată viaţa ei.

Însă era limpede că bătrânica aştepta să primească un răspuns, aşa că Dorothy îi zise, fără şovăială:

— Sunteţi foarte amabilă, dar trebuie să fie o greşeală. N-am omorât pe nimeni.

— Ei bine, casa ta a făcut-o, în orice caz, răspunse bătrânica râzând. Şi asta înseamnă acelaşi lucru. Uite! continuă ea, arătând spre un colţ al casei. Uite-i picioarele, iţindu-se încă de sub o bucată de lemn.

Dorothy privi într-acolo şi scoase un strigăt uşor de groază, într-adevăr, de sub colţul grinzii pe care se sprijinea casă, se iţeau două picioare, în pantofi argintii cu vârfuri ascuţite.

— Vai de mine! Vai de mine! strigă Dorothy, încleştându-şi mâinile înspăimântată. Pesemne că a căzut casa mea peste dânsa. Ce ne facem acum?

— Nu-i nimic de făcut, spuse bătrânica domol.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— Era Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, după cum ţi-am spus, răspunse bătrânica. Mulţi ani la rând i-a ţinut în robie pe toţi altinezii, făcându-i sclavii ei zi şi noapte. De-acum sunt cu toţii liberi şi îţi sunt recunoscători pentru ajutor.

— Cine sunt altinezii? întrebă Dorothy.

— Altinezii sunt oamenii care trăiesc în acest ţinut de la Răsărit unde domnea Vrăjitoarea cea Rea.

— Dumneata eşti o altineză?

— Nu, dar le sunt prietenă, deşi eu trăiesc în ţinutul de la miazănoapte. Când au văzut că a murit Vrăjitoarea de la Răsărit, altinezii mi-au trimis degrabă un sol şi am venit imediat. Eu sunt Vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, Doamne! strigă Dorothy. O vrăjitoare adevărată?

— Da, fireşte, răspunse bătrânica. Însă sunt o vrăjitoare bună, iar oamenii mă iubesc. Nu sunt la fel de puternică precum Vrăjitoarea cea Rea care domnea aici, căci altminteri i-aş fi eliberat eu însămi pe altinezi.

— Dar eu credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fetiţa, încă îngrozită că se afla în faţa unei vrăjitoare adevărate.

— Vai, nu, asta e o mare greşeală. În toată Ţara Oz nu existau decât patru vrăjitoare, iar două dintre ele, cele care trăiesc la Miazăzi şi la Miazănoapte, sunt vrăjitoare bune. Ştiu asta pentru că eu însămi sunt una dintre ele şi n-aş putea să mă înşel, într-adevăr, cele care trăiau la

Răsărit şi la Apus erau vrăjitoare rele, dar acum că ai ucis-o pe una dintre ele, n-a mai rămas decât o singură vrăjitoare rea în toată Ţara Oz: cea care trăieşte la Apus.

— Dar… zise Dorothy, după o clipă de gândire, mătuşa Em mi-a zis că toate vrăjitoarele au murit, cu mulţi, mulţi ani în urmă.

— Cine-i mătuşa Em? întrebă bătrânica.

— E mătuşa mea care trăieşte în Kansas, de unde am venit eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru să cugete o vreme, cu capul aplecat şi cu ochii aţintiţi în pământ. Apoi îşi ridică privirea şi zise:

— Nu ştiu unde se află Kansas, căci n-am auzit niciodată de o asemenea ţară. Dar spune-mi, e o ţară civilizată?

— Oh, da, răspunse Dorothy.

— Atunci astfel se explică. Cred că în ţările civilizate nu mai există vrăjitoare şi nici vrăjitori, vraci şi magicieni. Însă, vezi tu, Ţara Oz n-a fost niciodată civilizată, căci suntem despărţiţi de tot restul lumii. Aşadar avem în mijlocul nostru vrăjitoare şi vrăjitori.

— Cine sunt vrăjitorii? întrebă Dorothy.

— Oz însuşi este Marele Vrăjitor, răspunse Vrăjitoarea, cu vocea transformată aproape într-o şoaptă. E mai puternic decât noi toţi la un loc şi trăieşte în Oraşul Smaraldelor.

Dorothy se pregătea să mai pună o întrebare, dar tocmai în acel moment altinezii, care până atunci ascultaseră în tăcere, scoaseră un strigăt puternic şi arătară spre colţul casei sub care se afla Vrăjitoarea cea Rea.

— Ce e? întrebă bătrânica, după care privi într-acolo şi începu să râdă. Picioarele Vrăjitoarei moarte dispăruseră cu totul, iar acolo nu mai rămăseseră decât pantofii argintii.

— Era atât de bătrână, explică Vrăjitoarea de la Miazănoapte, încât s-a uscat repede la soare. Acesta e sfârşitul ei. Însă pantofii argintii îţi aparţin şi poţi să-i porţi.

Bătrânica se aplecă şi ridică pantofii, iar după ce-i scutură de praf, i-i înmâna lui Dorothy.

— Vrăjitoarea de la Răsărit era mândră de pantofii aceştia argintii, spuse unul dintre altinezi. Iar încălţările au puteri magice pe care n-am reuşit să le aflăm niciodată.

Dorothy duse pantofii în casă şi-i puse pe masă. Apoi ieşi din nou în faţa altinezilor şi le zise:

— De-abia aştept să mă întorc la mătuşa şi la unchiul meu, sunt sigură că sunt îngrijoraţi din cauza mea. Mă puteţi ajuta să-mi găsesc drumul spre casă?

Altinezii şi Vrăjitoarea schimbară câteva priviri, după care se uitară la Dorothy şi apoi dădură din cap.

— La Răsărit, nu departe de aici, se întinde un mare deşert pe care nimeni n-ar putea să-l străbată, spuse un altinez.

— La fel şi spre Miazăzi, spuse altul. Căci am fost într-acolo şi am văzut cu ochii mei: la Miazăzi se întinde Ţara quadlingilor.

— Mie mi s-a spus că e la fel şi spre Apus, zise al treilea altinez. Iar în ţinutul acela, în care trăiesc winkiezii, domneşte Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, care te-ar face sclava ei dacă ai trece pe

acolo.

— La Miazănoapte este ţara mea, zise bătrânica, iar la marginea ei se întinde acelaşi deşert uriaş care împrejmuieşte această Ţară Oz. Mă tem, draga mea, că va trebui să rămâi aici şi să trăieşti cu noi.

La auzul acestor cuvinte, Dorothy izbucni în plâns, căci se simţea foarte singură în mijlocul acestor oameni ciudaţi. Lacrimile ei păreau să-i îndurereze pe inimoşii altinezi, care îşi scoaseră de îndată batistele şi se puseră şi ei pe plâns. În ceea ce o priveşte pe bătrânică, aceasta îşi dădu jos pălăria şi, punând-o în cumpănă pe vârful nasului, începu să numere până la trei cu un glas serios. Pălăria se transformă pe dată într-o tăbliţă pe care era scris cu cretă albă:

LĂSAŢI-O PE DOROTHY SĂ MEARGĂ ÎN ORAŞUL SMARALDELOR

Bătrânica îşi luă tăbliţa de pe nas şi, după ce citi cuvintele, o întrebă pe fetiţă:

— Te cheamă Dorothy, draga mea?

— Da, răspunse copila, ridicându-şi privirea şi ştergându-şi lacrimile.

— Arunci trebuie să te duci în Oraşul Smaraldelor. Poate că Oz te va ajuta.

— Unde e acest oraş? întrebă Dorothy.

— E tocmai în inima ţării şi e stăpânit de Oz, Marele Vrăjitor despre care ţi-am spus.

— E un om bun? întrebă fetiţa pe un ton neliniştit.

— E un Vrăjitor bun. Dacă o fi şi om n-am de unde să ştiu, căci nu l-am văzut niciodată.

— Şi cum ajung acolo? întrebă Dorothy.

— Va trebui să mergi pe jos. E un drum lung, printr-un ţinut care uneori pare plăcut, iar alteori, întunecat şi îngrozitor. Totuşi, îmi voi folosi vrăjile pe care le cunosc pentru a te apăra de rele.

— Nu veniţi cu mine? se rugă fetiţa, care începuse s-o considere pe bătrânică singura ei prietenă.

— Nu, nu pot face asta, răspunse Vrăjitoarea, dar îţi voi da sărutarea mea şi nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău cuiva care a fost sărutat de Vrăjitoarea de la Miazănoapte.

Bătrânica se apropie de Dorothy şi o sărută uşor pe frunte. Fetiţa avea să-şi dea seama, mai târziu, că buzele Vrăjitoarei îi lăsaseră pe piele un semn rotund şi strălucitor.

— Drumul către Oraşul Smaraldelor e pavat cu cărămizi galbene, spuse Vrăjitoarea, aşa că nu te poţi rătăci. Când ajungi la Oz, să nu-ţi fie teamă de el, spune-i pur şi simplu povestea ta şi cere-i ajutorul. Bun rămas, draga mea.

Cei trei altinezi făcură o plecăciune adâncă în faţa fetiţei şi-i urară drum bun, după care se îndepărtară printre copaci. Vrăjitoarea îi făcu un semn prietenos cu capul lui Dorothy, se roti pe călcâiul stâng de trei ori şi dispăru cu totul, spre uimirea micuţului Toto, care latră după ea foarte tare după ce dispăruse, căci îi fusese teamă până să şi mârâie în prezenţa ei.

Însă Dorothy, care ştia că bătrânica era o vrăjitoare, se aşteptase s-o vadă dispărând tocmai în acel fel şi nu era câtuşi de puţin mirată.

3. Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori

Când rămase singură, Dorothy începu să simtă că i se face foame, aşa că se îndreptă spre dulap şi-şi tăie nişte pâine pe care o unse cu unt. Îi dădu şi lui Toto, după care luă o vadră de pe raft, se duse până la pârâiaş şi o umplu cu apă limpede şi scânteietoare. Toto fugi spre copaci şi începu să latre la păsările aşezate pe crengi. Dorothy se duse după el şi văzu nişte poame delicioase atârnând de pe ramuri, aşa că se apucă să culeagă câteva, spunându-şi că astfel îşi va completa gustarea.

Apoi se întoarse în casă şi după ce bău, atât ea cât şi Toto, o gură din apa rece şi limpede, se apucă să se pregătească pentru călătoria către Oraşul Smaraldelor.

Dorothy nu mai avea decât o singură rochiţă, care se întâmpla însă să fie curată şi care era agăţată pe un umeraş, lângă părutul ei. Era din pânză cadrilată, cu pătrăţele albe şi albastre şi, deşi albastrul se cam decolorase de la spălat, era încă o rochiţă frumuşică. Fata se spălă cu grijă, se îmbrăcă în rochiţa curată şi îşi puse pe cap boneta de soare. Apoi luă un coşuleţ şi îl umplu cu pâine din dulap, acoperindu-l cu un ştergar alb. Pe urmă îşi privi picioarele şi-şi dădu seama cât de vechi şi de ponosiţi îi erau pantofiorii.

— Mai mult ca sigur nu-mi vor fi de folos la un drum aşa de lung, Toto, zise ea. Iar căţeluşul o privi cu ochişorii lui negri şi dădu din coadă ca să-i arate că-i înţelegea cuvintele.

În acel moment, Dorothy văzu pe masă pantofii argintii care-i aparţinuseră Vrăjitoarei de

la Răsărit.

— Mă întreb dacă mi-or veni bine, îi zise ea lui Toto. Ar fi cel mai potrivit lucru pentru un drum aşa de lung, căci n-au cum să se strice.

Îşi scoase pantofiorii vechi de piele şi-i probă pe cei argintii, care i se potriveau de parcă ar fi fost făcuţi anume pentru ea. În cele din urmă, îşi luă coşuleţul.

— Haide, Toto, zise fetiţa. Vom merge în Oraşul Smaraldelor şi-l vom întreba pe Marele Oz cum ne putem întoarce în Kansas.

Închise uşa, o încuie şi-şi puse cu grijă cheia în buzunarul de la rochiţă. Şi astfel, cu Toto păşind liniştit pe urmele ei, îşi începu călătoria.

În împrejurimi erau mai multe cărări, dar nu-i luă mult să o descopere pe cea pavată cu cărămizi galbene. În scurtă vreme, se îndrepta sprintenă spre Oraşul Smaraldelor, cu pantofii argintii sunând voios pe poteca de cărămizi galbene. Soarele strălucea cu putere şi păsările înălţau triluri melodioase, iar Dorothy nu se simţea deloc aşa de rău cum te-ai aştepta să se simtă o fetiţă care a fost smulsă pe neaşteptate din ţara ei şi adusă în mijlocul unui ţinut ciudat.

În timp ce mergea, rămase uimită să vadă cât de frumos era ţinutul ce se aşternea în jurul ei. Pe marginea drumului se ridicau garduri curate, vopsite într-o nuanţă de albastru delicat, iar dincolo de ele se întindeau nişte câmpii pline de grâne şi de legume. Nu mai încăpea nicio îndoială că altinezii erau buni agricultori, în stare să obţină recolte bogate. Din când în când trecea pe lângă câte o casă, iar oamenii ieşeau să se uite la ea şi

să-i facă plecăciuni adânci, căci toată lumea ştia că ea era cea care o nimicise pe Vrăjitoarea cea Rea şi-i eliberase de sub jugul robiei. Casele altinezilor erau nişte clădiri ciudate, rotunde şi cu o cupolă mare în loc de acoperiş. Toate erau zugrăvite în albastru, fiindcă în acest ţinut de la Răsărit, albastrul era culoarea preferată.

Către căderea serii, când Dorothy era deja obosită după plimbarea lungă de peste zi şi începea să se întrebe unde ar trebui să petreacă noaptea, ajunse la o casă care era mai mare decât celelalte. Pe pajiştea verde din faţa casei zări mulţi bărbaţi şi femei dansând. Cinci scripcari micuţi cântau cât puteau de tare, iar oamenii râdeau şi cântau, în vreme ce alături era întinsă o masă mare, încărcată cu fructe şi nuci delicioase, cu plăcinte, prăjituri şi multe alte bunătăţi.

Oamenii o salutară prietenos pe Dorothy şi o invitară să ia cina cu ei şi să petreacă noaptea acolo, căci aceea era casa unuia dintre cei mai bogaţi altinezi din ţinut, care îşi adunase prietenii ca să sărbătorească eliberarea din robia Vrăjitoarei celei Rele.

Dorothy mâncă o masă copioasă, fiind servită chiar de altinezul cel bogat, pe care îl chema Boq. Apoi se aşeză pe un divan şi începu să se uite la cei care dansau.

Când Boq îi zări pantofii argintii, îi spuse:

— Trebuie să fii o mare vrăjitoare.

— De ce? întrebă fata.

— Pentru că porţi pantofi argintii şi ai răpus-o pe Vrăjitoarea cea Rea. Mai mult chiar, rochiţa ta are şi alb în ea şi numai vrăjitoarele şi

descântătoarele poartă alb.

— Rochiţa mea are pătrăţele albe şi albastre, spuse Dorothy, netezind cutele rochiei.

— Frumos din partea ta să porţi aceste culori, spuse Boq. Albastrul e culoarea altinezilor, iar albul e culoarea vrăjitoarelor.

Aşa că ştim deja că eşti o vrăjitoare prietenoasă.

Dorothy nu ştiu ce să răspundă, căci toţi altinezii păreau s-o considere vrăjitoare, iar ea ştia foarte bine că nu era decât o fetiţă obişnuită pe care o tornadă o adusese într-un ţinut ciudat.

Când Dorothy se satură să-i privească pe altinezi dansând, Boq o conduse în casă, unde îi oferi o cameră cu un pat frumos. Aşternuturile erau făcute din pânză albastră, iar Dorothy dormi dusă până dimineaţa, cu Toto încolăcit pe un covoraş albastru, lângă ea.

Dimineaţa luă o gustare îmbelşugată şi se uită la un copilaş altinez care se juca cu Toto, trăgându-l de coadă, scoţând ţipete de bucurie şi râzând într-un fel care o înveselea tare de tot pe Dorothy. Toto era o ciudăţenie pentru toţi altinezii, care nu mai văzuseră niciodată un câine.

— Cât de departe e Oraşul Smaraldelor? întrebă fetiţa.

— Nu ştiu, răspunse Boq pe un ton grav, căci n-am fost niciodată acolo. Nu-i prea bine ca oamenii să se apropie de Oz, decât dacă au treburi cu el. Însă e un drum lung până la Oraşul Smaraldelor şi îţi va lua multe zile să ajungi acolo. Acest ţinut e bogat şi plăcut, dar trebuie să treci prin locuri urâte şi periculoase înainte să îţi închei

călătoria.

Aceste cuvinte o îngrijorară puţin pe Dorothy, însă fetiţa ştia că numai Marele Oz o putea ajuta să se întoarcă în Kansas, aşa că se hotărî curajoasă să meargă mai departe.

Îşi luă rămas bun de la prietenii săi şi porni din nou la drum pe cărarea cu cărămizi galbene. După ce merse vreo câţiva kilometri, îşi zise să facă un popas, aşa că se urcă în vârful gardului ce mărginea drumul şi se aşeză acolo. Dincolo de gard se întindea un câmp mare de porumb, iar în apropiere zări o sperietoare de ciori, aşezată pe o prăjină ca să ţină la distanţă păsările venite să ciugulească porumbul copt.

Proptindu-şi bărbia în palme, Dorothy se uită lung la sperietoare, în loc de cap, avea un săculeţ umplut cu paie, pe care era desenată faţa, cu ochi, nas şi gură. O pălărie veche, albastră şi ţuguiată, probabil de-a vreunui altinez, îi fusese cocoţată pe creştet, iar restul trupului era alcătuit dintr-un costum albastru, ponosit şi decolorat, care fusese şi el umplut cu paie. În picioare avea nişte cizme vechi cu capete albastre răsfrânte, aşa cum purtau toţi oamenii din ţinut, iar sperietoarea se înălţa deasupra cocenilor de porumb datorită prăjinii înfipte în spatele său.

În vreme ce Dorothy se uita serioasă la chipul caraghios şi desenat al sperietorii, rămase uimită să vadă că unul dintre ochi clipea uşor spre ea. Îşi spuse că probabil se înşelase, căci nicio sperietoare din Kansas nu putea să clipească. Dar apoi omul de paie făcu un semn prietenos cu capul înspre ea. Fetiţa se dădu jos de pe gard şi se

îndreptă spre sperietoare, în timp ce Toto dădea ocol prăjinii şi lătra.

— Ziua bună, îi zise sperietoarea cu un glas cam răguşit.

— Tu poţi să vorbeşti? întrebă fata, uluită.

— Bineînţeles, răspunse sperietoarea. Ce mai faci?

— Destul de bine, mulţumesc, zise Dorothy politicoasă. Şi tu ce mai faci?

— Nu mă simt prea bine, spuse sperietoarea, zâmbind. Fiindcă e foarte plictisitor să stai agăţat aici zi şi noapte, ca să sperii ciorile.

— Nu poţi să te dai jos? întrebă Dorothy.

— Nu, deoarece prăjina asta e înfiptă în spatele meu. Dacă ai fi bună să-mi scoţi prăjina, ţi-aş rămâne recunoscător.

Dorothy îşi întinse braţele şi ridică sperietoarea de pe prăjină, căci, aşa umplută cu paie, era destul de uşoară.

— Mulţumesc din suflet, zise sperietoarea când atinse pământul. Mă simt ca un om nou.

Dorothy rămase nedumerită la auzul acestor cuvinte, căci i se părea foarte ciudat să-l audă vorbind pe omul de paie şi apoi să-l vadă aplecându-se şi mergând alături de ea.

— Cine eşti? întrebă Sperie-Ciori după ce se întinse şi căscă prelung. Şi încotro mergi?

— Mă cheamă Dorothy, spuse fetiţa, şi mă îndrept spre Oraşul Smaraldelor ca să-l rog pe Marele Oz să mă trimită înapoi în Kansas.

— Unde este Oraşul Smaraldelor? întrebă omul de paie. Şi cine este Oz?

— De ce, nu ştii? răspunse fata uimită.

— Nu, zău că nu. Adevărul e că nu ştiu nimic. După cum vezi, sunt umplut cu paie şi n-am minte deloc, răspunse Sperie-Ciori întristat.

— Vai, zise Dorothy, îmi pare foarte rău pentru tine.

— Crezi că, dacă merg cu tine în Oraşul Smaraldelor, Oz mi-ar da şi mie puţin creier?

— N-am de unde să ştiu, răspunse fata, dar poţi veni cu mine, dacă vrei. Dacă Oz nu-ţi va da niciun dram de minte, nu-ţi va fi mai rău decât acum.

— Adevărat, spuse Sperie-Ciori. Vezi tu, continuă el pe un ton confidenţial, nu-mi pasă că am trupul, picioarele şi braţele umplute cu paie, fiindcă aşa nu mă doare nimic. Dacă mă calcă cineva pe picior sau îmi înfige un ac în trup, nu contează, căci nu simt nimic. Dar nu vreau să spună oamenii că sunt prost şi, dacă îmi va rămâne capul umplut de paie – şi nu cu creier, ca al tău – cum voi ajunge să ştiu ceva vreodată?

— Te înţeleg perfect, zise fetiţa, căreia îi părea sincer rău de el. Dacă vii cu mine, îl voi ruga pe Oz să facă tot ce ar putea pentru tine.

— Mulţumesc, răspunse recunoscător Sperie-Ciori.

Cei doi o luară înapoi spre cărare. Dorothy îl ajută să sară gardul, după care porniră împreună pe poteca de cărămizi galbene care ducea la Oraşul Smaraldelor.

La început, lui Toto nu-i plăcu noul tovarăş de drum. Îi dădea ocol lui Sperie-Ciori, adulmecându-l de parcă ar fi bănuit că în paiele lui se ascundea un cuib de şobolani, şi îl mârâia adesea

neprietenos.

— Să nu-ţi fie teamă de Toto, îi zise Dorothy noului său prieten. Nu muşcă niciodată.

— Ah, nu mi-e frică, răspunse Sperie-Ciori. N-are ce rău să le facă paielor. Dă-mi voie să duc eu coşul în locul tău. Nu mă deranjează, fiindcă nu obosesc niciodată. Să-ţi spun un secret, continuă el în vreme ce-şi vedeau de drum. Există un singur lucru pe lume de care mi-e frică.

— Ce anume? întrebă Dorothy. Fermierul altinez care te-a făcut?

— Nu, răspunse Sperie-Ciori. Nu mi-e teamă decât de un chibrit aprins.

4. Drumul prin pădure

După câteva ceasuri, cărarea se făcu bolovănoasă, iar drumul deveni atât de anevoios încât Sperie-Ciori se împiedica adesea de cărămizile galbene care aici nu erau bine potrivite, într-adevăr, pe alocuri erau sparte sau lipseau cu desăvârşire, formând gropi peste care Toto sărea, iar Dorothy le ocolea. În ceea ce-l priveşte pe Sperie-Ciori, neavând minte, acesta păşea drept înainte, călcând în gropi şi căzând lat pe cărămizile tari. Nu-l durea însă deloc, aşa că Dorothy îl aduna de pe jos şi-l ridica în picioare, iar el o urma râzând voios de propria stângăcie.

Fermele din împrejurimi nu mai erau la fel de îngrijite ca cele dinainte, se vedeau din ce în ce mai puţine case şi pomi fructiferi, iar ţinutul devenea tot mai mohorât şi mai părăsit.

La amiază, se aşezară pe marginea drumului,

în apropierea unui pârâiaş, iar Dorothy dezveli coşul şi scoase nişte pâine. Îi oferi o bucată lui Sperie-Ciori, dar acesta o refuză.

— Nu mi se face foame niciodată, zise el, ceea ce e un adevărat noroc pentru mine, căci am gura doar desenată şi, dacă ar trebui să fac o gaură în ea ca să mănânc, paiele cu care sunt umplut ar da pe dinafară şi asta mi-ar strica forma capului.

Dorothy îşi dădu seama pe dată că omul de paie avea dreptate, aşa că încuviinţă cu capul şi îşi mâncă mai departe pâinea.

— Spune-mi ceva despre tine şi despre ţinutul din care vii, îi zise Sperie-Ciori când fetiţa termină de mâncat.

Aşa că Dorothy îşi povesti despre Kansas, despre cât de cenuşiu era totul acolo şi despre tornada care o purtase până în această ţară ciudată a lui Oz.

Sperie-Ciori o ascultă cu atenţie şi spuse:

— Nu pot să înţeleg de ce ai vrea să părăseşti acest ţinut minunat şi să te întorci în locul acela uscat şi cenuşiu pe care îl numeşti Kansas.

— Spui asta pentru că n-ai pic de minte, răspunse fetiţa. Nu contează cât de mohorât şi de cenuşiu ne-ar fi locul de baştină, noi, oamenii din carne şi oase preferăm să trăim acolo şi nu în orice altă ţară, oricât de frumoasă ar fi ea. Nicăieri nu e mai bine ca acasă.

Sperie-Ciori oftă.

— Desigur că nu pot să înţeleg, zise el. Dacă şi voi aţi avea capul plin cu paie, ca mine, probabil că aţi trăi cu toţii în locuri frumoase, iar atunci în Kansas n-ar mai rămâne nici ţipenie de om. Ce

noroc pe Kansas că voi aveţi minte.

— Nu vrei să-mi spui o poveste, cât ne odihnim? întrebă copila.

Sperietoarea îi aruncă o privire plină de reproş şi-i răspunse:

— Am avut o viaţă atât de scurtă că nu prea ştiu mai nimic. Am fost făcut de abia alaltăieri. Habar n-am ce s-a întâmplat pe lume înainte de acea zi. Din fericire, când mi-a plăsmuit capul, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut fermierul a fost să-mi deseneze urechile, aşa că am auzit ce se spunea în jur. Mai era un altinez cu el, iar primul lucru pe care l-am auzit a fost fermierul spunându-i:

— Ce zici de urechile astea?

— Nu sunt drepte, a răspuns celălalt.

— Nu contează, a zis fermierul. Tot urechi sunt. Ceea ce era foarte adevărat.

— Acum îi fac ochii, a zis fermierul.

Şi mi-a desenat ochiul drept, iar de îndată ce l-a terminat, m-am trezit că mă uitam la el şi la tot ce se afla în jurul meu, ba chiar cu multă curiozitate, căci era prima dată când vedeam lumea.

— Ochiul ăla ţi-a ieşit chiar bine, a băgat de seamă altinezul care se uita la fermier. Culoarea albastră e perfectă pentru ochi.

— Cred că celălalt ochi îl voi face niţel mai mare, a zis fermierul.

Iar când mi-a isprăvit şi al doilea ochi, am început să văd mult mai bine decât înainte. După care mi-a desenat nasul şi gura. Însă n-am scos un cuvânt, pentru că la vremea aceea nu ştiam la ce

folosea gura. M-am amuzat privindu-l cum îmi făcea trupul, braţele şi picioarele. Iar când le-a prins de cap, în sfârşit, m-am simţit foarte mândru, căci credeam că eram un om ca toţi ceilalţi.

— Omul meu de paie va speria ciorile destul de repede, a spus fermierul. Arată întocmai ca un om.

— Ei bine, e un om, a zis celălalt altinez, iar eu l-am încuviinţat în sinea mea.

Fermierul m-a luat sub braţ şi m-a dus în lanul de porumb, unde m-a aşezat pe o prăjină înaltă, în locul unde m-ai găsit. La scurtă vreme, el şi prietenul lui s-au îndepărtat şi m-au lăsat singur.

— Nu mi-a plăcut să fiu părăsit în acest fel, aşa că am încercat să mă iau după ei. Însă picioarele mele nu atingeau pământul şi eram nevoit să rămân agăţat de prăjină. Eram condamnat să duc o viaţă singuratică, fiindcă n-aveam la ce să mă gândesc, din moment ce fusesem făcut cu atât de puţin timp în urmă. Multe ciori şi alte păsări zburau spre lanul de porumb, dar de îndată ce mă vedeau zburau mai departe, luându-mă drept un altinez. Iar asta mi-a plăcut pentru că m-a făcut să mă simt o persoană importantă, în curând însă, o cioară bătrână a zburat pe lângă mine şi după ce m-a privit cu atenţie s-a aşezat pe umărul meu şi-a zis: „Mă întreb dacă fermierul ăla o fi vrut să mă prostească în asemenea hal. Orice cioară cu un dram de minte ar putea să vadă că eşti un om de paie”. După care a sărit la picioarele mele şi s-a

apucat să ciugulească porumb după bunul plac. Văzând că nu-i făceam nimic, celelalte păsări s-au apropiat să mănânce şi ele porumb, iar în curând în jurul meu se adunase un stol uriaş. Asta m-a întristat, fiindcă îmi demonstra că nu sunt o sperietoare aşa de bună, la urma urmei. Însă cioara bătrână m-a consolat, spunându-mi: „Dacă măcar ai avea niscaiva minte în cap, ai fi un om la fel de bun ca oricare altul şi poate chiar mai bun decât unii dintre ei. Mintea e singurul lucru de preţ de pe lumea asta, indiferent dacă eşti cioară sau om”. După ce au plecat ciorile, m-am gândit la asta şi am luat hotărârea să mă străduiesc din toate puterile ca să capăt nişte minte. Din fericire, pe urmă ai apărut tu şi m-ai dat jos de pe prăjină, iar din câte spui, sunt sigur că Marele Oz îmi va da minte de îndată ce vom ajunge în Oraşul Smaraldelor.

— Aşa sper, din moment ce pari atât de nerăbdător să-ţi capeţi mintea, zise Dorothy pe un ton sincer.

— Oh, da, sunt nerăbdător, răspunse Sperie-Ciori. E un sentiment atât de supărător să-ţi dai seama că eşti prost.

— Ei bine, hai să pornim la drum, zise fetiţa, înmânându-i coşuleţul lui Sperie-Ciori.

De-acum pe marginea drumului nu mai era niciun gard, iar ţinutul arăta pietros şi necultivat. Către seară, ajunseră la o pădure imensă, în care copacii creşteau atât de înalţi şi de apropiaţi încât ramurile li se împreunau deasupra cărării de cărămizi galbene. Sub copaci era aproape întuneric, căci crengile nu lăsau lumina soarelui

să se strecoare. Însă drumeţii nu se opriră, ci intrară în pădure.

— Dacă poteca aceasta pătrunde în pădure, trebuie să şi iasă, spuse Sperie-Ciori. Iar cum Oraşul Smaraldelor se află la celălalt capăt al cărării, trebuie s-o urmăm oriunde ne-ar purta.

— Oricine şi-ar da seama de atâta lucru, zise Dorothy.

— Bineînţeles, tocmai de-aceea o ştiu şi eu, răspunse Sperie-Ciori. Dacă aş fi avut nevoie de minte ca să-mi dau seama de asta, n-aş mai fi spus-o deloc.

După vreun ceas de mers prin pădure, se întunecă de tot şi drumeţii se treziră orbecăind prin beznă. Dorothy nu vedea deloc, însă Toto, da, căci unii câini văd foarte bine pe întuneric, iar sperietoarea spuse că vedea la fel de bine ca şi ziua. Aşa că Dorothy îl apucă de braţ şi astfel reuşiră să-şi vadă de drum.

— Dacă zăreşti vreo casă sau vreun loc în care ne-am putea petrece noaptea, zise fata, trebuie să-mi spui, căci mie îmi vine destul de greu să merg prin întuneric.

În curând, Sperie-Ciori se opri.

— Văd o căsuţă în dreapta, încropită din buşteni şi ramuri. Să mergem acolo?

— Da, fireşte, răspunse copila. Sunt sleită de puteri.

Aşa că Sperie-Ciori o conduse printre copaci până ajunseră la căsuţă, iar Dorothy intră şi, într-un ungher, găsi un pat din frunze uscate. Se întinse imediat şi, cu Toto aşezat lângă ea, se cufundă imediat într-un somn profund. Sperie-

Ciori, care nu obosea niciodată, rămase în picioare în alt colţ şi aşteptă răbdător sosirea dimineţii.

5. Salvarea Omului de Tinichea

Când se trezi Dorothy, soarele strălucea printre copaci, iar Toto ieşise de mult din colibă ca să alerge după veveriţe şi păsări. Fata se ridică şi privi în jur. Sperie-Ciori o aştepta răbdător în colţul lui.

— Trebuie să mergem să căutăm apă, îi zise ea.

— De ce vrei apă? întrebă omul de paie.

— Ca să-mi spăl de pe faţă tot praful de pe drum şi ca să beau, căci altfel pâinea uscată mi-ar rămâne în gât.

— Ce supărător trebuie să fie să fii făcut din carne, zise sperietoarea pe un ton chibzuit. Pentru că trebuie să dormi, să mănânci şi să bei. Pe de altă parte, tu ai minte şi merită toată osteneala pentru că poţi gândi cum se cuvine.

Apoi ieşiră din colibă şi porniră printre copaci până dădură de un izvoraş de apă limpede, unde Dorothy bău, se spălă şi îşi mâncă gustarea de dimineaţă. Fetiţa băgă de seamă că nu mai rămăsese multă pâine în coş şi se bucură că Sperie-Ciori nu avea nevoie deloc de mâncare, căci de-abia le ajungea ei şi lui Toto până la sfârşitul zilei.

Când termină de mâncat şi se pregătea să se întoarcă la poteca de cărămizi galbene, tresări la auzul unui geamăt adânc în apropiere.

— Ce-a fost asta? întrebă ea cu sfială.

— Nu pot să-mi închipui, zise sperietoarea. Dar putem merge să vedem.

În acea clipă, un alt geamăt le ajunse la urechi, iar sunetul părea să vină din spatele lor. Se întoarseră şi făcură câţiva paşi prin pădure, când Dorothy zări ceva strălucind în lumina soarelui care se strecura printre copaci. Dădu fuga în acel loc şi se opri încremenită, scoţând un ţipăt scurt de uimire.

Unul dintre copacii uriaşi fusese retezat în parte, iar alături, cu un topor în mâinile ridicate, se afla un om făcut cu totul şi cu totul din tinichea. Avea capul, braţele şi picioarele prinse de trup, dar rămăsese neclintit, ca şi cum nu s-ar fi putut mişca deloc.

Dorothy îl privi uluită, iar Sperie-Ciori, la fel, în vreme ce Toto lătra şi sărea la picioarele de tinichea, vătămându-şi dinţii.

— Ai gemut cumva? întrebă Dorothy.

— Da, răspunse Omul de Tinichea. Gem de mai bine de un an şi până acum nimeni nu m-a auzit şi nici n-a venit să mă ajute.

— Cu ce ţi-aş putea fi de folos? întrebă fata pe un ton molcom, căci o înduioşase glasul trist al Omului de Tinichea.

— Ia un bidon de ulei şi unge-mi încheieturile, zise el. Au ruginit atât de tare încât nu pot să mă mai mişc deloc. Dacă sunt bine uns, îmi revin de îndată. Bidonul de ulei îl găseşti pe un raft în căsuţa mea.

Dorothy dădu fuga imediat în căsuţă şi găsi bidonul de ulei, după care se întoarse şi îl întrebă neliniştită:

— Unde-ţi sunt încheieturile?

— Unge-mi mai întâi gâtul, răspunse Omul de Tinichea.

Fetiţa începu să toarne ulei, dar fiindcă gâtul de tinichea era foarte ruginit, Sperie-Ciori îi luă capul în mâini şi se apucă să-l rotească cu grijă într-o parte şi într-alta, până când îl dezmorţi, iar omul putu să şi-l întoarcă de unul singur.

— Acum unge-mi încheieturile braţelor, zise el.

Aşa că Dorothy i le unse, iar Sperie-Ciori le îndoi cu grijă, până când scăpară şi ele de rugină şi arătau la fel ca noi.

Omul de Tinichea scoase un oftat mulţumit şi lăsă jos toporul, pe care îl sprijini de copac.

— Ce mare alinare, zise el. Ţin toporul acela ridicat în aer încă de când am ruginit şi mă bucur să-l pot lăsa din mână în sfârşit. Acum, dacă eşti bună să-mi ungi şi încheieturile de la picioare, îmi voi reveni pe de-a întregul.

Atunci fetiţa şi sperietoarea îi unseră şi picioarele, până când Omul de Tinichea reuşi să şi le mişte cu uşurinţă, după care le mulţumi din nou pentru că-l eliberaseră de povara ruginii, căci părea o fiinţă foarte politicoasă şi recunoscătoare.

— Aş fi putut rămâne acolo pentru totdeauna dacă n-aţi fi apărut voi, zise el. Aşa că mi-aţi salvat cu siguranţă viaţa. Cum se face că aţi trecut pe aici?

— Ne îndreptăm spre Oraşul Smaraldelor ca să-l găsim pe Marele Oz şi ne-am oprit să petrecem noaptea în căsuţa ta, răspunse fata.

— Şi de ce vreţi să-l găsiţi pe Oz? întrebă

Omul de Tinichea.

— Eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, iar Sperie-Ciori vrea să primească nişte minte, răspunse Dorothy.

Omul de Tinichea păru să cadă pe gânduri preţ de o clipă. Apoi spuse:

— Crezi că Oz mi-ar putea da şi mie o inimă?

— Păi, cred că da, răspunse Dorothy. Ar fi la fel de uşor să-ţi dea ţie inimă ca şi minte lui Sperie-Ciori.

— Adevărat, zise Omul de Tinichea. Aşadar, dacă îmi permiteţi să mă alătur grupului vostru, v-aş însoţi şi eu până în Oraşul Smaraldelor, ca să-l rog pe Oz să mă ajute.

— Hai cu noi, zise Sperie-Ciori din toată inima, iar Dorothy adăugă că tovărăşia Omului de Tinichea i-ar face plăcere.

Aşa că Omul de Tinichea îşi puse toporul pe umăr şi porniră cu toţii prin pădure, până când ajunseră la poteca de cărămizi galbene.

Omul de Tinichea o rugase pe Dorothy să-i pună şi lui bidonul de ulei în coşuleţ.

— Căci, zise el, dacă mă va prinde vreo ploaie şi voi rugini din nou, o să am mare nevoie de bidonul de ulei.

Se dovedi un adevărat noroc să-l aibă drept nou tovarăş de drum pe Omul de Tinichea, căci la scurtă vreme după ce îşi reluară călătoria, ajunseră într-un desiş grozav de crengi şi copaci care se ridicau deasupra drumului încât cei trei nu reuşeau să treacă. Dar Omul de Tinichea îşi luă toporul şi se puse pe treabă cu atâta dibăcie încât în curând croi drum pentru tot grupul.

În timp ce mergeau pe potecă, Dorothy era atât de cufundată în gânduri încât nici nu observă când Sperie-Ciori se împiedică într-o groapă şi se rostogoli pe marginea drumului, văzându-se nevoit să o cheme din nou în ajutor.

— De ce n-ai ocolit groapa? îl întrebă Omul de Tinichea.

— Fiindcă nu ştiu destule lucruri, răspunse voios Sperie-Ciori. Am capul umplut cu paie şi tocmai de-asta merg la Oz, să-l rog să-mi dea minte.

— Ah, înţeleg, zise Omul de Tinichea. Dar, la urma urmei, mintea nu e cel mai bun lucru din lume.

— Tu ai ceva minte? întrebă sperietoarea.

— Nu, capul meu e gol-goluţ, răspunse Omul de Tinichea, însă odinioară am avut şi minte, şi inimă. Şi, cum le-am avut pe amândouă, aş prefera să am mai degrabă inimă.

— Dar de ce? întrebă Sperie-Ciori.

— Îţi voi spune povestea mea şi apoi vei înţelege.

Aşadar, în timp ce mergeau prin pădure, Omul de Tinichea le spuse tovarăşilor săi de drum următoarea poveste:

— Sunt fiul unui tăietor de lemne care reteza copaci în pădure şi vindea lemnul ca să-şi câştige traiul. Când am crescut, m-am făcut şi eu tăietor de lemne, iar după ce a murit tata, am avut grijă de bătrâna mea mamă câte zile a mai avut ea. Pe urmă m-am hotărât ca, în loc să trăiesc singur, să mă însor şi eu, ca să am parte de tovărăşie.

Ştiam pe atunci o fată de altinez care era atât

de frumoasă încât am ajuns s-o iubesc din tot sufletul. La rândul ei, fata mi-a promis că se mărită cu mine de îndată ce voi câştiga destui bani ca să construiesc o casă mai bună pentru ea. Aşa că m-am pus pe treabă mai mult ca oricând. Însă fata trăia cu o bătrână care nu voia s-o vadă măritată cu nimeni, căci era atât de leneşă încât dorea ca fata să rămână cu ea, să-i gătească şi să deretice. Aşadar, bătrâna s-a dus la Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit şi i-a promis două oi şi o vacă în schimbul împiedicării căsătoriei noastre. După care, Vrăjitoarea cea Rea mi-a vrăjit toporul şi, într-o zi, când eu tăiam lemne de zor, căci eram nerăbdător să am cât mai repede casa nouă şi să mă însor, toporul mi-a scăpat pe dată şi mi-a tăiat piciorul stâng.

Asta mi s-a părut o mare nenorocire la început, căci ştiam prea bine că un bărbat cu un singur picior nu s-ar descurca prea bine ca tăietor de lemne. Aşa că m-am dus la un tinichigiu şi l-am pus să-mi facă un picior din tinichea. Piciorul mi-a fost de mare folos, după ce m-am obişnuit cu el. Însă fapta mea a mâniat-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, care îi promisese bătrânei că nu mă voi căsători cu frumuşica altineză. Când m-am apucat din nou de tăiat lemne, toporul mi-a scăpat iarăşi şi mi-a retezat piciorul drept. M-am dus încă o dată la tinichigiu, care mi-a mai făcut un picior de tinichea. După asta, toporul fermecat mi-a retezat braţele, unul după altul. Însă nu m-am lăsat cuprins de deznădejde şi le-am înlocuit cu braţe de tinichea. Apoi Vrăjitoarea cea Rea a făcut toporul să alunece şi să-mi taie capul, moment în

care am crezut că-mi sosise sfârşitul, însă s-a întâmplat ca tinichigiul să treacă pe lângă mine şi, văzându-mă, mi-a făcut un cap nou-nouţ, din tinichea.

Atunci am crezut că am învins-o pe Vrăjitoarea cea Rea şi m-am pus pe treabă cu mai multă sârguinţă decât înainte. Însă n-aveam de unde să ştiu cât de neîndurătoare va fi vrăjmaşa mea. Căci a născocit un alt mod de a-mi ucide dragostea pentru frumoasa fată altineză şi a făcut ca toporul să alunece din nou, de data asta despicându-mi trupul în două. Tinichigiul mi-a venit încă o dată în ajutor şi mi-a făcut un trup din tinichea, prinzându-mi capul, braţele şi picioarele de trup prin încheieturi, ca să mă pot mişca la fel ca înainte. Însă, vai! Nu mai aveam inimă, aşa că mi-am pierdut iubirea pentru altineză şi nu-mi mai păsa dacă mă însor cu ea sau nu. Presupun că trăieşte şi acum cu bătrâna, aşteptându-mă să mă duc după ea.

Trupul îmi strălucea aşa de tare în lumina soarelui încât eram mândru de el şi de-acum nu mai conta dacă-mi aluneca toporul, căci nu mai putea să mă taie. Nu exista decât un singur pericol: ca încheieturile să-mi ruginească. Însă ţineam un bidon cu ulei în căsuţă şi aveam grijă să mă ung de câte ori era nevoie. Totuşi, a sosit şi ziua în care am uitat s-o mai fac şi, după ce m-a prins o furtună puternică, înainte să-mi dau eu seama de primejdie, încheieturile îmi ruginiseră deja, aşa că am rămas părăsit în pădure până când aţi venit voi în ajutorul meu. A fost ceva greu de îndurat, dar de-a lungul anului cât am stat acolo

neclintit, am avut timp să mă gândesc că cea mai mare pierdere pe care am cunoscut-o vreodată a fost cea a inimii mele. Atunci când eram îndrăgostit, eram cel mai fericit om de pe pământ. Însă nimeni nu poate să iubească dacă n-are inimă, aşa că m-am hotărât să-l rog pe Oz să-mi dea inima înapoi. Dacă o face, mă voi întoarce la fata altineză şi mă voi însura cu ea.

Atât Dorothy, cât şi Sperie-Ciori ascultaseră cu mare atenţie povestea Omului de Tinichea, iar acum înţelegeau de ce era atât de nerăbdător să-şi capete inima.

— Totuşi, spuse sperietoarea, eu tot minte o să-l rog să-mi dea, nu inimă. Căci un prost n-ar şti ce să facă cu inima, dacă ar avea una.

— Eu prefer inima, răspunse Omul de Tinichea. Fiindcă mintea nu mă face fericit, iar fericirea e lucrul cel mai de preţ pe lume.

Dorothy nu spuse nimic, căci era nedumerită şi încerca să-şi dea seama care dintre prietenii ei avea dreptate, dar îşi spuse că, măcar de-ar reuşi să se întoarcă în Kansas şi la mătuşa Em, n-ar mai conta atât de mult dacă Omul de Tinichea nu avea minte, iar Sperie-Ciori n-avea inimă sau dacă fiecare ar fi căpătat ceea ce-şi dorea.

Cel mai mult o îngrijora faptul că pâinea era pe terminate, iar după încă o masă, în coşuleţ nu avea să mai rămână nimic de mâncare pentru ea şi pentru Toto. Chiar dacă nici Omul de Tinichea şi nici Sperie-Ciori nu mâncau nimic, ea nu era făcută din tinichea şi nici din paie şi nu putea să trăiască fără să mănânce.

6. Leul cel Laş

În tot acest timp, Dorothy şi tovarăşii ei de drum merseseră prin pădurea deasă. Poteca era încă pavată cu cărămizi galbene, dar acestea erau în bună parte acoperite de crengi uscate şi frunze veştede căzute din copaci, astfel încât nu le era uşor să înainteze.

În această parte a pădurii se zăreau puţine păsări, căci acestea preferă ţinuturile întinse şi însorite. Însă, din când în când, se auzea mârâitul adânc al vreunui animal sălbatic ascuns printre copaci. Aceste sunete făceau ca inima fetiţei să bată repede, fiindcă nu ştia cine le scotea. Însă Toto ştia şi mergea lipit de Dorothy, neîncumetându-se să mai latre.

— Cât mai avem până ieşim din pădure? îl întrebă fata pe Omul de Tinichea.

— Nu ştiu, căci n-am fost niciodată în Oraşul Smaraldelor, veni răspunsul. Însă tatăl meu s-a dus acolo o dată, pe când eram copil, şi a zis că a făcut cale lungă, printr-un ţinut primejdios, deşi cel din apropierea locului unde trăieşte Oz e nespus de frumos. Însă n-am de ce să mă tem atâta vreme cât am bidonul cu ulei, lui Sperie-Ciori nimic nu-i poate face rău, iar tu porţi pe frunte urma sărutului Vrăjitoarei celei Bune, care te va ocroti de rău.

— Dar Toto! zise fata neliniştită. Pe el cine îl va ocroti?

— Noi toţi îl vom apăra dacă va fi în primejdie, răspunse Omul de Tinichea.

Tocmai când spuse asta, din pădure se auzi

un răget îngrozitor, iar imediat după aceea un leu uriaş sări pe potecă. Cu o lovitură de labă, îl azvârli pe Sperie-Ciori învârtindu-se până pe marginea drumului, după care se năpusti cu ghearele asupra Omului de Tinichea. Însă, spre mirarea Leului, nici măcar nu reuşi să zgârie tinicheaua, cu toate că Omul de Tinichea se prăbuşi în mijlocul cărării şi rămase nemişcat.

Acum că avea un duşman de înfruntat, micuţul Toto fugi lătrând către Leu, iar dihania îşi deschisese gura să-l muşte când Dorothy, de teamă ca Toto să nu fie răpus şi fără să ţină seama de primejdie, făcu un salt şi-l pocni pe Leu peste bot cât de tare putu, iar apoi strigă:

— Nici să nu îndrăzneşti să-l muşti pe Toto! Ar trebui să-ţi fie ruşine, o fiară mare ca tine să sară la un căţeluş!

— Dar nu l-am muşcat, spuse Leul, frecându-şi nasul cu laba în locul în care îl lovise Dorothy.

— Nu, dar ai încercat s-o faci, i-o întoarse fata. Nu eşti decât un mare laş.

— Asta o ştiu şi eu, zise Leul, plecându-şi capul, ruşinat. Am ştiut-o dintotdeauna. Dar ce-aş putea să fac?

— Nu mă întreba pe mine. Când te gândeşti că ai lovit un om de paie ca bietul Sperie-Ciori!

— E un om de paie? întrebă Leul mirat în timp ce o privea pe fetiţă cum îl ridica pe Sperie-Ciori în picioare, bătându-l uşor ca să-i redea forma.

— Bineînţeles că e de paie, răspunse Dorothy, care era încă supărată.

— De-asta l-am doborât aşa de uşor, observă

Leul. Am rămas uluit să-l văd rostogolindu-se aşa. Şi celălalt e tot de paie?

— Nu, el e de tinichea, zise Dorothy, ajutându-l şi pe Omul de Tinichea să se ridice.

— De-asta aproape că mi-am tocit ghearele, spuse Leul. Când am zgâriat tinicheaua, m-a trecut un fior rece pe spinare. Şi ce e animăluţul pe care îl iubeşti atât de mult?

— E câinele meu, Toto, răspunse fetiţa.

— Şi el e din tinichea sau din paie? întrebă Leul.

— Niciuna, nici alta. E un… câine în carne şi oase, zise Dorothy.

— Ah! E un animal tare ciudat şi pare nemaipomenit de mic, acum că mă uit mai bine la el. Nimănui nu i-ar da prin cap să muşte o vietate atât de micuţă, decât unui laş ca mine, adăugă Leul pe un ton mâhnit.

— Ce te face să fii laş? întrebă Dorothy, uitându-se nedumerită la leu, care era la fel de înalt ca un ponei.

— E un mister, veni răspunsul. Presupun că aşa m-am născut. Toate celelalte animale din pădure se aşteaptă, firește, să fiu curajos, căci Leul e considerat pretutindeni Regele Fiarelor. Am învăţat că, dacă rag foarte tare, toate vietăţile se înspăimântă şi fug din calea mea. Însă m-am speriat groaznic ori decât ori am întâlnit câte un om. Dacă elefanţii, tigrii şi urşii ar fi încercat vreodată să se lupte cu mine, aş fi fugit: atât sunt de laş. Însă de îndată ce mă aud cum rag, toţi încearcă să fugă de mine şi, bineînţeles, îi las să scape.

— Dar nu e bine. Regele Fiarelor n-ar trebui să fie laş, zise Sperie-Ciori.

— Ştiu şi eu asta, răspunse Leul, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului cu vârful cozii. Aceasta e marea mea tristeţe, care-mi face viaţa foarte nefericită. Însă ori de câte ori se iveşte vreo primejdie, inima mi-o ia la goană.

— Poate că eşti bolnav de inimă, zise Omul de Tinichea.

— Se prea poate, răspunse Leul.

— Dacă aşa e, ar trebui să te bucuri, căci înseamnă că măcar ai o inimă. Eu, unul, n-o mai am, aşa că nu mă pot îmbolnăvi de inimă.

— Poate că dacă n-aş avea inimă, n-aş mai fi laş, zise Leul, gânditor.

— Dar minte ai? întrebă sperietoarea.

— Aşa cred. Nu m-am uitat niciodată ca să verific, răspunse Leul.

— Eu mă duc la Marele Oz să-l rog să-mi dea minte, zise Sperie-Ciori. Fiindcă am capul umplut cu paie.

— Iar eu merg să-l rog să-mi dea o inimă, zise Omul de Tinichea.

— Şi eu îl voi ruga să ne trimită pe mine şi pe Toto înapoi în Kansas, adăugă Dorothy.

— Credeţi că Oz mi-ar da şi mie curaj? întrebă Leul cel Laş.

— La fel de uşor cum mi-ar da mie minte, zise Sperie-Ciori.

— Sau mie, o inimă, zise Omul de Tinichea.

— Sau m-ar trimite pe mine înapoi în Kansas, zise Dorothy.

— Atunci, dacă nu vă e cu supărare, vă voi

însoţi şi eu, fiindcă viaţa fără un strop de curaj e insuportabilă, zise Leul.

— Eşti foarte binevenit să ni te alături, răspunse Dorothy. Căci ne vei ajuta, ţinându-le la distanţă pe celelalte fiare. Mie mi se pare că ele sunt cu siguranţă mai laşe decât tine dacă îţi dau voie să le sperii aşa de uşor.

— Chiar aşa şi sunt, zise Leul. Însă asta nu mă face pe mine mai curajos, iar atâta vreme cât eu voi şti că sunt un laş, nu voi putea fi fericit.

Aşa că micul grup porni din nou la drum, cu Leul păşind mândru lângă Dorothy. La început, lui Toto nu îi plăcu nici acest nou tovarăş, căci nu putea uita cât puţin îi lipsise să fie sfârâmat de fălcile uriaşe ale Leului. Dar, după o vreme, începu să se simtă mai în largul lui, iar pe urmă Toto şi Leul cel Laş ajunseră să fie buni prieteni.

În acea zi, nu se mai petrecu nimic care să le tulbure tihna călătoriei. Adevărat, Omul de Tinichea calcă o dată pe un cărăbuş care se târa pe drum şi ucise biata vietate, ceea ce-l făcu foarte nefericit, căci el avea grijă totdeauna să nu facă rău nici unei făpturi. Aşa că, de-a lungul drumului, vărsă lacrimi de mâhnire şi de căinţă. Lacrimile îi alunecară uşor pe chip şi de-a lungul balamalelor de pe falei, unde se şi prinse rugina. Mai apoi, când Dorothy îi puse o întrebare, Omul de Tinichea nu mai putu deschide gura, căci fălcile i se lipiseră înţepenite de la rugină. Aşa că se înspăimântă din cale afară şi îi făcu multe semne lui Dorothy ca să-l ajute, dar fetiţa nu reuşea să-l înţeleagă. Leul era la fel de nedumerit de ce i se întâmplase Omului de Tinichea. Însă Sperie-Ciori

înşfacă bidonul de ulei din coşuleţul lui Dorothy şi îi unse fălcile Omului de Tinichea, care, după câteva clipe, fu în stare să vorbească la fel ca înainte.

— Să-mi fie învăţătură de mine ca să mă uit pe unde calc, zise el. Căci dacă mai omor vreun gândăcel sau vreun cărăbuş, fără îndoială că voi plânge din nou, iar lacrimile îmi ruginesc fălcile şi nu mai pot să vorbesc.

După care începu să păşească cu mare grijă, cu ochii aţintiţi asupra potecii, iar când zări o furnicuţă târându-se pe drum, sări peste ea, ca să nu-i facă rău. Omul de Tinichea ştia prea bine că n-avea inimă, aşa că avea mare grijă să nu fie niciodată nemilos sau răutăcios faţă de vreo vietate.

— Voi, cei cu inimi, aveţi ceva care să vă îndrume şi puteţi să nu mai faceţi rău, dar eu, care n-am inimă, trebuie să fiu foarte grijuliu. Când îmi va da şi mie Oz o inimă, nu voi mai fi nevoit să umblu cu atâta băgare de seamă.

7. Călătoria spre Marele Oz

Drumeţii se văzură nevoiţi să doarmă sub cerul liber în acea noapte, la adăpostul unui copac uriaş din pădure, căci nu mai era nicio casă în apropiere. Copacul le oferea un acoperământ bun şi stufos, care să-i ocrotească de rouă nopţii, iar Omul de Tinichea tăie un braţ de lemne cu toporul şi Dorothy aprinse un foc straşnic, care o încălzi şi o făcu să se simtă mai puţin stingheră. Mânca împreună cu Toto ultima bucată de pâine, dar de-

acum nu mai ştia cu ce aveau să se hrănească de dimineaţă.

— Dacă vrei, mă duc în pădure şi-ţi omor o căprioară, zise Leul. Poţi s-o frigi la foc, din moment ce ai gusturi atât de ciudate şi preferi mâncarea gătită, iar astfel vei avea un mic dejun pe cinste.

— Vai, nu! Te rog; n-o face, îl imploră Omul de Tinichea. Voi plânge negreşit dacă te apuci să omori o biată căprioară, iar apoi fălcile îmi vor rugini din nou.

Însă Leul se făcu nevăzut în pădure şi-şi făcu rost de hrană, deşi nimeni n-a aflat vreodată ce-a mâncat, căci el n-a scos o vorbă. Iar sperietoarea a găsit un copac plin de nuci şi i-a umplut coşuleţul lui Dorothy, astfel încât fetiţa să nu mai ducă grija foamei o bună bucată de vreme. Ea îşi spuse că era un gest frumos şi grijuliu din partea lui Sperie-Ciori, dar râse din toată inima de felul caraghios în care biata făptură aduna nucile. Mâinile lui căptuşite cu paie erau atât de neîndemânatice, iar nucile, atât de mici, încât îi scăpau aproape la fel de multe pe cât apuca să pună în coşuleţ. Însă lui Sperie-Ciori nu-i păsa cât timp îi luă să umple coşul: astfel reuşea să stea la distanţă de foc, căci îi era teamă ca nu cumva o scânteie să-i aprindă paiele şi să-l pârjolească. Aşa se ţinu departe de flăcări şi se apropie o singură dacă, ca s-o acopere pe Dorothy cu frunze uscate când fetiţa se întinse pe jos, să se culce. Frunzele îi ţineau de frig, iar copila dormi dusă până dimineaţa.

Când se făcu ziuă, se spălă pe ochi într-un pârâiaş clipocitor, iar în scurtă vreme porniră cu

toţii spre Oraşul Smaraldelor.

Avea să fie o zi plină de peripeţii pentru călători. După niciun ceas de drum, ajunseră în faţa unui şanţ imens care tăia poteca şi despica pădurea cât vedeau cu ochii. Era un şanţ foarte lat, iar după ce se apropiară cu grijă de margine, îşi dădură seama că era şi foarte adânc, iar pe fund se zăreau nenumărate stânci uriaşe şi ascuţite. Malurile erau atât de abrupte încât niciunul dintre ei nu putea să le coboare, iar pentru o clipă s-ar fi zis că drumul lor se sfârşea acolo.

— Ce-i de făcut? întrebă Dorothy deznădăjduită.

— Habar n-am, zise Omul de Tinichea, în vreme ce Leul îşi scutura coama zburlită, părând cufundat în gânduri.

Însă Sperie-Ciori zise:

— Un lucru e sigur: nu putem zbura. Şi nici nu putem coborî în acest şanţ uriaş. Prin urmare, dacă nu putem sări peste el, trebuie să ne oprim pe loc.

— Cred că eu aş putea să-l sar, zise Leul cel Laş, după ce măsură cu grijă, în gând, distanţa până pe celălalt mal.

— Atunci e bine, răspunse sperietoarea. Căci astfel ne poţi duce pe toţi în spinare pe partea cealaltă, unul câte unul.

— Ei bine, voi încerca s-o fac, zise Leul. Cine vrea să fie primul?

— Eu, se oferi Sperie-Ciori. Fiindcă, dacă te-ai trezi că nu poţi să sari peste prăpastie, Dorothy ar muri, iar Omul de Tinichea s-ar cresta pe tot

trupul de la stâncile de jos. Însă dacă mă iei pe mine în spinare nu va conta prea mult, căci nu m-aş răni deloc în cădere.

— Mie unul mi-e foarte frică să nu cad, dar presupun că nu avem de ales, zise Leul cel Laş. Aşa că urcă-te în spinarea mea şi hai să facem încercarea.

Sperie-Ciori se urcă în cârca Leului, iar fiara uriaşă se îndreptă spre marginea prăpastiei şi se ghemui, pregătindu-se să sară.

— De ce nu-ţi iei avânt înainte să sari? întrebă Sperie-Ciori.

— Pentru că nu aşa fac leii, veni răspunsul.

După care, făcu un salt înalt, ţâşni prin aer şi ajunse nevătămat pe partea cealaltă. Erau încântaţi cu toţii să vadă cu câtă uşurinţă sărise Leul, iar după ce Sperie-Ciori se dădu jos de pe spinarea lui, fiara făcu un alt salt peste prăpastie.

Dorothy îşi spuse că îi venise rândul, aşa că îl luă pe Toto în braţe şi se urcă în cârca leului, ţinându-se bine, cu o mână, de coama lui. În clipa următoare avu senzaţia că zbura prin aer, iar apoi, cât ai zice peşte, se trezi ajunsă cu bine pe partea cealaltă. Leul se întoarse încă o dată şi-l luă pe Omul de Tinichea, iar apoi se aşezară cu toţii ca să-i dea fiarei un răgaz să se odihnească, fiindcă salturile înalte îi tăiaseră răsuflarea, iar de-acum gâfâia ca un câine uriaş care alergase prea mult.

Pe această parte a prăpastiei găsiră o pădure şi mai deasă, în care lumina soarelui pătrundea cu greu. După ce se odihni Leul, porniră cu toţii pe cărarea de cărămizi galbene, întrebându-se, fiecare în sinea lui, dacă aveau să iasă vreodată

din pădure şi să dea din nou de strălucirea puternică a soarelui. Pe deasupra, îngrijorarea le crescu în curând, când auziră nişte zgomote ciudate în adâncul pădurii, iar Leul le şopti că în această parte a ţinutului trăiau kalidahii.

— Ce sunt kalidahii? întrebă fata.

— Sunt nişte fiare monstruoase, cu trup de urs şi cap de tigru, răspunse Leul. Au gheare atât de lungi şi de ascuţite încât m-ar putea despica în două la fel de uşor cum aş putea eu să-l omor pe Toto. Mi-e foarte frică de kalidahi.

— Nici nu e de mirare, răspunse Dorothy. Trebuie să fie nişte fiare înspăimântătoare.

Leul se pregătea să-i răspundă când se treziră pe marginea unei alte prăpăstii. Însă aceasta era atât de lată şi de adâncă încât Leul îşi dădu seama pe dată că nu va reuşi să sară peste ea.

Aşa că se opriră să se gândească ce puteau face, iar după ce chibzui serios, Sperie-Ciori zise:

— Iată un copac înalt, în apropierea prăpastiei. Dacă Omul de Tinichea poate să-l doboare, astfel încât să cadă pe partea cealaltă, am putea să trecem cu uşurinţă peste prăpastie.

— Ce idee straşnică, zise Leul. S-ar zice că ai minte în cap şi nu paie.

Omul de Tinichea se puse pe treabă de îndată, iar toporul lui era atât de ascuţit încât, în curând, pomul era aproape retezat. Atunci Leul sări cu labele din faţă pe copac şi se lăsă cu toată greutatea, împingând din toate puterile, iar arborele uriaş începu să se încline şi căzu cu o bufnitură zdravănă peste prăpastie, crengile din

vârf ajungând pe partea cealaltă.

Nici nu începuseră bine să traverseze acest pod ciudat când un mârâit tăios îi făcu să-şi ridice privirile. Spre spaima lor, zăriră două fiare enorme cu trup de urs şi cap de tigru care alergau spre ei.

— Sunt kalidahii! zise Leul cel Laş, începând să tremure de frică.

— Repede! strigă Sperie-Ciori. Hai să trecem dincolo.

Dorothy trecu prima, ţinându-l pe Toto în braţe, iar Omul de Tinichea şi Sperie-Ciori o urmară de îndată. Leul, care era speriat de-a binelea, se întoarse cu faţa către kalidahi şi apoi slobozi un răget atât de îngrozitor încât Dorothy scoase un ţipăt, iar sperietoarea căzu pe spate, în vreme ce bestiile fioroase se opriră pe loc şi îl priviră cu uimire.

Însă, văzând că erau mai mari decât Leul şi amintindu-şi că ei erau doi, iar Leul, doar unul, kalidahii se repeziră înainte, timp în care Leul traversă prăpastia şi se întoarse să vadă ce aveau să facă fiarele. Fără să se oprească nicio clipă, bestiile fioroase începură să păşească şi ele pe trunchiul de copac. Atunci Leul îi zise lui Dorothy:

— Suntem pierduţi, căci mai mult ca sigur ne vor sfâşia pe toţi cu ghearele lor ascuţite. Însă staţi în spatele meu şi mă voi lupta cu ei cât voi avea viaţă-n mine.

— Stai puţin! strigă Sperie-Ciori.

Se gândise ce-ar fi fost mai bine de făcut, aşa că îl rugă pe Omul de Tinichea să reteze capătul copacului care se afla pe partea lor. Omul de Tinichea îşi puse de îndată toporul la treabă şi,

tocmai când cei doi kalidahi erau pe punctul de a trece prăpastia, copacul se prăvăli bubuind în prăpastie, trăgând după sine şi cele două dihănii, care se zdrobiră de stâncile ascuţite de pe fundul prăpastiei.

— Ei bine, văd că vom mai trăi o vreme, ceea ce mă bucură, zise Leul cel Laş, răsuflând uşurat. Căci trebuie să fie tare neplăcut să-ţi pierzi viaţa. Jivinile alea m-au speriat atât de tare încât inima nu mi se mai opreşte din galop.

— Ah, făcu mâhnit Omul de Tinichea. Ce mi-aş mai dori eu să am o inimă!

Păţania îi făcu pe drumeţi mult mai nerăbdători să iasă din pădure şi începură să meargă atât de repede încât Dorothy obosi şi trebui să se urce în spinarea Leului. Spre marea lor bucurie, copacii se răreau tot mai mult, iar spre după-amiază ajunseră dintr-odată la un râu foarte lat, care curgea cu repeziciune în faţa lor. Pe celălalt mal zăriră cărarea de cărămizi galbene care străbătea un ţinut frumos, cu pajişti verzi presărate cu flori viu colorate, iar poteca era mărginită până în zare de copaci care se încovoiau sub povara poamelor îmbietoare. Îi năpădi pe toţi bucuria la vederea ţinutului minunat care se aşternea în faţa lor.

— Cum trecem râul? întrebă Dorothy.

— Asta e foarte uşor, răspunse Sperie-Ciori. Omul de Tinichea trebuie să ne construiască o plută cu care să ajungem pe malul celălalt.

Aşa că Omul de Tinichea îşi luă toporul şi începu să taie copăcei ca să facă o plută, iar între timp, sperietoarea descoperi pe malul râului un

copac plin de fructe ademenitoare, spre fericirea lui Dorothy, care nu mâncase decât nuci toată ziua şi care, astfel, se înfruptă pe săturate din poamele pârguite.

Dar nu e lucru uşor să faci o plută, chiar dacă eşti la fel de sârguincios şi de neobosit ca Omul de Tinichea, care, la căderea nopţii, încă nu terminase. Aşa că îşi găsiră un loc ferit sub copaci, unde dormiră până a doua zi dimineaţa. Iar Dorothy visă Oraşul Smaraldelor şi pe bunul Vrăjitor din Oz, care avea s-o trimită, în curând, acasă la ea, în Kansas.

8. Câmpul de maci ucigători

Micul nostru grup de drumeţi se trezi a doua zi dimineaţa plin de speranţă, iar Dorothy se înfruptă ca o prinţesă cu piersici şi prune din copacii de pe malul râului. În urma lor se întindea pădurea deasă din care ieşiseră nevătămaţi, deşi trecuseră prin multe încercări. Însă înaintea lor se aşternea un ţinut minunat şi însorit, care părea să-i îmbie spre Oraşul Smaraldelor.

Fireşte, râul cel lat îi despărţea încă de acest ţinut fermecător, însă pluta era aproape gata, iar după ce Omul de Tinichea mai tăie câţiva buşteni şi îi prinse laolaltă cu nişte cuie de lemn, erau gata să treacă apa. Dorothy se aşeză în mijlocul plutei, cu Toto în braţe. Când Leul cel Laş păşi pe plută, aceasta se înclină foarte tare, căci fiara era mare şi grea, însă Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea se aşezară în celălalt capăt, ca să echilibreze pluta, pe care o puseră în mişcare cu

ajutorul unor prăjini lungi.

La început totul merse bine, dar când ajunseră în mijlocul râului, curentul puternic al apei împinse pluta la vale, îndepărtând-o tot mai mult de cărarea cu cărămizi galbene. Iar apa se făcea din ce în ce mai adâncă, astfel încât, în curând, prăjinile lungi nu-i mai puteau atinge fundul.

— Asta e foarte rău, zise Omul de Tinichea. Fiindcă, dacă nu putem ajunge la mal, vom fi purtaţi până în ţinutul Vrăjitoarei celei Rele de la Apus, care ne va fermeca şi ne va face sclavii ei.

— Şi atunci nu voi mai căpăta minte, spuse Sperie-Ciori.

— Iar eu nu voi mai căpăta curaj, spuse Leul cel Laş.

— Eu nu voi mai căpăta inimă, spuse Omul de Tinichea.

— Şi eu nu mă voi mai întoarce niciodată în Kansas, spuse Dorothy.

— Trebuie să ajungem cu orice preţ în Oraşul Smaraldelor, continuă Sperie-Ciori, împingând cu atâta putere în prăjină încât aceasta se înfipse în mâlul de pe fundul râului.

Apoi, înainte s-o poată scoate din nou sau înainte să dea drumul prăjinii, pluta fu trasă de curent, iar bietul Sperie-Ciori rămase agăţat de băţ, în mijlocul apei.

— Adio! strigă după ceilalţi, cărora le părea nespus de rău să-l lase în urmă.

De fapt, Omul de Tinichea se puse pe plâns, însă, din fericire, îşi aminti că ar putea rugini, aşa că-şi şterse lacrimile cu şorţuleţul lui Dorothy.

Bineînţeles că ceea ce se întâmplase era o nenorocire pentru sperietoare.

— Acum mă simt mai rău decât când am cunoscut-o pe Dorothy, îşi spuse omul de paie. Atunci eram înfipt pe o prăjină într-un lan de porumb, unde măcar mă puteam amăgi cu gândul că sperii ciorile. Dar fără îndoială că o sperietoare înfiptă într-o prăjină în mijlocul unui râu n-are niciun rost. Mă tem că până la urmă nu voi mai căpăta niciodată minte!

Pluta aluneca pe râu la vale, îndepărtându-se tot mai mult de bietul Sperie-Ciori. Atunci, Leul spuse:

— Trebuie să facem ceva să ne salvăm. Cred că pot să înot până la mal şi să trag pluta după mine, dacă mă apucaţi bine de vârful cozii.

Aşa că sări în apă, iar Omul de Tinichea îl apucă strâns de coadă. După care Leul începu să înoate din răsputeri spre mal. Era o strădanie foarte istovitoare, deşi Leul era aşa de mare; însă în curând fură scoşi din vârtejul apei, iar apoi Dorothy înşfacă prăjina Omului de Tinichea şi dădu o mână de ajutor la tragerea plutei la mal.

Erau sleiţi cu toţii când ajunseră, în sfârşit, la ţărm şi păşiră prin iarba verde şi îmbietoare, dar mai ştiau şi că vârtejul îi îndepărtase destul de mult de cărarea de cărămizi galbene care ducea spre Oraşul Smaraldelor.

— Şi acum ce facem? întrebă Omul de Tinichea, în timp ce Leul stătea întins pe iarbă, ca să-l usuce soarele.

— Trebuie să ne întoarcem cumva la cărare, zise Dorothy.

— Cel mai bine ar fi să mergem de-a lungul malului până vom găsi din nou cărarea, observă Leul.

Astfel încât, după ce se odihniră, Dorothy îşi luă coşuleţul şi porniră cu toţii pe ţărmul înverzit către poteca de care îi îndepărtase râul. Era un ţinut minunat, plin de flori şi de pomi după bietul Sperie-Ciori, ar fi fost foarte fericiţi.

Mergeau cât de repede puteau, iar Dorothy se opri o singură dată, să culeagă o floare frumoasă. Iar după o vreme, Omul de Tinichea strigă:

— Priviţi!

Îşi întoarseră cu toţii privirile către râu şi-l văzură pe Sperie-Ciori agăţat pe prăjină în mijlocul apei, arătând foarte stingher şi posomorât.

— Ce putem face ca să-l salvăm? întrebă Dorothy.

Leul şi Omul de Tinichea clătinară amândoi din cap, căci nu ştiau ce să facă. Aşa că se aşezară pe ţărm şi începură să se uite cu mâhnire la Sperie-Ciori, până când o barză zbură pe lângă ei şi, văzându-i, se opri să se odihnească pe malul apei.

— Cine sunteţi şi încotro mergeţi? întrebă barza.

— Eu sunt Dorothy, răspunse fetiţa. Iar aceştia sunt prietenii mei, Omul de Tinichea şi Leul cel Laş. Mergem cu toţii în Oraşul Smaraldelor.

— Păi nu acesta e drumul, zise barza, răsucindu-şi gâtul lung şi uitându-se fix la ciudatul

grup.

— Ştiu asta, răspunse Dorothy. Dar l-am pierdut pe Sperie-Ciori şi acum ne întrebăm cum să-l aducem înapoi.

— Dar unde e? întrebă barza.

— Acolo, în mijlocul râului, răspunse fetiţa.

— Dacă n-ar fi atât de mare şi de greu, vi l-aş aduce eu, observă barza.

— Nu e deloc greu, răspunse Dorothy pe nerăsuflate. Fiindcă e umplut cu paie. Şi dacă ni-l aduci, îţi vom rămâne foarte recunoscători.

— Prea bine, voi încerca, zise barza. Dar dacă mi se pare că e prea greu, va trebui să-i dau drumul înapoi în râu.

Şi astfel pasărea se înălţă în văzduh şi zbură pe deasupra apei până când ajunse în locul unde se afla Sperie-Ciori, agăţat de prăjina lui. Apoi barza îşi înfipse ghearele în braţul lui şi-l ridică în aer, aducându-l înapoi pe malul râului, unde şedeau Dorothy, Leul, Omul de Tinichea şi Toto.

Când se văzu din nou printre prietenii săi, Sperie-Ciori era atât de fericit încât îi îmbrăţişa pe toţi, chiar şi pe Leu şi pe Toto. Iar când porniră iar la drum, începu să cânte plin de voioşie.

— Mi-era teamă că voi fi nevoit să rămân pe veci în râu, zise el. Dar barza aceasta a fost atât de bună şi m-a salvat, aşa că, dacă îmi voi căpăta vreodată mintea, o voi căuta pentru a-i întoarce binele făcut.

— Nu-i nimic, zise barza, care zbura de-acum pe lângă ei. Îmi face plăcere întotdeauna să pot ajuta pe cineva aflat la ananghie. Însă acum trebuie să plec, pentru că puiii mei mă aşteaptă în

cuib. Sper că veţi găsi Oraşul Smaraldelor şi că Oz vă va ajuta.

— Mulţumim, răspunse Dorothy, după care barza cea bună se ridică în văzduh şi se făcu nevăzută foarte repede.

Călătorii îşi văzură de drum, ascultând trilurile păsărilor viu colorate şi privind florile minunate care de-acum erau atât de multe, încât acopereau pământul: flori galbene, albe, albastre şi purpurii, lângă mănunchiuri groase de maci stacojii, a căror culoare aprinsă aproape că o orbi pe Dorothy.

— Nu-i aşa că sunt frumoase? întrebă fata, trăgând în piept parfumul îmbătător al florilor.

— Presupun că da, răspunse Sperie-Ciori. Când voi avea minte, probabil că îmi vor plăcea mai mult.

— Măcar de-aş avea şi eu inimă, atunci aş şti să le preţuiesc, adăugă Omul de Tinichea.

— Mie mi-au plăcut dintotdeauna florile, zise Leul. Par atât de neajutorate şi de plăpânde. Însă în această pădure nu există altele mai viu colorate decât acestea.

De-acum pajiştea era tot mai plină de macii stacojii, iar celelalte flori se împuţinau văzând cu ochii. În curând, drumeţii se treziră în mijlocul unui câmp întins de maci. După cum se ştie, când ai în jur foarte mulţi maci, parfumul lor e atât de puternic încât te poate adormi pe loc, iar dacă nu eşti îndepărtat de mireasma lor, poţi dormi pe veci. Însă Dorothy nu ştia asta şi nici nu avea cum să scape de florile stacojii care se iţeau pretutindeni. Pleoapele i se păreau din ce în ce

mai grele şi simţi că trebuie să se întindă pe jos şi să doarmă.

Însă Omul de Tinichea nu voia s-o lase.

— Trebuie să ne grăbim să ajungem la cărarea de cărămizi galbene înainte de căderea întunericului, spuse el, în timp ce Sperie-Ciori încuviinţa.

Şi astfel îşi continuară drumul până când Dorothy nu se mai putea ţine pe picioare. Ochii i se închiseră fără să vrea, iar fetiţa uită unde se afla şi căzu într-un somn adânc, în mijlocul macilor.

— Ce ne facem? întrebă Omul de Tinichea.

— Dacă o lăsăm aici, va muri, zise Leul. Mireasma florilor ne ucide pe toţi. Până şi eu de-abia îmi mai ţin ochii deschişi, iar câinele a adormit deja.

Era adevărat: Toto se prăbuşise lângă micuţa lui stăpână, însă pe Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea, care nu erau oameni din carne şi oase, nu îi tulbura deloc parfumul macilor.

— Ia-o la goană, îi zise Sperie-Ciori Leului. Fugi şi ieşi din câmpul acesta de flori ucigătoare cât de repede poţi. O aducem noi pe fetiţă, dar dacă adormi şi tu, eşti prea greu ca să te cărăm.

Aşa că Leul se trezi şi începu să alerge în salturi cât de iute putea. Într-o clipă nu se mai zărea nici urmă de el.

— Hai să ne unim braţele şi să facem un scaun ca s-o ducem pe Dorothy, zise Sperie-Ciori.

Cei doi îl ridicară pe Toto şi-l aşezară în poala lui Dorothy, după care îşi încleştară braţele, formând un scaun pe care o purtară pe fata

adormită prin câmpul de maci.

Şi merseră, şi merseră atât de mult încât s-ar fi zis că imensul câmp de flori ucigaşe ce-i împrejmuia n-avea să se mai sfârşească niciodată. Urmară malul şerpuit al râului şi, în sfârşit, îl ajunseră din urmă pe prietenul lor, Leul cel Laş, care dormea dus în mijlocul macilor. Parfumul florilor fusese prea puternic pentru fiara uriaşă, care se dăduse bătută când nu mai avea decât câţiva paşi până la capătul câmpului de maci, unde iarba moale se întindea pe câmpii verzi în faţa ochilor lor.

— Nu putem să facem nimic pentru el, zise Omul de Tinichea mâhnit. E mult prea greu ca să-l ridicăm. Trebuie să-l lăsăm aici să doarmă pe veci şi poate că aşa va visa că şi-a găsit, în sfârşit, curajul.

— Îmi pare rău, zise Sperie-Ciori. Leul a fost un tovarăş de drum foarte bun pentru cineva atât de laş. Dar hai să ne vedem de drum.

O duseră pe fetiţa adormită într-un loc frumos de pe malul râului, destul de departe de câmpul de maci pentru a o împiedica să mai respire mireasma otrăvită a florilor. O aşezară cu grijă pe iarba moale şi aşteptară ca adierea proaspătă s-o trezească.

9. Regina şoarecilor de câmp

— N-avem cum să fim prea departe de drumul cu cărămizi galbene acum, observă Sperie-Ciori, care stătea lângă fetiţă.

Căci ne-am întors cam cât ne-a purtat râul la

vale.

Omul de Tinichea era cât pe ce să-i răspundă, când auzi un mârâit lung şi, întorcându-şi capul (care se mişca de minune în balamale), dădu cu ochii de o jivină ciudată care ţopăia prin iarbă către el. Era o pisică sălbatică, mare şi galbenă, iar Omul de Tinichea îşi zise că probabil vâna ceva, căci îşi ţinea urechile lipite de cap şi stătea cu gura larg deschisă, dezvelind două şiruri de dinţi înfiorători, în vreme ce ochii roşii îi luceau ca nişte mingi de foc. Când lighioana se apropie, Omul de Tinichea observă că înaintea ei alerga un şoricel cenuşiu de câmp şi, deşi n-avea inimă, îşi dădu seama că nu era cinstit ca pisica sălbatică să încerce să omoare o asemenea făptură drăgălaşă şi inofensivă.

Aşa că Omul de Tinichea îşi ridică toporul, iar când pisica sălbatică ajunse fugind în dreptul lui, îi dădu o lovitură năprasnică ce-i reteză capul jivinei, rostogolindu-se la picioarele lui.

Şoarecele de câmp, salvat de-acum de duşman, rămase încremenit. Apropiindu-se încetişor de Omul de Tinichea, îi spuse cu un glas subţire şi piţigăiat:

— Oh, mulţumesc! îţi mulţumesc din suflet că mi-ai salvat viaţa.

— Pentru puţin, zise Omul de Tinichea. Vezi tu, eu n-am inimă, aşa că sunt tot timpul atent să le vin în ajutor celor care ar putea avea nevoie de-un prieten, chiar dacă se întâmplă să fie vorba doar de-un şoarece la ananghie.

— Doar de-un şoarece! strigă micuţa vieţuitoare, revoltată. Vai, eu care sunt o regină –

Regina tuturor şoarecilor de Câmp!

— Vai de mine, zise Omul de Tinichea, făcând o plecăciune.

— Ai făcut aşadar o ispravă de mare vitejie salvându-mi viaţa, adăugă Regina.

În acel moment, o mulţime de şoareci se iviră, alergând cât îi ţineau picioruşele, iar când îşi văzură regina, exclamară:

— Vai, Maiestate, credeam că veţi fi omorâtă! Cum aţi reuşit să scăpaţi de cumplita pisică sălbatică?

Făcură o plecăciune atât de adâncă în faţa micuţei Regine încât aproape că se proptiră în cap.

— Omul acesta ciudat de tinichea a răpus-o pe pisica sălbatică şi mi-a salvat viaţa. Aşa că, de acum încolo, va trebui să-l slujiţi cu toţii şi să-i îndepliniţi şi cele mai neînsemnate porunci, răspunse ea.

— Aşa vom face! strigară în cor toţi şoarecii.

Apoi începură să fugă mâncând pământul, în toate direcţiile, fiindcă Toto se trezise din somn şi, dând cu ochii de toţi şoarecii din jurul lui, scoase nişte lătrături de încântare şi sări imediat în mijlocul lor. Cât trăise în Kansas, lui Toto îi plăcuse la nebunie să alerge după şoareci şi nu vedea nimic rău în asta.

Însă Omul de Tinichea luă căţelul în braţe şi-l ţinu strâns, în timp ce-i chema pe şoareci:

— Veniţi înapoi! Veniţi înapoi! Toto n-o să vă facă nimic.

La auzul acestor cuvinte, Regina şoarecilor îşi iţi capul de sub un smoc de iarbă şi întrebă pe un

ton sfios:

— Eşti sigur că n-o să ne muşte?

— N-o să-l las eu, spuse Omul de Tinichea. Aşa că nu vă temeţi.

Unul câte unul, şoarecii se strecurară înapoi şi Toto nu-i mai latră, deşi încercă să scape din braţele Omului de Tinichea, pe care l-ar fi muşcat dacă n-ar fi ştiut foarte bine că era din tinichea. Într-un sfârşit, unul dintre şoarecii cei mai mari deschise gura:

— Putem face ceva ca să te răsplătim pentru că i-ai salvat viaţa Reginei noastre? întrebă el.

— Nu-mi dă nimic prin cap, răspunse Omul de Tinichea.

Dar Sperie-Ciori, care se străduise să chibzuiască, fără să reuşească fiindcă avea capul umplut cu paie, zise repede:

— Ba da, îl puteţi salva pe prietenul nostru, Leul cel Laş, care a adormit în câmpul de maci.

— Un leu! strigă micuţa Regină. Vai de mine, ne-ar mânca pe toţi.

— Oh, nu, spuse Sperie-Ciori. Leul acesta e laş.

— Serios? întrebă şoarecele.

— Aşa susţine el, răspunse sperietoarea. Şi nu i-ar face rău nici unuia dintre prietenii noştri. Dacă ne ajutaţi să-l salvăm, vă promit că vă va trata pe toţi cu bunătate.

— Prea bine, zise Regina. Ne vom încrede în tine. Dar cum să facem?

— Sunt mulţi şoareci care te consideră Regina lor şi sunt dispuşi să-ţi dea ascultare?

— Oh, da, sunt mii şi mii, răspunse

şoricioaica.

— Atunci cheamă-i pe toţi aici cât mai grabnic cu putinţă şi zi-le să aducă şi câte o bucată lungă de sfoară.

Regina se întoarse către şoarecii care o slujeau şi le spuse să dea fuga şi să-i adune toţi supuşii. De îndată ce-i auziră porunca, o luară cu toţii la goană în toate direcţiile, alergând cât îi ţineau picioruşele.

— Acum, îi zise sperietoarea Omului de Tinichea, trebuie să te duci la copacii aceia de lângă malul râului şi să faci un cărucior cu care să-l cărăm pe Leu.

Omul de Tinichea porni de îndată spre copaci şi se puse pe treabă. Cât de repede, făcu un cărucior din crengi, după ce le curăţase de frunze şi de rămurele. Apoi le prinse laolaltă cu nişte cuie de lemn şi ciopli patru roţi din câteva bucăţi scurte pe care le tăiase din trunchiul unui copac falnic. Îşi făcu treaba aşa de bine şi aşa de repede încât căruciorul era deja gata când începură să sosească şoarecii.

Veneau de pretutindeni, cu miile: şoareci mari, mici şi mijlocii, fiecare aducând câte o bucată de sfoară în gură. Cam atunci se deşteptă şi Dorothy din lungul ei somn şi deschise ochii. Rămase uluită când se trezi întinsă pe iarbă, cu mii de şoareci adunaţi în jurul ei, privind-o cu sfială. Însă Sperie-Ciori îi povesti totul şi apoi, întorcându-se către mândra şoricioaica, zise:

— Îngăduie-mi să ţi-o prezint pe Majestatea sa Regina.

Dorothy îşi plecă solemn căpşorul, iar Regina

făcu o reverenţă, după care se arătă foarte prietenoasă faţă de copilă.

Între timp, Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea începeau să-i lege pe şoareci de cărucior, folosind sforile aduse de ei. Un capăt al frânghiei era înnodat în jurul gâtului fiecărui şoarece, iar celălalt era prins de cărucior. Fireşte, acesta era de o mie de ori mai mare decât oricare dintre şoarecii care urmau să-l tragă, dar când toţi şoarecii fură înhămaţi la cărucior, reuşiră să-l tragă cu uşurinţă. Ar fi putut să stea pe el chiar şi sperietoarea şi Omul de Tinichea, căci ar fi fost urniţi cu iuţeală de către căluţii lor ciudaţi până în locul în care zăcea Leul adormit.

După o strădanie voinicească, deoarece Leul era foarte greu, şoarecii reuşiră să-l urce în cărucior. Atunci Regina le dădu degrabă supuşilor să-i porunca de a porni, temându-se că dacă zăboveau prea mult printre maci, şoarecii ar fi adormit şi ei.

La început, oricât de multe ar fi fost, micuţele vietăţi nu prea reuşiră să clintească povarnicul cărucior. Însă Omul de Tinichea şi Sperie-Ciori îl împingeau şi ei din spate, iar cu ajutorul lor, începură să se urnească. În curând îl şi scoaseră pe Leu din câmpul de maci, aducându-l pe pajiştea verde unde putea respira din nou aerul proaspăt şi dulceag, în locul parfumului otrăvitor al florilor.

Dorothy veni să-i întâmpine şi le mulţumi cu căldură şoriceilor care îi scăpaseră de la moarte tovarăşul. Prinsese atâta drag de Leu încât se bucura foarte tare să-l vadă salvat.

Apoi şoarecii fură deshămaţi de la cărucior şi

o rupseră la fugă prin iarbă, către casele lor. Regina şoarecilor plecă ultima.

— Dacă veţi mai avea nevoie de noi vreodată, zise ea, veniţi pe câmp şi chemaţi-ne. Vă vom auzi şi vă vom veni în ajutor. Rămas bun!

— Rămas bun! răspunseră cu toţii.

Şi Regina se îndepărtă degrabă, în vreme ce Dorothy îl ţinea strâns pe Toto ca să nu cumva să fugă după ea şi s-o sperie.

După aceea, se aşezară lângă Leu, aşteptând să se trezească, iar Sperie-Ciori îi aduse fetiţei câteva poame dintr-un copac, pe care aceasta le mâncă de îndată.

10. Paznicul porţilor

Trecu ceva vreme până când se trezi Leul cel Laş, care zăcuse destul de mult în câmpul de maci, trăgând în piept mireasma lor ucigătoare. Însă când făcu ochi şi se dădu jos din cărucior, se arătă nemaipomenit de bucuros că se mai afla în viaţă.

— Am fugit cât de repede am putut, zise el, stând jos şi căscând. Dar parfumul florilor m-a biruit. Cum de m-aţi scos de-acolo?

Tovarăşii de drum îi spuseră povestea şoarecilor de câmp şi cu câtă mărinimie îl scăpaseră de la moarte. Iar Leul cel Laş râse, zicând:

— Întotdeauna mi-am închipuit că sunt foarte mare şi aprig. Totuşi, iată că nişte floricele au fost cât pe ce să mă omoare, iar nişte vietăţi atât de micuţe mi-au salvat viaţa. Ce ciudăţenie! însă, tovarăşi, ce ne facem acum?

— Trebuie să ne vedem de drum până regăsim poteca de cărămizi galbene, zise Dorothy. Şi pe urmă o vom porni din nou spre Oraşul Smaraldelor.

După ce Leul se învioră bine de tot şi-şi reveni în fire, purceseră cu toţii, bucurându-se peste măsură de mersul prin iarba moale şi fragedă. Nu trecu mult până când ajunseră la poteca de cărămizi galbene şi îşi reluară drumul către Oraşul Smaraldelor, unde locuia Marele Oz.

Poteca era netedă şi bine pietruită de-acum, iar ţinutul era nespus de frumos, aşa că drumeţii se bucurară să lase în urmă pădurea şi, odată cu ea, nenumăratele primejdii întâlnite în umbrişul său mohorât. Începură să zărească din nou garduri de-a lungul drumului, dar acestea erau vopsite în verde, iar când ajunseră la o căsuţă în care trăia, negreşit, un fermier, şi aceasta era zugrăvită tot verde. Trecură pe lângă mai multe asemenea căsuţe în cursul după-amiezii, iar uneori oamenii ieşeau în prag şi-i priveau de parcă ar fi vrut să-i ia la întrebări. Însă nimeni nu se apropie de ei şi nici nu le spuse vreun cuvânt, căci le era foarte frică de Leul cel mare. Oamenii erau îmbrăcaţi în veşminte de un verde-smarald fermecător şi purtau pălării ascuţite, ca ale altinezilor.

— Aceasta trebuie să fie Ţara Oz şi fără îndoială ne apropiem de Oraşul Smaraldelor, zise Dorothy.

— Da, răspunse Sperie-Ciori. Totul e verde aici, în vreme ce în ţara altinezilor albastrul era culoarea preferată. Însă oamenii nu par la fel de

prietenoşi ca altinezii şi mă tem că nu vom găsi un loc unde să ne petrecem noaptea.

— Mie mi-ar prinde bine să mai mănânc şi altceva în afară de fructe, zise fetiţa. Şi sunt sigură că şi Toto e destul de hămesit. Hai să ne oprim la următoarea casă şi să stăm de vorbă cu oamenii.

Aşadar, când se apropiară de o gospodărie mai arătoasă, Dorothy se îndreptă cu îndrăzneală spre casă şi bătu la uşă. O femeie întredeschise uşa doar cât să vadă cine era:

— Ce vrei, copilă, şi de ce te însoţeşte leul acela mare?

— Vrem să petrecem noaptea în casa dumitale, dacă ne primeşti, răspunse Dorothy. Iar Leul e prietenul şi tovarăşul meu şi nu ţi-ar face rău nici în ruptul capului.

— E îmblânzit? întrebă femeia, crăpând uşa încă puţin.

— Ah, da, răspunse fetiţa, căci e şi foarte laş. Îi va fi mai frică lui de dumneata decât dumitale de el.

— Prea bine, zise femeia, după ce se gândi o clipă şi-i aruncă încă o privire Leului. Dacă aşa stau lucrurile, puteţi intra: vă voi da ceva de mâncare şi un loc în care să dormiţi.

Şi astfel intrară cu toţii în casă, unde, pe lângă femeie, mai găsiră un bărbat şi doi copii. Bărbatul se lovise la picior şi stătea întins pe divan, într-un colţ. Păreau cu toţii foarte uimiţi să vadă un grup atât de straniu, iar pe când femeia punea masa, bărbatul îi întrebă:

— Încotro vă îndreptaţi cu toţii?

— Mergem în Oraşul Smaraldelor, să-l căutăm pe Marele Oz, zise Dorothy.

— Zău aşa! exclamă bărbatul. Sunteţi siguri că vă va primi?

— De ce să n-o facă? răspunse fetiţa.

— Păi se spune că nu primeşte pe nimeni. Am fost în Oraşul Smaraldelor de multe ori şi e un loc frumos şi minunat. Dar nu mi s-a îngăduit niciodată să-l văd pe Marele Oz şi nici nu cunosc vreo fiinţă vie care să fi dat ochii cu el.

— Dar nu iese niciodată? întrebă Sperie-Ciori.

— Niciodată. Stă toată ziua în Sala Tronului din palatul său şi nici măcar cei care îl slujesc nu-i văd vreodată chipul.

— Şi cum arată? întrebă fata.

— Greu de spus, zise bărbatul cu un aer gânditor. Vezi tu, Oz e un Mare Vrăjitor şi poate lua orice formă vrea. Aşa că unii spun că arată ca o pasăre, unii spun că arată ca un elefant, iar alţii spun că arată ca o pisică. Unii zic că îşi face apariţia ca o zână minunată, ca un spiriduş sau în orice altă formă care-i place lui. Însă cine e adevăratul Oz, atunci când revine în propriul trup, nicio fiinţă vie n-ar putea să spună.

— Ce ciudat, zise Dorothy. Dar noi trebuie să încercăm cumva să-l vedem, căci altfel înseamnă că am făcut cale lungă în zadar.

— De ce vreţi să-l vedeţi pe Marele Oz? întrebă bărbatul.

— Eu vreau să-mi dea niscaiva minte, zise cu nerăbdare Sperie-Ciori.

— Ah, Oz ar putea face asta cu mare uşurinţă, răspunse bărbatul. Are mai multă minte decât îi

trebuie.

— Iar eu vreau să-mi dea o inimă, zise Omul de Tinichea.

— Zis şi făcut pentru el, continuă bărbatul. Căci Oz are grămadă de inimi adunate, de toate mărimile şi formele.

— Eu vreau să-mi dea curaj, zise Leul cel Laş.

— Oz ţine în Sala Tronului o vadră plină de curaj, acoperită cu o tipsie de aur, ca să nu se reverse, spuse bărbatul. Îţi va da cu dragă inimă nişte curaj.

— Iar eu vreau să mă trimită înapoi în Kansas, zise Dorothy.

— Unde vine asta, Kansas? întrebă bărbatul, mirat.

— Nu ştiu, răspunse Dorothy cu mâhnire. Dar acolo e casa mea şi sunt sigură că pe undeva s-o afla.

— Fără îndoială. Ei bine, Oz poate face orice. Deci presupun că-ţi va găsi şi ţie Kansas-ul. Însă mai întâi trebuie să ajungi la el, iar asta va fi o treabă anevoioasă, căci Marelui Vrăjitor nu-i place să primească pe nimeni şi, de obicei, face după cum îl taie capul. Dar TU ce vrei? continuă el, vorbind cu Toto.

Căţelul se mulţumi să dea din coadă, deoarece, curios lucru, nu putea să vorbească.

Femeia îi strigă apoi, fiindcă masa era gata, aşa că se adunară cu toţii în jurul mesei, iar Dorothy mâncă un terci de ovăz gustos şi o farfurie de ouă jumări cu o bucată de pâine albă bună şi îi plăcură foarte mult bucatele. Leul mâncă şi el nişte terci, dar nu-i plăcu, pentru că

era făcut din ovăz, iar ovăzul e pentru cai, nu pentru lei. Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea nu îmbucară nimic. Toto înghiţi câte puţin din toate, bucuros că putea mânca din nou pe cinste.

Femeia îi dădu apoi lui Dorothy un pat în care să doarmă, iar Toto se culcă lângă ea, în vreme ce Leul se aşeză de strajă la uşa fetei, ca să n-o tulbure nimeni. Sperietoarea şi Omul de Tinichea rămaseră liniştiţi toată noaptea, într-un colţ, deşi bineînţeles că nu puteau să doarmă.

A doua zi dimineaţă, de îndată ce se înălţă soarele pe cer, porniră la drum şi curând zăriră o strălucire de un verde minunat la orizont.

— Acolo trebuie să fie Oraşul Smaraldelor, spuse Dorothy.

Pe măsură ce se apropiau tot mai mult, strălucirea verzuie devenea din ce în ce mai puternică şi s-ar fi zis că ajungeau, în sfârşit, la capătul drumului. Totuşi, se făcu după-amiază până când sosiră la marele zid care împrejmuia Oraşul. Era înalt şi gros, de un verde aprins.

În faţa lor, la capătul potecii de cărămizi galbene, se afla o poartă uriaşă, presărată cu smaralde care scânteiau atât de tare în lumina soarelui încât Sperie-Ciori rămase orbit de strălucirea lor.

Lângă poartă era o sonerie, iar Dorothy apăsă pe buton şi dinăuntru auzi un clinchet cristalin. Apoi uriaşa poartă se deschise încetişor, iar drumeţii păşiră dincolo şi se treziră într-o încăpere cu bolţi înalte, pe ai cărei pereţi sclipeau nenumărate smaralde. În faţa lor se afla un omuleţ de statura unui altinez, îmbrăcat din cap până în

picioare în veşminte verzi. Până şi pielea sa avea o nuanţă verzuie. Alături de el se afla o cutie mare şi verde.

Când îi văzu pe Dorothy şi pe tovarăşii ei, întrebă:

— Ce căutaţi în Oraşul Smaraldelor?

— Am venit să-l vedem pe Marele Oz, zise Dorothy. Bărbatul rămase atât de uimit de acest răspuns încât se aşează ca să-l cumpănească puţin.

— Au trecut mulţi ani de când nu mi-a mai cerut nimeni să-l vadă pe Oz, zise el, clătinând din cap nedumerit. E puternic şi cumplit, iar dacă veniţi să tulburaţi gândurile înţelepte ale Marelui Vrăjitor cu o cerere neîntemeiată sau prostească, s-ar putea supăra pe voi şi v-ar nimici într-o clipită.

— Dar nu venim cu o cerere neîntemeiată sau cu vreuna prostească, ci cu una importantă, răspunse Sperie-Ciori. Şi ni s-a spus că Oz e un vrăjitor bun.

— Precum şi este, zise omul verde. Şi domneşte cu înţelepciune peste Oraşul Smaraldelor. Dar e cumplit cu cei care ce vin cu gânduri necinstite sau care se apropie de el din curiozitate, iar puţini au îndrăznit vreodată să ceară să-i vadă chipul. Eu sunt paznicul porţilor şi, din moment ce vreţi să-l vedeţi pe Marele Oz, sunt nevoit să vă duc la Palat. Însă mai întâi trebuie să vă puneţi ochelarii.

— De ce? întrebă Dorothy.

— Fiindcă dacă n-aţi purta ochelari, strălucirea şi splendoarea Oraşului Smaraldelor v-ar orbi. Toţi cei care trăiesc aici trebuie să poarte

ochelari zi şi noapte. Sunt ţinuţi sub cheie, căci aşa a poruncit Oz când a fost construit oraşul, iar eu sunt singurul care are această cheie.

Omuleţul descuie cutia uriaşă şi Dorothy văzu că era plină de ochelari de toate mărimile şi formele. Toţi aveau lentile verzi. Paznicul Porţilor găsi o pereche care i se potrivea de minune lui Dorothy şi i-o puse pe nas. Ochelarii se legau cu două panglici aurii care dădeau ocol capului şi se prindeau la spate, unde erau încuiate cu o cheiţă aflată pe un lănţişor pe care îl purta la gât Paznicul Porţilor. După ce-şi puse ochelarii, Dorothy băgă de seamă că n-ar fi putut să şi-i dea jos nici dacă ar fi vrut, deşi, fireşte, nu voia să fie orbită de strălucirea Oraşului Smaraldelor, aşa că nu zise nimic.

Apoi omuleţul verde găsi ochelari potriviţi pentru Sperie-Ciori, pentru Omul de Tinichea şi pentru Leu, ba chiar şi pentru micuţul Toto şi îi încuie pe toţi cu aceeaşi cheiţă.

Pe urmă, Paznicul Porţilor îşi puse şi el ochelarii şi le zise drumeţilor că e gata să-i ducă la Palat. Luând o cheie mare şi aurie dintr-un cui de pe perete, deschise o altă poartă, iar călătorii îl urmară pe străzile din Oraşul Smaraldelor.

11. Minunatul Oraş al lui Oz

Chiar şi având ochii protejaţi de ochelarii verzi, Dorothy şi prietenii ei au fost orbiţi la început de strălucirea minunatului oraş. Străzile erau mărginite de case frumoase, toate clădite din marmură verde şi presărate pretutindeni cu

smaralde scânteietoare. Pe jos se întindea un caldarâm făcut din aceeaşi marmură verde, iar acolo unde erau îmbinate bucăţile de marmură se vedeau şiruri de smaralde, aşezate piatră lângă piatră, sclipind în lumina soarelui. Ochiurile geamurilor erau din sticlă verde şi până şi cerul de deasupra oraşului avea o nuanţă verzuie, iar razele soarelui erau şi ele verzi.

Pe străzi erau mulţi oameni – bărbaţi, femei şi copii –, toţi îmbrăcaţi în haine verzi şi cu pielea verzuie. La Dorothy şi la alaiul ei ciudat se uitau cu ochi miraţi, iar copiii fugeau cu toţii şi se ascundeau în spatele mămicilor lor când îl vedeau pe Leu. Însă nimeni nu vorbea cu drumeţii. Pe stradă erau multe prăvălii, iar Dorothy observă că toate mărfurile dinăuntru erau verzi: bomboane verzi şi floricele de porumb verzi, precum şi pantofi verzi, pălării verzi şi haine verzi de toate felurile. Într-un loc, un bărbat vindea limonada verde, iar când nişte copii se duseră să cumpere, Dorothy văzu că plătiră cu bănuţi verzi.

În oraş nu păreau să existe cai şi nici alte animale. Oamenii îşi cărau lucrurile în cărucioare verzi, pe care le împingeau ei înşişi. Toată lumea părea fericită, mulţumită şi înfloritoare.

Paznicul Porţilor îi conduse pe străzi până ajunseră în faţa unei clădiri imense, aflate exact în mijlocul oraşului: Palatul lui Oz, Marele Vrăjitor. În faţa uşii stătea un soldat cu o barbă lungă şi verde, îmbrăcat într-o uniformă verde.

— Iată nişte străini, îi zise Paznicul Porţilor. Vor să-l vadă pe Marele Oz.

— Poftiţi înăuntru şi îi voi transmite cererea

voastră, răspunse soldatul.

Şi atunci intrară cu toţii pe porţile palatului şi au fost conduşi într-o încăpere uriaşă, cu un covor verde şi cu mobilă frumoasă, tot verde şi încrustată cu smaralde. Soldatul le ceru să-şi şteargă picioarele pe o rogojină verde înainte să intre în acea încăpere, iar după ce se aşezară cu toţii, le zise politicos:

— Faceţi-vă comozi cât mă duc eu până la uşa Sălii Tronului ca să-i spun lui Oz că sunteţi aici.

Drumeţii aşteptară multă vreme până se întoarse soldatul. Când, în cele din urmă, acesta îşi făcu apariţia, Dorothy întrebă:

— L-ai văzut pe Oz?

— Oh, nu, răspunse soldatul. Nu l-am văzut niciodată. Însă i-am vorbit în timp ce stătea în spatele paravanului său şi i-am transmis mesajul vostru. Mi-a spus că vă va acorda o audienţă, dacă doriţi, dar va trebui să intraţi pe rând la el şi nu vă va primi decât câte unul pe zi. Aşadar, din moment ce veţi fi nevoiţi să rămâneţi câteva zile în palat, voi pune să fiţi conduşi în camerele voastre, unde să vă odihniţi în tihnă după călătorie.

— Mulţumim, răspunse fetiţa. Foarte drăguţ din partea lui Oz.

Apoi soldatul suflă într-un fluier verde şi în încăpere intră de îndată o fătucă îmbrăcată într-o rochie frumoasă de mătase verde, cu părul şi ochii de culoare verde. Făcu o plecăciune în faţa lui Dorothy, după care îi zise:

— Urmaţi-mă şi vă voi duce la odaia dumneavoastră.

Dorothy îşi luă la revedere de la toţi prietenii

săi în afară de Toto şi, luând căţelul în braţe, o urmă pe fată prin şapte coridoare şi urcă trei rânduri de scări până când ajunseră la o cameră aflată în partea din faţă a palatului. Era cea mai frumoasă odăiţă din lume, cu un pat moale şi comod, cu aşternuturi de mătase verde şi cu o cuvertură de catifea verde. În mijlocul camerei se afla o fântână micuţă care împroşca în aer o boare de mireasmă verde ce cădea la loc în bazinul de marmură verde, minunat sculptat. La ferestre erau puse nişte flori verzi încântătoare, iar la perete se afla un raft cu un şir de cărţulii verzi. Când avu răgaz să deschidă aceste tomuri, Dorothy descoperi că erau pline de imagini verzi caraghioase care o făcură să râdă.

În dulap găsi multe rochiţe verzi, făcute din mătase, catifea şi satin. Şi toate îi veneau de minune.

— Simţiţi-vă ca acasă, zise fata cea verde. Iar dacă doriţi ceva, sunaţi din clopoţel. Oz va trimite după dumneavoastră mâine dimineaţă.

Fata o lăsă singură pe Dorothy şi se întoarse la ceilalţi, pe care îi conduse apoi la odăile lor şi fiecare primi câte o cameră aflată într-o parte foarte plăcută a palatului. Fireşte că această politeţe nu avu niciun efect asupra lui Sperie-Ciori; rămas singur în odaia sa, acesta se opri prosteşte în dreptul uşii ca să aştepte acolo până dimineaţă. N-avea niciun rost să se întindă în pat, fiindcă nu putea să închidă ochii. Aşa că rămase toată noaptea zgâindu-se la un păianjen micuţ care îşi ţesea pânza într-un ungher al camerei, de parcă n-ar fi fost una dintre cele mai frumoase

odăi din lume. În ceea ce-l priveşte pe Omul de Tinichea, acesta se întinse în pat din obişnuinţă, căci îşi mai amintea de vremurile când era şi el om din carne şi oase. Însă cum nu putea să doarmă, îşi petrecu noaptea mişcându-şi încheieturile în sus şi-n jos ca să fie sigur că mergeau perfect. Leul ar fi preferat un pat de frunze veştede în pădure şi nu-i plăcu să se vadă închis într-o cameră. Dar era prea chibzuit ca să-şi facă griji din atâta lucru, aşa că sări în pat şi se ghemui ca o pisică, iar în curând torcea dormind dus.

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, slujnica cea verde veni s-o ia pe Dorothy şi o îmbrăcă într-una dintre cele mai frumoase rochiţe, făcută din satin împodobit cu brocart verde. Apoi Dorothy îşi puse un şorţuleţ de mătase verde şi lui Toto îi legă în jurul gâtului o panglică verde, după care porniră către Sala Tronului Marelui Oz.

Mai întâi trecură printr-o sală uriaşă, în care se aflau mai mulţi curteni, domni şi domniţe, toţi îmbrăcaţi în veşminte somptuoase. Aceşti oameni n-aveau altceva de făcut decât să vorbească între ei, dar în fiecare dimineaţă veneau să aştepte în faţa Sălii Tronului, deşi nu li se îngăduia niciodată să-l vadă pe Oz. Când intră Dorothy, o priviră curioşi, iar unul dintre ei îi spuse în şoaptă:

— Chiar îi vei vedea chipul lui Oz cel Cumplit?

— Fireşte, răspunse fetiţa. Dacă mă va primi.

— Oh, vă va primi, zise soldatul care îi transmisese Vrăjitorului cererea fetiţei. Deşi nu-i place ca oamenii să ceară să-l vadă. Într-adevăr, la început s-a mâniat şi mi-a zis că ar trebui să vă

trimit înapoi, de unde aţi venit. După care m-a întrebat cum arătaţi şi când i-am spus despre pantofii argintii a devenit foarte interesat. În cele din urmă i-am zis şi de semnul pe care îl aveţi pe frunte, iar atunci s-a hotărât să vă primească la el.

Atunci se auzi clinchetul unui clopoţel, iar fata cea verde îi zise lui Dorothy:

— Acesta e semnalul. Trebuie să intraţi în Sala Tronului.

Fata deschise o uşiţă, iar Dorothy intră cu îndrăzneală şi se trezi într-un loc minunat. Era o sală mare şi rotundă, cu o boltă înaltă, iar pereţii, tavanul şi podeaua erau îmbrăcaţi în smaralde mari, încrustate unul lângă altul. În mijlocul boitei se afla o lumină verde puternică, la fel de strălucitoare ca soarele, care făcea smaraldele să sclipească într-un mod minunat.

Însă ceea ce îi atrase cel mai mult atenţia lui Dorothy era tronul uriaş de marmură verde aşezat în mijlocul sălii. Avea forma unui scaun şi era încrustat cu nestemate, la fel ca totul împrejur. În mijlocul scaunului se afla un Cap uriaş, lipsit de trup, braţe sau picioare. Nu avea păr, dar i se vedeau ochii, nasul şi gura, şi era mai mare decât capul celui mai înalt uriaş.

Pe când Dorothy se uita la el cu mirare şi teamă, ochii se întoarseră încet şi o fixară lung. Apoi gura se mişcă, iar fetiţa auzi un glas spunându-i:

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit. Cine eşti şi de ce mă cauţi?

Nu era un glas atât de îngrozitor cum se aşteptase fata de la Capul uriaş. Aşa că îşi adună

curajul şi răspunse:

— Sunt Dorothy cea Mică şi Smerită. Am venit să-ţi cer ajutorul.

Ochii o priviră gânditori câteva momente, după care vocea spuse:

— De unde ai pantofii argintii?

— Îi am de la Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, de când casa mea a căzut peste ea şi a ucis-o, zise fetiţa.

— Şi semnul de pe frunte de unde-l ai? continuă glasul.

— Acolo m-a sărutat Vrăjitoarea cea Bună de la Miazănoapte când şi-a luat rămas bun şi m-a trimis la tine, răspunse Dorothy.

Ochii o fixară iarăşi şi văzură că fata spunea adevărul. Iar apoi Oz o întrebă:

— Şi ce vrei de la mine?

— Să mă trimiţi înapoi în Kansas, la mătuşa Em şi la unchiul Henry, răspunse ea cu sinceritate. Nu-mi place ţara ta, deşi e foarte frumoasă. Şi sunt sigură că mătuşa Em trebuie să fie nespus de îngrijorată din cauza lipsei mele îndelungate.

Ochii clipiră de trei ori, iar apoi se întoarseră către tavan, coborâră spre podea şi se rotiră atât de ciudat încât s-ar fi zis că puteau să cuprindă fiecare colţişor al sălii. În cele din urmă, se opriră din nou asupra lui Dorothy.

— Şi de ce-ar trebui să fac asta pentru tine? întrebă Oz.

— Fiindcă tu eşti puternic, iar eu sunt slabă. Fiindcă tu eşti un mare vrăjitor, iar eu nu sunt decât o fetiţă.

— Dar ai fost destul de puternică încât s-o

omori pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, zise Oz.

— A fost o întâmplare, n-am avut ce să fac, răspunse Dorothy pe un ton firesc.

— Bine, îţi voi da răspunsul meu, zise Capul. N-ai niciun drept să te aştepţi ca eu să te trimit în Kansas, dacă nu faci ceva pentru mine, în schimb. În ţara aceasta toată lumea plăteşte pentru ceea ce primeşte. Iar dacă vrei să-mi folosesc puterile de vrăjitor pentru a te trimite acasă, mai întâi trebuie să faci tu ceva pentru mine. Ajută-mă şi te voi ajuta şi eu.

— Ce trebuie să fac? întrebă fata.

— S-o răpui pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, răspunse Oz.

— Dar nu pot face asta! exclamă Dorothy, plină de mirare.

— Ai ucis-o pe Vrăjitoarea de la Răsărit şi porţi pantofii argintii, care au o vrajă foarte puternică. De-acum în tot acest ţinut nu mai există decât o singură vrăjitoare rea, iar atunci când îmi vei spune că a murit, te voi trimite înapoi în Kansas. Însă nu înainte s-o faci.

Fetiţa izbucni în plâns, atât era de dezamăgită. Iar ochii clipiră din nou şi o priviră nelinişţiţi, de parcă Marele Oz ar fi crezut că fetiţa îl putea ajuta dacă ar fi vrut.

— N-am omorât niciodată pe nimeni de bunăvoie, rosti ea printre suspine. Şi chiar dacă aş vrea s-o fac, cum aş putea s-o răpun pe Vrăjitoarea cea Rea? Dacă tu, care eşti Mare şi Cumplit, nu poţi s-o omori de unul singur, cum crezi că aş putea s-o fac eu?

— Nu ştiu, zise Capul. Dar acesta e răspunsul meu şi, până când nu va muri Vrăjitoarea cea Rea, nu-ţi vei revedea unchiul şi mătuşa. Nu uita că vrăjitoarea e rea – foarte rea – şi trebuie răpusă. Acum du-te şi nu mai cere să mă vezi până nu-ţi îndeplineşti sarcina.

Mâhnită, Dorothy părăsi Sala Tronului şi se întoarse acolo unde o aşteptau Leul, Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea, care voiau să afle ce-i spusese Oz.

— Nu mai există speranţă pentru mine, zise ea cu jale. Căci Oz nu vrea să mă trimită acasă până ce n-o omor pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus. Iar asta nu pot să fac.

Prietenilor ei le părea rău, dar n-aveau cum s-o ajute, aşa că Dorothy se duse în odaia ei, se întinse în pat şi se puse pe plâns până adormi.

A doua zi dimineaţă, soldatul cu favoriţi verzi veni după Sperie-Ciori şi-i zise:

— Veniţi cu mine, Oz m-a trimis să vă conduc la el.

Sperie-Ciori îl urmă şi fu primit în marea Sală a Tronului, unde, pe tronul de smarald, zări o Doamnă fermecătoare. Era îmbrăcată în voal de mătase verde şi pe buclele-i verzi purta o cunună de nestemate. Din umeri îi creşteau aripi în culori minunate şi atât de uşoare încât fâlfâiau la cea mai neînsemnată adiere.

După ce Sperie-Ciori făcu o plecăciune, atât de bine pe cât îi îngăduia umplutura sa de paie, în faţa acestei făpturi frumoase, Doamna îl privi cu dulceaţă şi îi spuse:

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit. Cine eşti şi

de ce mă cauţi?

Sperie-Ciori, care se aşteptase să dea cu ochii de uriaşul Cap de care îi spusese Dorothy, rămăsese uluit, însă îi răspunse cu îndrăzneală:

— Nu sunt decât o sperietoare umplută cu paie. Prin urmare, n-am pic de minte şi am venit să te rog să-mi dai şi mie nişte minte în cap în loc de paie, ca să pot să fiu şi eu un om la fel ca oricare altul dintre supuşii tăi.

— Şi de ce-ar trebui să fac asta pentru tine? întrebă Doamna.

— Pentru că ai înţelepciune şi putere şi pentru că nimeni altcineva nu poate să mă ajute, răspunse sperietoarea.

— Nu ajut niciodată pe nimeni fără să cer ceva în schimb, zise Oz. Însă iată ce îţi pot promite: dacă mi-o omori pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, îţi voi da multă minte, atât de multă încât vei fi cel mai înţelept om din toată Ţara Oz.

— Credeam că i-ai cerut lui Dorothy s-o ucidă pe vrăjitoare, zise Sperie-Ciori cu mirare.

— Într-adevăr. Nu-mi pasă cine o răpune. Însă până nu va muri, nu îţi voi împlini dorinţa. Acum du-te şi nu mă mai căuta până nu-ţi vei merita mintea pe care ţi-o doreşti aşa de tare.

Sperie-Ciori se întoarse mâhnit la prietenii săi şi le povesti ce-i spusese Oz. Iar Dorothy rămase uimită să afle că Marele Oz nu era un Cap, aşa cum îl văzuse ea, ci o Doamnă fermecătoare.

— Ce mai contează, zise sperietoarea. Are nevoie de o inimă la fel de mult ca Omul de Tinichea.

A doua zi dimineaţă, soldatul cu favoriţi verzi

veni după Omul de Tinichea şi-i zise:

— Oz m-a trimis să vă duc la el. Urmaţi-mă.

Şi astfel Omul de Tinichea îl urmă şi intră în marea Sală a Tronului. Nu ştia dacă avea să-l vadă pe Oz ca doamnă fermecătoare sau cap, dar spera să o găsească pe doamna fermecătoare, îşi zise în sinea lui: dacă e Capul, sunt sigur că nu voi primi nicio inimă, căci un cap nu poate avea o inimă proprie şi, prin urmare, nu mă va înţelege. Dar dacă e doamna fermecătoare, o voi implora să-mi dea o inimă, căci se spune că toate doamnele sunt bune la inimă.

Dar când intră în marea Sală a Tronului, nu văzu nici Capul şi nici pe Doamnă, căci Oz luase forma unei fiare cumplite. Era aproape la fel de mare ca un elefant, iar tronul verde părea să se frângă sub greutatea lui. Fiara avea cap de rinocer, numai că avea cinci ochi pe faţă. Din trup i se desprindeau cinci braţe lungi şi cinci picioare lungi şi subţiri. Era acoperit în mare parte de o blană groasă şi flocoasă, iar un monstru mai îngrozitor nici că s-ar putea închipui. Ce noroc pe Omul de Tinichea că nu avea inimă în acea clipă, căci i-ar fi luat-o la galop de frică. Fiind însă făcut doar din tinichea, nu îi era deloc teamă, deşi rămase foarte dezamăgit.

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit, grăi Fiara într-un răget puternic. Cine eşti şi de ce mă cauţi?

— Sunt un om de tinichea. Prin urmare, n-am inimă şi nu pot iubi. Te rog să-mi dai inimă ca să fiu şi eu ca ceilalţi oameni.

— Şi de ce ar trebui s-o fac? întrebă Fiara.

— Fiindcă te rog şi fiindcă doar tu îmi poţi

îndeplini rugămintea, răspunse Omul de Tinichea.

La auzul acestor cuvinte, Oz scoase un mârâit lung, dar zise ţâfnos:

— Dacă chiar îţi doreşti o inimă, trebuie ţi-o câştigi.

— Dar cum? întrebă Omul de Tinichea.

— Ajut-o pe Dorothy s-o omoare pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, răspunse Fiara. După ce vrăjitoarea va fi răpusă, vino la mine şi atunci îţi voi da inima cea mai mare, mai bună şi mai iubitoare din toată Ţara Oz.

Aşa că Omul de Tinichea se văzu nevoit să se întoarcă plin de mâhnire la prietenii săi şi să le spună despre Fiara cumplită pe care o văzuse. Cu toţii se întrebară câte forme putea lua Marele Vrăjitor, iar Leul zise:

— Dacă şi în faţa mea se va înfăţişa ca Fiară, voi scoate cel mai tare răget al meu şi-l voi înspăimânta atât de mult încât îmi va îndeplini rugămintea. Iar dacă o voi găsi pe Doamna fermecătoare, mă voi preface că sar la ea şi astfel o voi sili să-mi facă pe plac. Dacă va fi însă Capul, se va afla la mila mea: căci îl voi rostogoli prin sală până când îmi ne va făgădui ceea ce dorim.

Aşa că înveseliţi-vă, prieteni, căci totul va fi bine.

A doua zi dimineaţă, soldatul cu favoriţi verzi îl conduse pe Leu în marea Sală a Tronului şi îl lăsă să intre la Oz.

Leul trecu de îndată pragul încăperii şi, privind în jur, văzu, spre mirarea lui, că în faţa tronului se afla o Minge de Foc atât de strălucitoare şi de aprigă încât animalul de-abia

putea să se uite la ea. Primul lucru care îi dădu prin cap fu că Oz luase foc din greşeală şi era mistuit de flăcări. Dar când încercă să se apropie, dogoarea puternică îi pârli mustăţile, iar Leul se târî, tremurând, înapoi spre uşă.

Apoi, din Mingea de Foc se auzi o voce gravă şi domoală, care îi spuse:

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit. Cine eşti şi de ce mă cauţi?

Iar Leul răspunse:

— Sunt Leul cel Laş şi mi-e frică de orice şi oricine. Am venit să te rog să-mi dai curaj, ca să pot deveni de-a binelea Regele Fiarelor, după cum îmi spun oamenii.

— De ce ţi-aş da curaj? întrebă Oz.

— Fiindcă eşti cel mai mare dintre vrăjitori şi numai tu ai puterea să-mi îndeplineşti dorinţa, răspunse Leul.

Mingea de Foc dogori aprigă o vreme, după care vocea spuse:

— Adu-mi dovada că a murit Vrăjitoarea cea Rea, iar în acel moment îţi voi da curaj. Însă, atâta vreme cât trăieşte vrăjitoarea, vei rămâne laş.

Pe Leu îl mâniară aceste cuvinte, dar nu putea răspunde nimic, iar în timp ce stătea în tăcere, uitându-se la Mingea de Foc, aceasta deveni atât de dogoritoare încât animalul o rupse la goană şi ieşi din sală. Se bucură să-şi găsească prietenii aşteptându-l şi le povesti cumplita întrevedere cu Vrăjitorul.

— Şi ce ne facem acum? întrebă Dorothy, mâhnită.

— Nu ne rămâne decât un singur lucru de

făcut, răspunse Leul. Trebuie să mergem în ţinutul winkiezilor, s-o căutăm pe Vrăjitoarea cea Rea şi s-o nimicim.

— Dar dacă nu putem s-o facem? făcu Dorothy.

— Atunci eu nu voi avea niciodată curaj, zise Leul.

— Iar eu nu voi avea niciodată minte, adăugă Sperie-Ciori.

— Eu nu voi avea niciodată inimă, spuse Omul de Tinichea.

— Şi eu nu-i voi mai vedea niciodată pe mătuşa Em şi pe unchiul Henry, zise Dorothy, izbucnind în plâns.

— Ai grijă! strigă fata cea verde. Lacrimile ţi se vor scurge pe rochia de mătase verde şi-o vor păta.

Aşa că Dorothy îşi şterse lacrimile şi zise:

— Presupun că trebuie să încercăm, deşi adevărul e că nu vreau să ucid pe nimeni, nici măcar ca s-o văd din nou pe mătuşa Em.

— Voi merge cu tine, deşi sunt prea laş ca s-o omor pe vrăjitoare, zise Leul.

— Merg şi eu, deşi nu-ţi voi fi de mare folos, aşa prost cum sunt, spuse Sperie-Ciori.

— Eu n-am inimă nici cât să-i fac rău unei vrăjitoare, observă Omul de Tinichea. Dar dacă voi vă duceţi, bineînţeles că merg şi eu.

Şi astfel se hotărâră să pornească la drum a doua zi de dimineaţă, iar Omul de Tinichea îşi ascuţi toporul pe o piatră de moară verde şi îşi unse bine toate încheieturile. Sperie-Ciori se umplu cu paie proaspete, iar Dorothy îi vopsi din

nou ochii, ca să vadă mai bine. Fata cea verde, care era foarte bună cu ei, îi umplu fetiţei coşuleţul cu de-ale gurii şi îi legă lui Toto, în jurul gâtului, o panglică verde cu un clopoţel.

Merseră la culcare şi dormiră adânc până la ivirea zorilor, când îi trezi cântecul unui cocoş verde care trăia în curtea palatului şi cotcodăcitul unei găini care făcuse un ou verde.

12. În căutarea Vrăjitoarei celei Rele

Soldatul cu favoriţi verzi îi conduse pe străzile din Oraşul Smaraldelor până când ajunseră în încăperea locuită de Paznicul Porţilor. Funcţionarul le descuie ochelarii şi îi puse la loc în cutia cea mare, după care le deschise curtenitor poarta.

— Care drum duce la Vrăjitoarea cea Rea de la Apus? întrebă Dorothy.

— Nu există niciun drum, răspunse Paznicul Porţilor. Nimeni nu şi-a dorit vreodată să pornească într-acolo.

— Şi atunci cum o vom găsi? întrebă fata.

— Asta va fi uşor, răspunse bărbatul. Căci atunci când va şti că aţi intrat în ţara winkiezilor, vă va căuta ea însăşi şi vă va face sclavii ei.

— Poate că nu, fiindcă noi avem de gând s-o nimicim, zise Sperie-Ciori.

— Ah, asta-i cu totul altceva, făcu Paznicul Porţilor. Nimeni n-a reuşit s-o ucidă până acum, aşa că mi-am spus, firește, că vă va face sclavii ei, aşa cum a făcut cu toţi ceilalţi. Dar să fiţi cu mare băgare de seamă, căci vrăjitoarea e hapsână şi

nemiloasă şi nu vă va lăsa s-o nimiciţi. Ţineţi drumul spre Apus, acolo unde asfinţeşte soarele, şi o veţi găsi cu siguranţă.

Drumeţii îi mulţumiră şi-şi luară rămas bun de la Paznic, după care se întoarseră spre Apus, călcând prin câmpii cu iarbă moale, presărată pe ici, pe colo cu margarete şi floricele de piciorul-cocoşului. Dorothy era încă îmbrăcată cu rochiţa frumoasă de mătase pe care şi-o pusese în palat, dar acum, spre mirarea ei, observă că nu mai era verde, ci albă ca neaua. Până şi panglica de la gâtul lui Toto îşi pierduse nuanţa verde şi devenise la fel de albă ca rochia fetiţei.

În curând, Oraşul Smaraldelor rămase foarte în urmă. Cu cât mergeau mai departe, cu atât se făcea mai bolovănos şi mai deluros pământul, căci în acest ţinut de la Apus nu mai existau nici case şi nici ferme, iar pământul era necultivat.

După-amiaza, soarele le dogorea chipurile, fiindcă pe aici nu mai erau copaci care să le dea umbră. Aşa că, înainte de căderea nopţii, Dorothy, Toto şi Leul erau istoviţi şi se aşezară pe iarbă, unde şi adormiră, cu Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea stând la pază.

Se face că Vrăjitoarea cea Rea de la Apus avea un singur ochi, care era totuşi la fel de puternic precum un telescop şi putea vedea pretutindeni. Aşa că, stând în pragul castelului său, îşi făcu privirea roată şi dădu, din întâmplare, peste Dorothy care dormea, cu prietenii în jurul său. Era la mare depărtare, dar Vrăjitoarea cea Rea se mânie să-i găsească în ţinutul ei, aşa că suflă într-un fluier argintiu care îi atârna la gât.

De îndată dădu fuga către ea, venind din toate direcţie, o haită mare de lupi. Aveau picioare lungi, ochi fioroşi şi dinţi ascuţiţi.

— Duceţi-vă după oamenii aceştia şi sfâşiaţi-i, zise Vrăjitoarea.

— Nu-i faci sclavii tăi? întrebă căpetenia lupilor.

— Nu, răspunse Vrăjitoarea. Unul e din tinichea, altul din paie, apoi mai e o fată şi un leu. Niciunul dintre ei nu e bun de muncă, aşa că puteţi să-i faceţi bucăţele.

— Prea bine, zise lupul şi o luă la goană, urmat de ceilalţi.

Din fericire, Omul de Tinichea şi Sperie-Ciori erau treji şi îi auziră pe lupi apropiindu-se.

— Mă lupt eu cu ei, aşa că treci în spatele meu ca să-i înfrunt pe rând, zise Omul de Tinichea.

Îşi înşfacă toporul pe care îl ascuţise foarte bine şi, când căpetenia lupilor sări la el, Omul de Tinichea îşi roti braţul şi-i reteză capul dihaniei, care muri pe loc. Nici nu apucă bine să-şi ridice toporul că şi veni alt lup, care căzu şi el sub tăişul toporului. Veniseră patruzeci de lupi şi de patruzeci de ori se pogorî toporul şi ucise câte unul, astfel încât, în cele din urmă, zăceau cu toţii morţi într-un morman din faţa Omului de Tinichea. Acesta lăsă toporul din mână şi se aşeză lângă Sperie-Ciori, care-i zise:

— A fost o luptă pe cinste, prietene.

Apoi aşteptară până se trezi Dorothy, a doua zi dimineaţă. Fetiţa se îngrozi la vederea mormanului uriaş de lupi zburliţi, dar Omul de

Tinichea îi spuse întreaga tărăşenie. Dorothy îi mulţumi că-i salvase şi se aşeză să mănânce, după care porniră din nou la drum.

Ei bine, în aceeaşi dimineaţă, Vrăjitoarea cea Rea ieşi în pragul castelului şi scrută zarea cu ochiul ei care vedea aşa departe, îi văzu pe lupi zăcând morţi şi pe străini urmându-şi drumul prin ţinutul ei. Se mânie mai tare decât înainte şi suflă de două ori în fluierul argintiu.

De îndată în faţa ei se adună un stol uriaş de ciori, atât de multe încât întunecară cerul.

Iar Vrăjitoarea cea Rea îi zise Regelui Ciorilor:

— Zburaţi imediat la străinii aceia, scoateţi-le ochii şi faceţi-i bucăţi.

Ciorile zburară în stol către Dorothy şi către tovarăşii ei de drum. Când le zări apropiindu-se, fetiţei i se făcu foarte frică, însă sperietoarea zise:

— Mă lupt eu cu ele, aşa că treceţi în spatele meu şi nu vi se va întâmpla nimic.

Atunci se aşezară cu toţii pe pământ, în afară de Sperie-Ciori, care se ridică şi-şi întinse braţele. Iar când ciorile dădură cu ochii de el, se speriară, aşa cum se sperie întotdeauna aceste păsări de sperietori, şi nu îndrăzniră să se mai apropie. Însă Regele Ciorilor zise:

— E doar un om de paie. O să-i ciugulesc eu ochii.

Şi Regele Ciorilor se prăvăli asupra sperietorii, care îl apucă de cap şi-i suci gâtul până îl omorî. Iar apoi o altă cioară zbură spre el şi Sperie-Ciori îi suci şi acesteia gâtul. Veniseră patruzeci de ciori şi patruzeci de gâturi suci

sperietoarea, până când toate zăceau moarte în faţa lui. Apoi Sperie-Ciori le zise prietenilor săi să se ridice şi porniră din nou la drum.

Când Vrăjitoarea cea Rea scrută din nou zarea şi-şi văzu toate ciorile zăcând în acel morman, se înfurie peste măsură şi suflă de trei ori în fluierul argintiu.

Numaidecât se auzi un mare zumzăit în văzduh, iar un roi de albine negre veni în zbor la chemarea ei.

— Duceţi-vă la străini şi înţepaţi-i până mor toţi! le porunci Vrăjitoarea.

Şi albinele se întoarseră şi zburară repede până ajunseră acolo unde mergeau Dorothy şi prietenii ei. Însă Omul de Tinichea le văzuse apropiindu-se, iar Sperie-Ciori hotărâse deja ce era de făcut.

— Scoate-mi paiele şi împrăştie-le peste fetiţă, peste câine şi peste Leu, îi zise el Omului de Tinichea. Astfel albinele nu-i vor putea înţepa.

Zis şi făcut: Dorothy se ghemui lângă leu, cu Toto în braţe, şi Omul de Tinichea îi acoperi cu totul.

Albinele sosiră, dar nu-l găsiră decât pe Omul de Tinichea, aşa că se repeziră la el şi-şi frânseră toate acele lovindu-se de tinichea, fără să-i facă însă niciun rău tăietorului de lemne. Iar cum albinele nu mai pot trăi după ce-şi frâng acele, îşi găsiră astfel moartea şi căzură risipite în jurul Omului de Tinichea, ca nişte movilite de cărbune fin.

Pe urmă se ridicară Dorothy şi Leul, iar fetiţa îl ajută pe Omul de Tinichea să-l umple la loc cu

paie pe Sperie-Ciori până când îl readuse la forma dinainte. După care porniră iar la drum.

Vrăjitoarea cea Rea se mânie într-atât când îşi văzu albinele făcute movilite negre, încât bătu din picior, îşi smulse părul şi scrâşni din dinţi. Şi apoi îşi chemă vreo zece robi, care erau winkiezi, şi le dădu spade ascuţite, spunându-le să se ducă după străini şi să-i nimicească.

Winkiezii nu erau oameni curajoşi, dar trebuiau să-i asculte poruncile. Aşa că porniră la drum până se apropiară de Dorothy. Atunci Leul scoase un răget straşnic şi se repezi la ei, iar bieţii winkiezi se înspăimântară aşa de tare încât fugiră înapoi cât îi ţineau picioarele.

Când se întoarseră la castel, Vrăjitoarea cea Rea îi bătu bine cu o curea şi îi trimise înapoi la muncă, după care se opri să se gândească ce să facă mai departe. Nu putea să înţeleagă cum de dăduseră greş planurile ei de a-i nimici pe străini. Însă era o vrăjitoare puternică, dar şi hapsână totodată, aşa că în curând se hotărî ce să facă.

Avea în dulap o Tichie de Aur, tivită cu diamante şi rubine, care era vrăjită: oricine o stăpânea putea să cheme de trei ori Maimuţele înaripate, care aveau să se supună la porunca primită, însă nimeni nu le putea chema pe aceste făpturi ciudate decât de trei ori. Vrăjitoarea cea Rea se folosise de tichia fermecată de două ori deja. Prima oară îi făcuse pe winkiezi sclavii ei şi se făcuse stăpână peste ţinutul lor. Maimuţele înaripate o ajutaseră atunci. A doua oară, scosese tichia când pornise la luptă împotriva Marelui Oz însuşi, reuşind să-l alunge din ţinutul de la Apus.

Maimuţele înaripate o ajutaseră şi atunci. Însă nu mai putea folosi Tichia de Aur decât o singură dată, aşa că nu voia s-o facă până nu-şi isprăvea toate celelalte puteri. Dar acum, când lupii ei fioroşi, ciorile sălbatice şi albinele ei negre dispăruseră, iar sclavii îi fuseseră puşi pe fugă de Leul cel Laş, îşi dădu seama că aceasta era singura cale ce-i mai rămăsese ca s-o nimicească pe Dorothy şi pe prietenii ei.

Aşadar, Vrăjitoarea cea Rea scoase Tichia de Aur din dulap şi şi-o puse pe cap. După care stătu pe piciorul stâng şi rosti molcom:

— Ep-pe, pep-pe, kak-ke!

Apoi stătu pe piciorul drept şi zise:

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo!

După care stătu pe amândouă picioarele şi strigă cu putere:

— Ziz-zy, zuz-zy, zik!

Iar vraja începu să lucreze de îndată: cerul se întunecă, iar din văzduh se auzi un huruit, urmat de foşnete de aripi, de gălăgie şi râsete, iar apoi soarele se ivi pe cer, arătând-o pe Vrăjitoare înconjurată de o ceată de maimuţe care aveau pe umeri câte o pereche de aripi uriaşe şi puternice.

Una, care era mult mai mare decât celelalte, părea să fie căpetenia. Se apropie în zbor de Vrăjitoare şi zise:

— Ne-ai chemat pentru a treia şi ultima oară. Care-ţi e porunca?

— Duceţi-vă la străinii care au pătruns în ţinutul meu şi nimiciţi-i pe toţi, în afară de Leu, zise Vrăjitoarea cea Rea. Aduceţi-mi fiara căci am de gând să-l înham ca pe un cal şi să-l pun la

muncă.

— Ne supunem poruncii tale, zise căpetenia.

— Apoi, în mijlocul gălăgiei şi al zarvei, maimuţele înaripate porniră în zbor către locul unde mergeau Dorothy şi prietenii ei.

Câteva maimuţe îl înşfăcară pe Omul de Tinichea şi-l purtară prin văzduh până ajunseră deasupra unui ţinut acoperit de stânci ascuţite, unde îi şi dădură drumul, lăsându-l să cadă de la mare înălţime direct pe stânci. Iar Omul de Tinichea se lovi şi se crestă atât de tare încât nu mai putu să se mişte şi nici să geamă.

Alte maimuţe îl prinseră pe Sperie-Ciori şi, cu degetele lor lungi, îi smulseră toate paiele din haine şi din cap. Făcură o bocceluţă din veşmintele, pălăria şi cizmele lui şi o azvârliră în vârful crengilor unui copac înalt.

Celelalte maimuţe aruncară fâşii de sfoară zdravănă pe lângă Leu şi se rotiră de multe ori în jurul trupului, capului şi picioarelor fiarei, până când acesta nu mai putea să muşte, să zgârie sau să se mai opintească în vreun fel. Apoi îl ridicară în văzduh şi-l duseră în castelul Vrăjitoarei, unde-l lăsară într-o curticică împrejmuită cu un gard înalt de fier, astfel încât să nu poată scăpa.

Dar lui Dorothy nu-i făcură nimic. Cu Toto în braţe, fetiţa asistă la soarta tristă a tovarăşilor săi, spunându-şi că-i va veni şi ei rândul. Apoi căpetenia maimuţelor înaripate zbură spre ea, cu braţele-i lungi şi păroase întinse şi cu chipul hidos rânjind îngrozitor. Însă văzu semnul lăsat de sărutul Vrăjitoarei celei Bune pe fruntea fetei şi stătu locului, făcându-le semn celorlalţi să n-o

atingă pe Dorothy.

— Nu îndrăznim să-i facem vreun rău acestei fetiţe, le zise căpetenia. Căci e ocrotită de Puterea Binelui, care e mai mare decât Puterea Râului. Tot ce putem face e s-o ducem la castelul Vrăjitoarei celei Rele şi s-o lăsăm acolo.

Şi, cu mare grijă şi blândeţe, o luară în braţe pe Dorothy şi o ridicară repede în văzduh, ducând-o degrabă la castel, unde o aşezară pe treptele de la intrare. Iar apoi căpetenia îi zise Vrăjitoarei:

— Ţi-am ascultat porunca atât cât am putut. I-am nimicit pe Omul de Tinichea şi pe sperietoare, iar Leul e legat în curte.

N-am cutezat să-i facem rău fetiţei şi nici căţelului din braţele ei. Puterea ta asupra cetei noastre s-a sfârşit acum şi nu ne mai vedea niciodată.

În acel moment, toate maimuţele înaripate se ridicară în văzduh, cu mare zarvă şi gălăgie, şi zburară până se făcură nevăzute.

Vrăjitoarea cea Rea se miră şi se îngrijoră când văzu semnul de pe fruntea lui Dorothy, ştiind prea bine că nici maimuţele înaripate şi nici măcar ea însăşi nu puteau îndrăzni să-i facă vreun rău fetei. Îşi coborî privirea şi când văzu pantofii argintii din picioarele lui Dorothy, începu să tremure de frică, deoarece ştia ce vrajă puternică aveau. La început, Vrăjitoarea era cât pe ce să fugă de Dorothy, însă apoi se uită în ochii fetei şi-i ghici sufletul simplu, precum şi faptul că habar nu avea de puterea neasemuită pe care i-o dădeau pantofiorii argintii. Aşa că Vrăjitoarea cea Rea îşi râse în sine şi-şi zise: „Tot pot s-o fac sclava mea,

căci nu ştie cum să-şi folosească puterea”. Apoi îi zise lui Dorothy cu asprime:

— Vino cu mine şi vezi că trebuie să faci tot ce-ţi spun eu, căci altminteri te voi nimici aşa cum am făcut cu Omul de Tinichea şi cu sperietoarea.

Dorothy o urmă prin multe încăperi frumoase din castel, până când ajunseră în bucătărie, unde Vrăjitoarea îi porunci să cureţe oalele şi cratiţele, să mătură podeaua şi să pună lemne pe foc.

Smerită, fetiţa se apucă de treabă, hotărâtă să lucreze cu câtă vrednicie putea, fiindcă se bucura că Vrăjitoarea cea Rea alesese să n-o omoare.

Cu Dorothy pusă la muncă, Vrăjitoarea îşi spuse să iasă în curte şi să-l înhame pe Leul cel Laş ca pe-un cal de povară. Era sigură că se va înveseli făcându-l să-i tragă căruţa ori de câte ori pleca din castel. Însă, când deschise poarta, Leul slobozi un răget puternic şi fioros care o sperie atât de tare, încât ieşi în fugă şi închise poarta la loc.

— Dacă nu pot să te înham, îi zise Leului vrăjitoarea prin zăbrelele gardului, o să te înfometez. N-o să primeşti nimic de mâncare până n-o să faci întocmai cum vreau eu.

Aşa că după aceea nu-i duse Leului nimic de mâncare, însă în fiecare zi, la amiază, venea la poartă şi-l întreba:

— Eşti gata să te laşi înhămat ca un cal? Iar Leul răspundea:

— Nu. Şi dacă intri în curte, o să te muşc.

Leul putea să nu se supună voinţei Vrăjitoarei fiindcă în fiecare noapte, după ce cotoroanţa se

culca, Dorothy îi aducea mâncare din dulap. Şi după ce mânca, Leul se întindea pe patul lui de paie, iar Dorothy se aşeza alături şi-şi punea căpşorul pe coama lui moale şi deasă, timp în care vorbeau despre necazurile lor şi încercau să găsească o cale de scăpare. Însă nu descoperiră niciun mod de-a ieşi din castelul păzit tot timpul de winkiezii cei galbeni, care erau sclavii Vrăjitoarei celei Rele şi cărora le era prea frică de ea ca să-i nesocotească poruncile.

Fata trebuia să muncească ziua, iar Vrăjitoarea o amenința adesea că o va bate cu aceeaşi umbrelă veche pe care o avea în mână tot timpul. Însă, de fapt, nu îndrăznea să se atingă de Dorothy, din cauza semnului de pe fruntea ei. Copila nu ştia asta şi îi era foarte teamă pentru sine şi pentru Toto. O dată, Vrăjitoarea îl lovi pe Toto cu umbrela, iar curajosul căţeluş se repezi la ea şi o muşcă de picior. Niciun strop de sânge nu curse din rană, căci Vrăjitoarea era atât de hapsână încât sângele din vine i se uscase cu multă vreme înainte.

Viaţa lui Dorothy deveni foarte tristă, iar fetiţa începu să înţeleagă că îi va fi mai greu ca niciodată să se întoarcă în Kansas, la mătuşa Em. Uneori plângea în hohote ceasuri în şir, cu Toto aşezat la picioarele ei şi privind-o în ochi, scâncind cu jale pentru a-i arăta cât îi părea de rău pentru micuţa lui stăpână. Căţelului nu-i păsa dacă se afla în Kansas ori în Ţara Oz, atâta vreme cât era cu Dorothy, dar ştia că fetiţa era nefericită şi asta îl întrista şi pe el.

Însă de-acum Vrăjitoarea cea Rea îşi dorea să

pună mâna pe pantofii argintii ai fetiţei. Albinele, ciorile şi lupii ei, făcuţi mormane de leşuri, se uscau, iar ea îşi folosise toate încercările cu Tichia de Aur. Dacă ar fi reuşit să-şi însuşească pantofii argintii, ar fi căpătat mai multă putere decât pierduse odată cu celelalte farmece ale sale. O urmărea cu atenţie pe Dorothy, să vadă dacă fetiţa îşi scotea vreodată pantofiorii, fiindcă voia să i-i fure. Însă copila era aşa de mândră de pantofii ei frumoşi încât nu şi-i dădea jos decât noaptea şi când făcea baie. Vrăjitoarea se temea însă prea tare de întuneric ca să intre în odăiţa fetei noaptea şi să-i ia pantofii, iar frica ei de apă era mai mare decât frica de întuneric, aşa că nu se apropia niciodată de Dorothy atunci când îşi făcea baie. Într-adevăr, bătrâna vrăjitoare nu atinsese niciodată apa şi nici nu lăsase ca apa s-o atingă în vreun fel.

Însă ca o hoaşcă hapsână ce era, în viclenia ei născoci un şiretlic prin care să capete ceea ce-şi dorea. Puse o tijă de fier pe jos în mijlocul bucătăriei, iar apoi, prin farmece, făcu în aşa fel încât tija să nu poată fi văzută de oameni. Aşadar, când Dorothy traversă bucătăria, se împiedică de tijă, fiindcă n-o putea vedea, şi căzu lată. Nu se lovise prea rău, dar un pantof îi ieşise din picior la căzătură. Şi, înainte să ajungă la el, Vrăjitoarea îl şi înşfacă şi şi-l puse în piciorul sfrijit.

Bătrâna hapsână era nemaipomenit de încântată de reuşita şiretlicului său, căci, atâta vreme cât avea un pantof, căpăta şi jumătate din puterea lui, iar Dorothy nu mai putea să-i folosească vraja împotriva cotoroanţei, chiar dacă

ar fi ştiut cum s-o facă.

Văzând că şi-a pierdut unul dintre pantofiorii frumoşi, fetiţa se supără şi-i zise Vrăjitoarei:

— Dă-mi pantoful înapoi!

— Ba bine că nu, îi răspunse aceasta. De-acum nu mai e pantoful tău, ci al meu.

— Ce fiinţă răutăcioasă eşti! strigă Dorothy. N-ai niciun drept să-mi iei pantoful.

— O să-l păstrez oricum, îşi râse de ea Vrăjitoarea. Iar într-o bună zi o stă ţi-l iau şi pe celălalt.

La auzul acestor cuvinte, Dorothy se înfurie atât de tare încât înşfacă găleata de apă de lângă ea şi-o azvârli pe Vrăjitoare, udând-o leoarcă din cap până în picioare.

Bătrâna hapsână scoase imediat un ţipăt de groază, iar apoi, în timp ce Dorothy o privea uluită, Vrăjitoarea începu să se micşoreze.

— Uite ce-ai făcut! urlă ea. Într-o clipă o să mă topesc de tot.

— Îmi pare foarte rău, zise Dorothy, care era foarte înfricoşată s-o vadă pe Vrăjitoare topindu-se de-a adevăratelea în faţa ochilor ei.

— N-ai ştiut că apa îmi va veni de hac? întrebă Vrăjitoarea cu un glas tânguitor şi deznădăjduit.

— Desigur că nu, răspunse Dorothy. De unde să ştiu?

— Ei bine, în câteva clipe mă voi topi de tot şi-ţi va rămâne ţie castelul. Am fost eu hapsână la vremea mea, dar nu m-am gândit niciodată că o fetiţă ca tine ar fi în stare să mă topească şi să pună capăt faptelor mele rele. Ia seama… acum

dispar!

Cu aceste cuvinte, Vrăjitoarea se transformă într-o grămăjoară cafenie care începu să se risipească, puţin câte puţin, peste dalele curate ale duşumelei din bucătărie. Văzând că vrăjitoarea se topise de tot, Dorothy scoase încă o găleată de apă şi o aruncă peste resturile de pe podea, măturându-le apoi dincolo de prag. După ce-şi ridică pantoful argintiu, adică tot ce mai rămăsese din bătrână, îi curăţă şi-l şterse cu o cârpă, iar apoi şi-l puse în picior. Pe urmă, fiind în sfârşit liberă să facă ce voia, dădu fuga în curte să-i spună Leului că-i venise de hac Vrăjitoarei celei Rele de la Apus şi că nu mai erau sclavi în acel ţinut străin.

13. Salvarea

Leul cel Laş fu încântat să audă că Vrăjitoarea cea Rea se topise de la o găleată de apă, iar Dorothy îi deschise imediat poarta şi îl eliberă. Intrară împreună în castel, unde prima ispravă a lui Dorothy fu să-i cheme pe toţi winkiezii şi să le spună că nu mai erau sclavi.

Urmă o bucurie nespusă printre winkiezii cei galbeni: ani la rând lucraseră din greu pentru Vrăjitoarea cea Rea, care îi tratase cu mare cruzime. Ziua aceea fu declarată sărbătoare pentru totdeauna, iar apoi se ospătară şi dănţuiră cu veselie.

— Măcar de-ar fi aici şi prietenii noştri, Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea, aş fi foarte fericit, zise Leul.

— Crezi cumva c-am putea să-i salvăm? întrebă neliniştită fata.

— Putem încerca, răspunse Leul.

Aşa că îi chemară pe winkiezii cei galbeni şi-i întrebară dacă i-ar putea ajuta să-şi salveze prietenii, iar omuleţii ziseră că ar face cu dragă inimă tot ce le-ar sta în putere pentru Dorothy, care îl eliberase din sclavie. Atunci fetiţa alese câţiva winkiezi care păreau să ştie mai multe şi porniră cu toţii la drum. Merseră toată ziua şi încă jumătate din a doua zi până ajunseră la câmpia stâncoasă în care zăcea Omul de Tinichea, lovit şi crestat pe tot trupul. Toporul se afla alături, cu tăişul ruginit şi cu coada ruptă.

Winkiezii îl ridicară uşor în braţe şi-l duseră înapoi la Castelul Galben. Dorothy vărsă câteva lacrimi pe drum din cauza stării jalnice a prietenului ei, iar Leul se arătă reţinut şi mâhnit. Când ajunseră la castel, Dorothy le spuse winkiezilor:

— Există tinichigii printre voi?

— Oh, da. Unii dintre noi sunt tinichigii foarte buni, veni răspunsul.

— Atunci aduceţi-i la mine, zise fata.

Iar când sosiră tinichigiii, cărându-şi în coşuri toate uneltele, îi întrebă:

— Puteţi să îndreptaţi crestăturile de pe trupul Omului de Tinichea, să-l lipiţi pe unde s-a spart şi să-l aduceţi la forma dinainte?

Tinichigiii se uitară cu atenţie la tăietorul de lemne şi apoi îi ziseră fetei că erau de părere că-l puteau repara ca să arate la fel ca înainte. După care se puseră pe treabă într-una dintre încăperile

mari şi galbene din castel şi lucrară trei zile şi patru nopţi, ciocănind, răsucind, îndoind, lipind, lustruind şi bătând bine tinicheaua de pe picioarele, trupul şi capul tăietorului de lemne, până când, în cele din urmă, îl îndreptară în forma dinainte şi până când încheieturile începură să-i meargă ca odinioară. Adevărul fie spus, Omul de Tinichea se alese cu câteva petice pe trup, dar cum nu era înfumurat, reparaţiile nu-l deranjau deloc.

Când, în cele din urmă, intră în odaia lui Dorothy şi-i mulţumi pentru că-l salvase, era atât de fericit încât vărsă lacrimi de bucurie, pe care fetiţa trebui să i le şteargă cu grijă de pe faţă, astfel încât să nu-i ruginească încheieturile. În acelaşi timp, ea însăşi avea chipul scăldat în lacrimi de bucurie la revederea bunului său prieten, iar pe acestea nu trebuia să le şteargă. În ceea ce-l priveşte pe Leu, acesta îşi şterse ochii atât de des cu vârful cozii încât şi-o udă de-a binelea şi se văzu nevoit să iasă în curte şi s-o ţină la soare ca să se usuce.

— Măcar de l-am avea iarăşi cu noi pe Sperie-Ciori, aş fi foarte fericit, zise Omul de Tinichea, după ce Dorothy îi spuse tot ceea ce se întâmplase.

— Trebuie să încercăm să-l găsim, zise fata.

Aşa că îi chemă pe winkiezi în ajutor, iar aceştia cutreierară toată ziua şi încă jumătate din a doua zi până dădură peste copacul înalt în ale cărui crengi aruncaseră maimuţele înaripate bocceluţa cu straiele sperietorii.

Era un copac foarte înalt, cu un trunchi atât

de neted încât nimeni nu se putea căţăra. Însă Omul de Tinichea zise pe dată:

— Îl tai eu imediat, iar pe urmă recăpătăm straiele lui Sperie-Ciori.

În vreme ce tinichigiii munciseră să-l repare pe tăietorul de lemne, alt winkiez, care era bijutier, îi făcuse o coadă de topor din aur curat şi i-o potrivise în locul celei rupte. Alţii curăţaseră toată rugina de pe tăiş, care de-acum sclipea ca argintul lustruit.

Nici nu termină bine de vorbit că se şi apucă să taie copacul, care în scurtă vreme se prăbuşi bubuind, clipă în care straiele sperietorii căzură dintre crengi şi se rostogoliră pe pământ.

Dorothy le luă şi-i puse pe winkiezi să ducă bocceluţa înapoi la castel, unde o umplură la loc cu paie bune şi curate. Şi ce să vezi! Iată-l din nou pe Sperie-Ciori, la fel ca înainte, mulţumindu-le neîncetat pentru că-l salvaseră.

Acum că erau din nou cu toţii împreună, Dorothy şi prietenii ei petrecură câteva zile fericite la Castelul Galben, unde găsiră tot ce le trebuia ca să se simtă bine.

Însă, într-o zi fata se gândi la mătuşa Em şi zise:

— Trebuie să ne întoarcem la Oz şi să-l facem să-şi respecte făgăduiala.

— Da, zise Omul de Tinichea. Astfel îmi voi căpăta în sfârşit inima.

— Şi eu îmi voi căpăta mintea, adăugă voios Sperie-Ciori.

— Eu îmi voi căpăta curajul, spuse şi Leul, gânditor.

— Iar eu mă voi întoarce în Kansas! strigă Dorothy, bătând din palme. Oh, haideţi să pornim chiar mâine spre Oraşul Smaraldelor!

Zis şi făcut. A doua zi îi chemară pe winkiezi şi îşi luară rămas bun. Winkiezilor le păru rău să se despartă de ei şi prinseseră atâta drag de Omul de Tinichea încât îl rugară să rămână şi să fie domnitorul lor şi al Ţinutului Galben de la Apus. Văzând însă că erau hotărâţi să plece, winkiezii le dădură lui Toto şi Leului câte o zgardă de aur. Lui Dorothy îi oferiră o brăţară minunată, încrustată cu diamante. Lui Sperie-Ciori îi înmânară un baston cu mâner de aur ca să-l ajute să nu se mai împiedice, iar Omului de Tinichea îi dădură un bidon de ulei făcut din argint placat cu aur şi încrustat cu pietre preţioase.

În schimb, fiecare drumeţ îi cinsti pe winkiezi cu o cuvântare frumoasă de rămas bun, după care dădură mâna cu toţii până începură să-i doară braţele.

Dorothy se duse la dulapul vrăjitoarei ca să-şi umple coşuleţul cu de-ale gurii pentru drum. Iar acolo găsi Tichia de Aur, pe care şi-o puse pe cap şi descoperi că i se potrivea de minune. Nu ştia nimic despre puterea Tichiei de Aur, dar îşi dădea seama că era frumoasă, aşa că se hotărî s-o poarte şi-şi puse boneta de soare în coşuleţ.

Apoi, după ce terminară pregătirile, porniră cu toţii spre Oraşul Smaraldelor. Iar winkiezii le oferiră trei rânduri de urale şi nenumărate urări de bine.

14. Maimuţele înaripate

Vă amintiţi că între castelul Vrăjitoarei celei Rele şi Oraşul Smaraldelor nu exista niciun drum, nici măcar o cărare. Când cei patru drumeţi porniseră în căutarea Vrăjitoarei, aceasta îi văzuse şi trimisese Maimuţele înaripate să i-i aducă la castel. Dar pentru călători era mult mai greu să-şi găsească drumul prin câmpiile imense de margarete şi de piciorul-cocoşului decât le fusese să ajungă la castel în zbor. Ştiau, fireşte, că trebuiau să se îndrepte spre est, de unde răsare soarele, aşa că porniră într-acolo. Însă la amiază, când soarele le dogorea deasupra capului, nu mai ştiau încotro se afla răsăritul şi nici apusul, iar astfel se rătăciră pe câmpia întinsă. Totuşi, continuară să meargă, iar noaptea se ivi luna, cu strălucirea ei puternică. Drumeţii se întinseră printre florile galbene cu arome îmbătătoare şi dormiră adânc până în zori – în afară de Sperie-Ciori şi de Omul de Tinichea, fireşte.

A doua zi, soarele se ascundea într-un nor, dar cei patru îşi văzură de drum, de parcă ar fi ştiut foarte bine încotro se îndreptau.

— Dacă mergem destul de departe, sunt sigură că, în cele din urmă, vom ajunge undeva, zise Dorothy.

Însă zilele treceau una după alta, iar drumeţii nu vedeau altceva în faţa ochilor decât câmpii stacojii. Sperie-Ciori începu să bodogănească.

— De bună seamă că ne-am rătăcit, zise el. Şi dacă nu găsim din nou drumul la timp ca să ajungem în Oraşul Smaraldelor, nu-mi voi căpăta niciodată mintea.

— Şi nici eu, inima, spuse Omul de Tinichea. Mi se pare că nu mai am răbdare să ajung la Oz şi trebuie să recunoaşteţi că suntem pe drum de mult.

— Vezi tu, zise Leul cel Laş, scâncind, eu n-am curaj să hoinăresc aşa pe veci, fără să ajungem nicăieri.

Atunci Dorothy îşi pierdu curajul. Se aşeză în iarbă şi-şi privi tovarăşii, care se aşezară şi o priviră la rândul lor, iar Toto îşi dădu seama că, pentru prima oară în viaţă, era prea obosit ca să mai alerge după un fluture care-i trecu pe lângă cap. Aşa că-şi scoase limba, începu să gâfâie şi se uită la Dorothy de parcă ar fi vrut s-o întrebe ce era de făcut.

— Presupun că-i putem chema pe şoarecii de câmp, sugeră ea. Probabil că ne-ar spune încotro s-o luăm către Oraşul Smaraldelor.

— Să ştii c-ar putea, strigă Sperie-Ciori. Cum de nu ne-am gândit la asta până acum?

Dorothy suflă în fluieraşul pe care îl purtase la gât de când i-l dăduse Regina şoarecilor. În câteva clipe, auziră tropotitul uşor al picioruşelor lor, iar de fată se apropiară în fugă nenumăraţi şoricei cenuşii. Printre ei se afla însăşi Regina, care întrebă cu vocea ei subţire şi piţigăiată:

— Ce pot să fac pentru prietenii mei?

— Ne-am rătăcit, zise Dorothy. Poţi să ne spui încotro se află Oraşul Smaraldelor?

— Bineînţeles, răspunse Regina. Dar e foarte departe, pentru că l-aţi lăsat tot mai mult în urmă în ultima vreme.

Apoi Regina observă Tichia de Aur a lui

Dorothy şi o întrebă:

— De ce nu te foloseşti de tichia fermecată ca să le chemi în ajutor pe Maimuţele înaripate? Te vor duce în zbor până în Oraşul Smaraldelor în mai puţin de-un ceas.

— N-am ştiut că era o tichie fermecată, răspunse Dorothy mirată. Cum se foloseşte?

— Scrie pe dinăuntru, răspunse Regina şoarecilor. Dar dacă vrei să le chemi pe Maimuţele înaripate, noi trebuie să fugim, fiindcă aceste făpturi fac numai pozne şi cred că s-ar veseli de minune necăjindu-ne.

— Şi nu-mi vor face rău? întrebă fata neliniştită.

— Ah, nu. Trebuie să se supună celui care poartă tichia. Rămas bun!

Regina o rupse la fugă şi se făcu nevăzută cu repeziciune, urmată de toţi şoriceii.

Dorothy se uită în interiorul Tichiei de Aur şi văzu nişte cuvinte scrise pe margine. Aceasta trebuie să fie vraja, îşi zise ea, aşa că se apucă să citească cu grijă instrucţiunile şi-şi puse tichia pe cap.

— Ep-pe, pep-pe, kak-ke! zise fata, stând în piciorul stâng.

— Ce-ai zis? întrebă Sperie-Ciori, care nu înţelegea ce făcea Dorothy.

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo! continuă ea, stând în piciorul drept de această dată.

— Hello! o imită liniştit Omul de Tinichea.

— Ziz-zy, zuz-zy, zik! făcu Dorothy, stând de-acum pe ambele picioare.

Astfel îşi termină de spus vraja, iar imediat

auziră o mare zarvă şi fâlfâit de aripi, în timp ce ceata Maimuţelor înaripate se apropia de ei în zbor.

Regele făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Dorothy şi o întrebă:

— Care-ţi e porunca?

— Vrem să ajungem în Oraşul Smaraldelor, dar ne-am rătăcit, zise fetiţa.

— Te vom duce noi, răspunse Regele.

Nici nu termină bine de zis asta, că două maimuţe o şi luară pe Dorothy în braţe şi porniră cu ea în zbor. Alţii îi înşfăcară pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea şi pe Leu, iar o maimuţică îl apucă pe Toto şi zbură după ceilalţi, deşi căţelul încerca din răsputeri s-o muşte.

La început, sperietoarea şi tăietorul de lemne se cam speriară, căci nu uitaseră cât rău le făcuseră înainte Maimuţele înaripate. Dar apoi văzură că n-aveau de gând să le facă nimic, aşa că se bucurară voioşi de zbor şi se desfătară privind grădinile frumoase şi pădurile care se întindeau sub ei, la mare depărtare.

Dorothy se trezi purtată cu uşurinţă de două dintre cele mai mari maimuţe, una fiind însuşi Regele. Îşi împletiseră mâinile, formând un scaun, şi aveau mare grijă să nu-i facă niciun rău.

— De ce trebuie să vă supuneţi vrăjii Tichiei de Aur? întrebă ea.

— E o poveste lungă, răspunse regele, râzând. Dar cum ne aşteaptă o călătorie lungă, mă voi folosi de acest răstimp ca să ţi-o spun, dacă vrei.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse fata.

— Odinioară, începu căpetenia, eram un popor liber, care trăia fericit în pădurea cea mare, zburând din copac în copac, mâncând nuci şi poame şi făcând ce ne tăia capul, fără să avem niciun stăpân. Poate că unii dintre noi făceau prea multe pozne uneori, sărind să le tragă de coadă pe animalele care n-aveau aripi, gonind după păsări şi aruncând cu nuci în oamenii care treceau prin pădure. Dar n-aveam nicio grijă pe lume, eram fericiţi şi veseli şi ne bucuram de fiecare clipă a zilei. Asta a fost cu mulţi ani în urmă, cu mult înainte ca Oz să iasă dintre nori pentru a domni peste acest ţinut.

Pe atunci trăia aici, departe la miazănoapte, o prinţesă nespus de frumoasă, care era totodată o vrăjitoare puternică. Îşi folosea toate farmecele pentru a-i ajuta pe oameni şi nimeni nu ştie că ea să fi făcut vreodată rău unei fiinţe bune la suflet. O chema Gayelette şi trăia într-un castel minunat, clădit din lespezi uriaşe de rubin. Toată lumea o iubea, însă cea mai mare tristeţe a ei era că nu-şi găsea pe cineva pe care să-l iubească, din moment ce toţi bărbaţii erau mult prea proşti şi prea urâţi ca să se însoţească cu o făptură atât de frumoasă şi de înţeleaptă. În cele din urmă, prinţesa a găsit un băiat foarte arătos, brav şi înţelept pentru vârsta lui. Gayelette s-a hotărât, aşadar, că atunci când băiatul se va face mare, se va mărita cu el, aşa că l-a dus în palatul ei de rubin şi şi-a folosit toate farmecele pentru a-l face puternic, bun şi încântător, aşa cum şi-ar dori orice femeie. Se spune că, atunci când a devenit bărbat, Quelala, căci acesta îi era numele, era cel mai bun şi mai

înţelept bărbat din ţinut şi era atât de frumos încât Gayelette îl iubea din tot sufletul. Aşa că s-a grăbit să facă toate pregătirile de nuntă.

Bunicul meu era, pe atunci, Regele Maimuţelor înaripate care trăiau în pădurea de lângă palatul lui Gayelette, iar bătrânul prefera o glumă bună în locul unei gustări bune. Într-o zi, chiar înainte de nuntă, bunicul zbura cu ceata lui când l-a văzut pe Quelala plimbându-se pe malul râului. Era îmbrăcat într-un costum somptuos de mătase trandafirie şi catifea purpurie, iar bunicului meu i-a dat prin cap să-l pună la încercare cu una dintre glumele sale. La porunca lui, ceata a coborât în zbor şi l-a înşfăcat pe Quelala, purtându-l în braţe până când au ajuns deasupra râului, după care i-au dat drumul în apă.

— Hai înoată puţin, amice, şi vezi dacă apa îţi pătează hainele, i-a strigat bunicul meu.

Quelala era prea înţelept ca să nu înoate şi nici norocul nu îl părăsise. Râse când ajunse la suprafaţa apei şi înotă spre mal. Însă când Gayelette dădu fuga în ajutorul lui, văzu că apa râului îi stricase hainele de mătase şi catifea.

Prinţesa s-a înfuriat şi ştia, fireşte, cine fusese făptaşul. Aşa că a poruncit să vină toate Maimuţele înaripate înaintea ei şi la început a zis că ar trebui să li se lege aripile şi să aibă parte întocmai de ceea ce-i făcuseră lui Quelala, adică să fie azvârlite în râu. Însă bunicul meu s-a rugat mult de prinţesă să n-o facă, fiindcă ştia că, având aripile legate, maimuţele se vor îneca. Până şi Quelala a pus o vorbă bună pentru ele. În cele din urmă, Gayelette le-a cruţat, cu condiţia ca

Maimuţele înaripate să fie osândite ca, de atunci încolo, să se supună de trei ori poruncilor stăpânului Tichiei de Aur. Această tichie fusese făcută ca dar de nuntă pentru Quelala şi se spune că a costat-o jumătate de regat pe prinţesă. Bineînţeles că bunicul meu şi celelalte maimuţe au consimţit pe dată, şi astfel se face că suntem de trei ori sclavii posesorului Tichiei de Aur, oricine ar fi acesta.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Dorothy, captivată de poveste.

— Quelala a devenit primul posesor al Tichiei de Aur şi primul care ne-a dat porunci. Cum mireasa lui nu putea să ne vadă în ochi, el ne-a chemat în pădure după nuntă şi ne-a poruncit ca nicio Maimuţă înaripată să nu se mai înfăţişeze vreodată în faţa prinţesei, lucru care ne-a bucurat, pentru că ne era tare teamă de ea.

După aceea n-am mai ştiut nimic de Tichia de Aur până când a încăput pe mâinile Vrăjitoarei celei Rele de la Apus, care ne-a făcut să-i înrobim pe winkiezi şi, după aceea, să-l alungăm pe Oz însuşi din Ţinutul de la Apus. Acum că Tichia de Aur e la tine, ai dreptul să ne dai trei porunci.

Când Regele Maimuţelor îşi termină povestea, Dorothy privi în jos şi zări în faţă zidurile verzi şi strălucitoare ale Oraşului Smaraldelor. Se minună cât de repede zburau maimuţele, dar se bucură că îşi încheiau călătoria. Straniile făpturi îi puseră cu grijă pe pământ pe drumeţi; în faţa porţii oraşului, Regele făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Dorothy şi apoi se îndepărtă repede în zbor, urmat de toată ceata.

— Ce călătorie plăcută, zise fetiţa.

— Da, şi ce repede am ieşit din necaz, răspunse Leul. Noroc că ai luat cu tine tichia aceea minunată!

15. Adevărata identitate a lui Oz cel Cumplit

Cei patru drumeţi se îndreptară către marea poartă a Oraşului Smaraldelor şi apăsară pe butonul soneriei. După ce sunară de câteva ori, le deschise acelaşi Paznic al Porţilor pe care îl cunoscuseră deja.

— Cum? V-aţi întors? întrebă el, mirat.

— Păi nu ne vezi? i-o întoarse Sperie-Ciori.

— Dar am crezut că aţi plecat să-i faceţi o vizită Vrăjitoarei celei Rele de la Apus.

— Am şi vizitat-o, răspunse sperietoarea.

— Şi v-a dat drumul? întrebă omul, uluit.

— N-a avut de ales, fiindcă s-a topit, explică Sperie-Ciori.

— S-a topit! Ah, ce veste bună, într-adevăr, zise paznicul. Cine a topit-o?

— Dorothy, zise Leul serios.

— Vai de mine! exclamă bărbatul şi făcu o plecăciune adâncă în faţa fetiţei.

După care îi conduse în odăiţa lui şi le puse ochelarii, încuindu-i cu cheiţa de la gât, aşa cum făcuse şi înainte. Apoi intrară pe poartă în Oraşul Smaraldelor. Când oamenii auziră de la Paznicul Porţilor că Dorothy o topise pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, se adunară cu toţii în jurul drumeţilor şi îi urmară cu mare alai până la palatul lui Oz.

Soldatul cu favoriţi verzi stătea încă de strajă în faţa uşii, dar îi pofti grabnic înăuntru şi iată-i întâmpinaţi din nou de frumoasa fată verde, care îi conduse imediat în camerele lor, ca să se poată odihni până când îi putea primi Marele Oz.

Soldatul îi dădu numaidecât lui Oz vestea că Dorothy şi ceilalţi drumeţi se întorseseră după ce o nimiciseră pe Vrăjitoarea cea Rea, însă Oz nu-i răspunse. Călătorii crezuseră că Marele Vrăjitor avea să-i primească de îndată, însă nu se întâmplă aşa. Trecu o zi, trecură două, trecură trei şi Oz nu trimise după ei. Aşteptarea era istovitoare şi plicticoasă, iar în cele din urmă, prietenii se supărară că Oz îi trata cu atâta necuviinţă, după ce-i pusese să îndure greutăţi şi să fie înrobiţi. Aşa că, într-un sfârşit, sperietoarea o rugă pe fata cea verde să-i mai transmită un mesaj lui Oz, spunându-i că dacă nu-i primea imediat, aveau să le cheme în ajutor pe Maimuţele înaripate ca să afle dacă îşi ţinea sau nu cuvântul dat.

Când primi acest mesaj, Vrăjitorul se sperie aşa de tare încât trimise vorbă ca drumeţii să fie aduşi în Sala Tronului a doua zi de dimineaţă, la ora nouă şi patru minute. Se întâlnise odată cu Maimuţele înaripate în Ţinutul de la Apus şi nu-şi dorea să le mai vadă vreodată.

Cei patru drumeţi nu putură să doarmă toată noaptea, gândindu-se fiecare la darul promis de Oz. Dorothy adormi o singură dată şi atunci visă că se afla în Kansas, unde mătuşa Em îi spunea cât de bucuroasă era să o aibă pe fetiţa ei din nou acasă.

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă, soldatul

cu favoriţi verzi veni după ei, iar patru minute mai târziu, intrau cu toţii în Sala Tronului Marelui Oz.

Fireşte că fiecare se aştepta să-l vadă pe Oz în forma în care se înfăţişase şi înainte şi rămaseră uimiţi să nu găsească pe nimeni în încăpere. Se opriseră lângă uşă, foarte apropiaţi, căci încremenirea sălii era mai înfiorătoare decât oricare dintre formele pe care le luase Oz în faţa lor.

Apoi auziră o Voce gravă, care părea să vină de undeva din vârful bolţii înalte:

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit. De ce mă căutaţi?

Cercetară iar cu privirea toate ungherele sălii şi, nevăzând pe nimeni, Dorothy întrebă:

— Dar unde eşti?

— Sunt pretutindeni, răspunse vocea. Dar ochii muritorilor de rând nu mă pot vedea. Acum mă voi aşeza pe tron, ca să puteţi vorbi cu mine.

Într-adevăr, în acel moment Vocea păru să vină chiar dinspre tron, aşa că prietenii se apropiară încolonaţi, iar Dorothy zise:

— Am venit să-ţi cerem să-ţi ţii promisiunea, Mare Oz.

— Ce promisiune? întrebă Vrăjitorul.

— Mie mi-ai promis că mă vei trimite înapoi în Kansas după ce Vrăjitoarea cea Rea va fi nimicită, răspunse fata.

— Şi mie mi-ai promis minte, zise Sperie-Ciori.

— Iar mie, inimă, zise Omul de Tinichea.

— Şi mie, curaj, zise Leul cel Laş.

— E chiar adevărat că aţi nimicit-o pe

Vrăjitoarea cea Rea? întrebă Vocea, iar lui Dorothy i se păru că o auzise tremurând uşor.

— Da, răspunse fetiţa. Am topit-o cu o găleată de apă.

— Vai de mine, se auzi Vocea. Ce neaşteptat! Prea bine, veniţi la mine mâine, fiindcă am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea.

— Dar ai avut deja destul timp, zise Omul de Tinichea supărat.

— Nu vom mai aştepta nici măcar o zi, spuse Sperie-Ciori.

— Trebuie să-ţi ţii promisiunea faţă de noi! exclamă Dorothy.

Leului i se păru mai potrivit să-l înspăimânte pe Vrăjitor, aşa că scoase un răget puternic, atât de fioros şi de înfricoşător, încât Toto fugi de el speriat şi răsturnă paravanul din colţul încăperii. Iar în cădere, paravanul făcu atâta zgomot încât îşi întoarseră cu toţii privirea într-acolo şi rămaseră muţi de uimire. Fiindcă, tocmai în locul ascuns de paravan, zăriră un bătrânel zbârcit şi chel, care părea la fel de mirat ca ei. Ridicându-şi toporul, Omul de Tinichea se repezi spre el, urlând:

— Tu cine eşti?

— Eu sunt Oz cel Mare şi Cumplit, zise omuleţul cu o voce tremurândă. Dar nu mă lovi, te rog, nu! Voi face tot ce vrei.

Prietenii noştri îl priviră uluiţi şi nedumeriţi.

— Credeam că Oz e un Cap uriaş, zise Dorothy.

— Şi eu credeam că Oz e o Doamnă fermecătoare, zise Sperie-Ciori.

— Eu credeam că Oz e o Fiară cumplită, zise Omul de Tinichea.

— Iar eu credeam că Oz e o Minge de Foc, exclamă Leul.

— Nu, vă înşelaţi cu toţii, zise omuleţul pe un ton smerit. V-am amăgit.

— Ne-ai amăgit! strigă Dorothy. Atunci nu eşti un mare vrăjitor?

— Mai încet, draga mea, zise el. Nu vorbi aşa de tare pentru că te vor auzi alţii şi asta m-ar distruge. Toţi mă cred un mare vrăjitor.

— Şi nu eşti? întrebă fetiţa.

— Niciun pic, draga mea. Sunt doar un om de rând.

— Ba eşti mai mult de-atât, făcu sperietoarea cu amărăciune. Eşti un şarlatan.

— Întocmai! spuse omuleţul, frecându-şi mâinile de parcă acel cuvânt i-ar fi făcut plăcere. Sunt un şarlatan.

— Dar asta e îngrozitor, zise Omul de Tinichea. Cum voi mai căpăta eu inimă?

— Şi eu, curaj? întrebă Leul.

— Iar eu, minte? se vaită Sperie-Ciori, ştergându-şi lacrimile din ochi cu mâneca de la haină.

— Dragii mei prieteni, zise Oz, vă rog să nu vorbiţi despre aceste fleacuri. Gândiţi-vă la mine şi la grozavul necaz în care m-aş găsi dacă s-ar afla totul.

— Nu mai ştie nimeni că eşti doar un şarlatan? întrebă Dorothy.

— Nimeni în afară de voi – şi de mine însumi, răspunse Oz. Atâta vreme i-am păcălit pe toţi încât

credeam că nu voi fi dat de gol vreodată. Am făcut o mare greşeală când v-am primit în Sala Tronului. De obicei nu vreau să-i primesc nici măcar pe supuşii mei, care de aceea cred că sunt o făptură cumplită.

— Dar eu nu înţeleg, zise Dorothy, nedumerită. Cum de-ai apărut în faţa mea ca un Cap uriaş?

— Printr-un şiretlic de-al meu, răspunse Oz. Veniţi încoace, vă rog, şi-o să vă povestesc totul.

O luă înaintea lor spre o cămăruţă din spatele Sălii Tronului, iar călătorii îl urmară. Făcu semn către un ungher, în care se afla Capul uriaş, făcut din multe straturi de hârtie şi cu faţa atent desenată.

— L-am agăţat de tavan cu un fir, zise Oz. Eu stăteam în spatele ecranului şi trăgeam de sfoară, ca să-i fac ochii să se mişte şi gura, să se deschidă.

— Dar cum ai făcut cu glasul? întrebă fata.

— Ah, eu sunt ventriloc, zise omuleţul. Pot să-mi îndrept sunetul vocii încotro vreau eu, astfel că tu ai crezut că venea dinspre Cap. Iată şi celelalte lucruri pe care le-am folosit ca să vă amăgesc.

Lui Sperie-Ciori îi arătă rochia şi masca pe care le purtase când se dăduse drept Doamna fermecătoare. Iar Omul de Tinichea văzu că apriga Fiară nu era decât un morman de piei şi blănuri cusute laolaltă, cu nişte vergele puse pe dinăuntru ca să le dea formă. În ceea ce priveşte Mingea de Foc, falsul Vrăjitor o agăţase tot de tavan. De fapt, era o minge de bumbac, dar, după ce turnase gaz pe ea, obiectul arsese dogoritor.

— Zău dacă n-ar trebui să-ţi fie ruşine că eşti un asemenea şarlatan, zise Sperie-Ciori.

— Îmi este, zău că-mi este, răspunse omuleţul cu tristeţe.

Dar n-am avut de ales. Luaţi loc, vă rog, sunt destule scaune.

Vă voi spune povestea mea.

Aşa că drumeţii se aşezară şi ascultară următoarea poveste.

— M-am născut în Omaha…

— Vai, dar asta-i chiar aproape de Kansas! strigă Dorothy.

— Aşa-i, dar e foarte departe de aici, zise el, clătinând mâhnit din cap înspre fată. Când m-am făcut mare, am devenit ventriloc şi am fost ucenicul unui mare maestru. Pot să imit orice fel de pasăre sau de jivină.

În acea clipă mieună întocmai ca un pisoiaş, făcându-l pe Toto să ciulească urechile şi să se uite cu atenţie în toate părţile, în căutarea pisicuţei.

— După o vreme, continuă Oz, m-am săturat de asta şi am devenit manipulant de baloane.

— Ce-i asta? întrebă Dorothy.

— E un om care se înalţă cu balonul la circ, ca să adune la un loc o mulţime de oameni şi să-i facă să cumpere bilete la spectacol, explică el.

— Ah, gata, ştiu, făcu fata.

— Ei bine, într-o zi am urcat într-un balon, dar mi s-au încâlcit frânghiile şi n-am mai putut să cobor. Am urcat până deasupra norilor, aşa de sus încât m-a prins un curent de aer şi m-a purtat departe, foarte departe. Preţ de o zi şi-o noapte

am mers cu balonul prin văzduh, iar în dimineaţa celei de-a doua zile m-am trezit şi am văzut că balonul plutea deasupra unui ţinut straniu şi minunat.

Am coborât încetişor şi n-am păţit nimic. Dar am nimerit în mijlocul unui popor ciudat, care, văzându-mă coborând din nori, m-a luat drept un mare Vrăjitor. Bineînţeles că i-am lăsat să creadă asta, fiindcă le era frică de mine şi pentru că mi-au făgăduit că vor face orice aş vrea eu.

Doar ca să mă distrez şi să le dau oamenilor aceştia buni o ocupaţie, le-am poruncit să clădească acest oraş, precum şi palatul meu. Ceea ce au făcut bine şi cu tragere de inimă. După care mi-am spus că, din moment ce ţinutul e atât de verde şi de frumos, ar trebui să-l numesc Oraşul Smaraldelor. Şi pentru ca numele să i se potrivească şi mai bine, i-am făcut pe oameni să poarte ochelari verzi, astfel încât tot ce-ar vedea să aibă culoarea verde.

— Dar nu e totul verde aici? întrebă Dorothy.

— Nu mai mult decât în orice alt oraş, zise Oz. Însă când porţi ochelari verzi, bineînţeles că totul în jurul tău pare verde. Oraşul Smaraldelor a fost clădit cu mulţi, mulţi ani în urmă, căci eram tânăr când balonul m-a adus aici, iar acum sunt foarte bătrân. Dar supuşii mei poartă ochelari verzi de atâta vreme încât cei mai mulţi chiar cred că e un oraş de smarald. E, fără îndoială, un loc minunat, bogat în nestemate şi în metale preţioase şi în toate lucrurile bune de care ai nevoie pentru a fi fericit. Am fost bun cu oamenii, iar lor le place de mine. Însă de când s-a clădit palatul acesta, m-

am închis pe dinăuntru şi am refuzat să-i mai primesc aici.

Cel mai tare mi-a fost frică de Vrăjitoare, căci, dacă eu n-aveam puteri magice, am aflat cât de curând că Vrăjitoarele erau în stare să facă lucruri nemaipomenite. Patru vrăjitoare trăiau în această ţară şi-i cârmuiau pe oamenii de la Miazănoapte, Miazăzi, Răsărit şi Apus. Din fericire, vrăjitoarea de la Miazănoapte şi cea de la Miazăzi erau bune şi mi-am dat seama că nu-mi vor face niciun rău. Însă vrăjitoarea de la Răsărit şi cea de la Apus erau foarte hapsâne şi, dacă n-ar fi crezut că eram mai puternic decât ele, m-ar fi nimicit imediat. Am trăit ani la rând cu frica-n sân, aşa că-ţi poţi închipui cât de bucuros am fost când am auzit despre casa ta care s-a prăbuşit peste Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit. Când ai venit la mine, eram în stare să-ţi făgăduiesc orice numai să-i vii de hac şi celeilalte vrăjitoare. Dar acum că ai topit-o, mi-e ruşine să recunosc că nu-mi pot ţine promisiunile.

— Cred că eşti un om foarte rău, zise Dorothy.

— Vai, nu, draga mea. De fapt sunt un om foarte bun, însă un vrăjitor foarte prost, trebuie s-o recunosc.

— Deci nu poţi să-mi dai minte? întrebă Sperie-Ciori.

— N-ai nevoie de minte. Înveţi câte ceva în fiecare zi. Pruncii au minte, dar nu ştiu prea multe. Experienţa e singurul lucru care-ţi aduce cunoaştere şi, cu cât trăieşti mai mult, cu atât capeţi mai multă experienţă.

— Se prea poate, zise Sperie-Ciori. Dar voi fi

foarte nefericit dacă nu-mi vei da minte.

Vrăjitorul fals îl privi cu atenţie.

— Ei bine, zise el oftând, nu sunt un mare vrăjitor, după cum am zis. Dar dacă vii la mine mâine dimineaţă, îţi voi umple capul cu minte. Totuşi, nu pot să-ţi spun şi cum s-o foloseşti.

Asta trebuie s-o afli singur.

— Vai, mulţumesc! Mulţumesc! strigă Sperie-Ciori. Voi afla şi singur cum s-o folosesc, nu-ţi fie teamă!

— Şi cum rămâne cu curajul meu? întrebă nerăbdător Leul.

— Sunt sigur că ai destul curaj, răspunse Oz. Nu-ţi trebuie decât încredere în tine însuţi. Nu există nicio vietate pe lumea asta care să nu se teamă în faţa pericolului. Adevăratul curaj constă în înfruntarea primejdiei arunci când îţi e frică, iar acest tip de curaj îl ai cu prisosinţă.

— Poate că da, însă tot mi-e frică, zise Leul. Şi voi fi foarte nefericit dacă nu-mi vei da tipul de curaj care te face să-ţi uiţi frica.

— Prea bine, îţi voi da mâine acest fel de curaj, răspunse Oz.

— Şi cum rămâne cu inima mea? întrebă Omul de Tinichea.

— Ei bine, în privinţa asta – răspunse Oz – eu cred că nu faci bine să-ţi doreşti o inimă. Asta îi face nefericiţi pe mai toţi oamenii. Dacă ţi-ai da seama ce noroc pe tine că nu ai inimă!

— Fiecare cu părerea lui, zise Omul de Tinichea. Dar în ceea ce mă priveşte, voi îndura toată nefericirea fără să cârtesc, dacă mi-ai da o inimă.

— Prea bine, spuse Oz smerit. Vino la mine mâine şi-ţi voi da o inimă. Mă joc de-atâţia ani de-a vrăjitorul încât aş putea s-o mai ţin aşa niţel.

— Şi acum, zise Dorothy, cum fac eu să mă întorc în Kansas?

— La asta va trebui să ne mai gândim, zise omuleţul. Dă-mi două-trei zile să cumpănesc problema şi voi încerca să găsesc o cale să te duc peste deşert. Între timp, veţi fi cu toţii oaspeţii mei, iar atâta vreme cât staţi la palat, supuşii mei vă vor sluji şi vă vor îndeplini şi cele mai neînsemnate dorinţe. Un singur lucru vă cer în schimbul ajutorului meu, atâta cât e el: să-mi păstraţi secretul şi să nu spuneţi nimănui că sunt un şarlatan.

Călătorii consimţiră să nu spună nimic despre ce aflaseră şi se întoarseră foarte veseli în camerele lor. Până şi Dorothy trăgea speranţă că „Şarlatanul cel Mare şi Cumplit”, după cum îi zicea ea, avea să găsească o cale s-o trimită înapoi în Kansas, iar dacă o făcea, era dispusă să-i ierte totul.

16. Măiestria vrăjitorească a Marelui Şarlatan

A doua zi de dimineaţă, Sperie-Ciori le zise prietenilor săi:

— Felicitaţi-mă. În sfârşit, mă duc la Oz să-mi capăt mintea. Când mă voi întoarce, voi fi la fel ca ceilalţi oameni.

— Mie mi-ai plăcut dintotdeauna aşa cum eşti, zise Dorothy pe un ton firesc.

— Ce frumos din partea ta să-ţi placă de o sperietoare, veni răspunsul. Dar fără îndoială că vei avea o părere mai bună despre mine când vei auzi minunatele gânduri pe care le va plăsmui noua mea minte.

Apoi Sperie-Ciori îşi luă la revedere cu voioşie şi porni spre Sala Tronului, unde bătu la uşă.

— Intră, zise Oz.

Sperietoarea păşi înăuntru şi îl găsi pe omuleţ aşezat lângă fereastră şi cufundat în gânduri.

— Am venit să-mi dai minte, spuse el, cam stingherit.

— A, da. Ia loc pe scaunul acela, te rog, răspunse Oz. Va trebui să mă ierţi că îţi scot capul, dar sunt nevoit s-o fac dacă vrei să-ţi pun mintea în locul potrivit.

— Nu face nimic, zise Sperie-Ciori. N-ai decât să-mi scoţi capul, atâta vreme cât după ce mi-l pui la loc, voi avea un cap mai bun.

Aşa că Vrăjitorul îi desprinse capul şi-l goli de paie. După care intră în cămăruţa din spate şi luă o măsură de tărâţe, pe care o amestecă apoi cu o mulţime de cuie şi de ace. După ce le scutură bine, îi umplu sperietorii partea de sus a capului cu acest amestec, iar restul i-l îndesă cu paie, ca să i-l ţină la loc.

După ce îi prinse din nou căpăţâna de trup, îi zise:

— De acum încolo vei fi un mare om, căci ţi-am dat o grămadă de minte nou-nouţă.

Sperie-Ciori era încântat şi mândru

deopotrivă de împlinirea dorinţei sale celei mai mari, iar după ce îi mulţumi din suflet lui Oz, se întoarse la prietenii săi.

Dorothy îl privi cu curiozitate. Avea capul mai ţuguiat în creştet, de la noua sa minte.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Mă simt deştept de-a adevăratelea, răspunse el cu toată convingerea. Când mă voi obişnui cu mintea, voi şti totul.

— Dar de ce-ţi ies din cap toate acele şi cuiele alea? întrebă Omul de Tinichea.

— Asta e dovada minţii lui ascuţite, observă Leul.

— Prea bine, trebuie să mă duc la Oz să-mi dea inimă, zise Omul de Tinichea.

Aşa că se îndreptă spre Sala Tronului şi bătu la uşă.

— Intră, zise Oz.

Omul de Tinichea păşi înăuntru şi zise:

— Am venit să-mi dai inima.

— Prea bine, răspunse omuleţul. Dar va trebui să-ţi fac o gaură în piept ca s-o pot pune în locul potrivit. Sper să nu te doară.

— Oh, nu, răspunse Omul de Tinichea. N-o să simt nimic.

Şi atunci Oz aduse câteva foarfece de tinichigiu şi făcu o gaură mică şi pătrată în partea stângă a pieptului tăietorului de lemne. Apoi se îndreptă spre un scrin şi scoase dintr-un sertar o inimă drăgălaşă, făcută în întregime din mătase şi umplută cu rumeguş.

— Nu-i aşa că-i frumoasă foc? întrebă el.

— Aşa-i, într-adevăr, răspunse Omul de

Tinichea, mulţumit peste măsură. Dar e o inimă bună?

— Chiar foarte bună! zise Oz.

După care aşează inima în pieptul tăietorului de lemne şi puse la loc peticul de tinichea tăiat, lipindu-l cu grijă.

— Gata, zise el. Acum ai o inimă de care orice om ar fi mândru, îmi pare rău că a trebuit să-ţi pun un petic pe piept, dar n-am avut ce face.

— Ce mai contează peticul, exclamă fericit Omul de Tinichea, îţi sunt foarte recunoscător şi nu voi uita niciodată ce bun ai fost cu mine.

— Nu face nimic, răspunse Oz.

— Şi atunci Omul de Tinichea se întoarse la prietenii săi, care îl felicitară din suflet pentru norocul său.

Îi veni rândul Leului, care se îndreptă şi el spre Sala Tronului şi bătu la uşă.

— Intră, zise Oz.

— Am venit să-mi dai curaj, spuse Leul, păşind înăuntru.

— Prea bine, răspunse omuleţul, ţi-l aduc imediat.

Se îndreptă apoi către un dulap şi întinse mâna spre un raft de sus, apucând o sticlă verde pătrată, pe care o vărsă într-un castron de un verde auriu, minunat sculptat. Apoi îi înmâna castronul Leului, care îl adulmecă de parcă i-ar fi displăcut, dar Vrăjitorul zise:

— Bea.

— Ce e? întrebă Leul cel Laş.

— Ei bine, răspunse Oz, dacă ai avea licoarea aceasta înăuntrul tău, ar fi curaj. După cum îmi

închipui că ştii deja, curajul este întotdeauna lăuntric. Aşa că această licoare nu poate fi numită curaj decât după ce o vei înghiţi. Prin urmare, te sfătuiesc s-o bei cât mai repede.

Leul nu mai şovăi, ci sorbi licoarea până lăsă castronul gol.

— Şi cum te simţi acum? întrebă Oz.

— Plin de curaj, răspunse Leul, după care se duse voios la prietenii lui să le spună despre acest noroc.

Rămas singur, Oz zâmbi, gândindu-se cum reuşise să le dea lui Sperie-Ciori, Omului de Tinichea şi Leului întocmai ceea ce credeau că îşi doresc.

— Cum să nu fiu un şarlatan, zise el, când toţi oamenii aceştia mă silesc să fac lucruri despre care oricine ştie că nu se pot face?

A fost uşor să-i fac fericiţi pe Sperie-Ciori, pe Omul de Tinichea şi pe Leu, fiindcă şi-au imaginat că eu pot face orice. Dar imaginaţia nu-mi va ajunge ca s-o duc pe Dorothy înapoi în Kansas şi, la drept vorbind, nici nu ştiu cum s-ar putea face asta.

17. Plecarea cu balonul

Vreme de trei zile, Dorothy nu primi nicio veste de la Oz: trei zile triste pentru fetiţă, deşi prietenii ei erau cu toţii fericiţi şi mulţumiţi. Sperie-Ciori le zise că îi treceau prin cap gânduri minunate, dar nu voia să le împărtăşească fiindcă ştia că nimeni, în afară de el, nu le-ar fi putut înţelege. Când se plimba, Omul de Tinichea îşi

simţea inima bătându-i în piept şi îi zise lui Dorothy că observase că primise o inimă mai bună şi mai iubitoare decât cea pe care o avusese pe când era om din carne şi oase. Leul spuse că nu-i mai era frică de nimic pe lume şi că ar fi înfruntat bucuros o oaste sau o duzină de kalidahi fioroşi.

Astfel, toţi membrii grupului erau mulţumiţi, în afară de Dorothy, care-şi dorea mai mult ca oricând să se întoarcă în Kansas.

Într-a patra zi, spre marea ei bucurie, Oz o chemă la el, iar când fetiţa intră în Sala Tronului, omuleţul o salută amabil:

— Ia loc, draga mea. Cred că am găsit o cale să te scot din acest ţinut.

— Şi să mă duci înapoi în Kansas? întrebă ea cu nerăbdare.

— Mă rog, nu ştiu dacă chiar în Kansas, zise Oz, căci n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Dar mai întâi trebuie să traversezi deşertul, iar după aceea ar trebui să fie uşor să-ţi găseşti drumul spre casă.

— Şi cum aş putea traversa deşertul? întrebă fetiţa.

— Haide să-ţi spun la ce m-am gândit, răspunse omuleţul. Vezi tu, eu în această ţară am venit într-un balon. Şi tu ai venit tot prin văzduh, purtată de o tornadă. Asta mă face să cred că cel mai bun mijloc de a trece deşertul e tot prin aer. Acum, nu-mi stă în putere să stârnesc o tornadă, dar m-am tot gândit la asta şi cred că pot să fac un balon.

— Cum? întrebă Dorothy.

— Baloanele, zise Oz, sunt făcute din mătase

încleiată ca să ţină gazul înăuntru. Am destulă mătase în palat, aşa că nu va fi prea greu să fac balonul. Însă în toată ţara aceasta nu există gaz cu care să-l umplem, ca să-l facem să plutească.

— Păi dacă nu poate pluti, nu ne va fi de niciun folos, observă Dorothy.

— Adevărat, răspunse Oz. Dar mai există o cale pentru a-l face să plutească, şi anume să-l umplem cu aer cald. Aerul cald nu e la fel de bun ca gazul, căci dacă s-ar răci, balonul ar putea coborî în deşert, iar atunci am fi pierduţi amândoi.

— Amândoi! exclamă fata. Vii şi tu cu mine?

— Da, fireşte, răspunse Oz. M-am săturat să fiu un şarlatan. Dacă aş ieşi din acest palat, în curând supuşii mei şi-ar da seama că nu sunt un Vrăjitor şi apoi s-ar supăra foarte tare pe mine fiindcă i-am înşelat. Aşa că trebuie să stau închis toată ziua în încăperile acestea, ceea ce e destul de plictisitor. Aş prefera să mă întorc cu tine în Kansas şi să lucrez din nou la circ.

— Îmi va face plăcere să te am tovarăş de drum, zise Dorothy.

— Mulţumesc, răspunse omuleţul. Acum, dacă vrei să mă ajuţi să cos mătasea, vom începe să ne construim balonul.

Aşa că Dorothy puse mâna pe ac şi pe aţă, iar de îndată ce Oz tăie fâşiile de mătase, fata începu să le coasă. Mai întâi cusu o fâşie de mătase de un verde închis, apoi una de un verde deschis şi pe urmă alta de un verde aprins. Căci Oz voia să facă balonul în nuanţe diferite ale aceleiaşi culori. Le luă trei zile să coase toate fâşiile, iar când terminară, aveau în faţă un morman uriaş de

mătase verde, lung de peste şase metri.

Pe urmă Oz îl unse pe dinăuntru cu un strat subţire de clei, ca să-l facă impermeabil, după care anunţă că balonul era gata.

— Dar ne mai trebuie şi un coş în care să călătorim, zise el.

Aşa că îl trimise pe soldatul cu favoriţi verzi să aducă cel mai mare coş de rufe, pe care îl prinseră cu multe frânghii de partea de jos a balonului.

Când isprăviră, Oz le dădu de ştire supuşilor să-i că avea să-i facă o vizită unui mare confrate Vrăjitor care trăia în nori. Vestea se răspândi cu repeziciune prin tot oraşul şi lumea veni, cu mic, cu mare, să vadă minunăţia.

Oz porunci ca balonul să fie dus în faţa palatului, iar oamenii se zgâiră la el cu multă curiozitate. Omul de Tinichea tăiase un morman uriaş de lemne din care făcu un foc mare, iar Oz ţinu fundul balonului deasupra focului astfel încât aerul cald care se ridica să pătrundă în sacul de mătase. Încet-încet, balonul se umflă şi se ridică în aer, până când coşul de-abia mai atingea pământul.

Atunci Oz urcă în coş şi le zise oamenilor cu un glas răsunător:

— Acum plec într-o vizită. Cât voi lipsi eu, Sperie-Ciori vă va cârmui. Vă poruncesc să-i daţi ascultare aşa cum faceţi cu mine.

De-acum balonul se smucea tare din frânghia care îl ţinea legat de pământ, căci aerul dinăuntrul său era fierbinte, ceea ce-l făcea mai uşor decât aerul de afară şi îl împingea să se înalţe în văzduh.

— Hai, Dorothy! strigă Vrăjitorul. Grăbeşte-te, că balonul îşi ia zborul.

— Nu-l găsesc nicăieri pe Toto, răspunse Dorothy, care nu voia să-şi abandoneze căţeluşul.

Toto fugise prin mulţime ca să latre la o pisicuţă, iar Dorothy reuşi să-l găsească, în cele din urmă. Îl înşfacă şi fugi spre balon. Când se afla la numai câţiva paşi de coş, iar Oz o aştepta cu braţele întinse ca s-o urce în balon, frânghia se rupse, iar balonul se ridică în aer fără ea.

— Întoarce-te! strigă fetiţa. Vreau să merg şi eu!

— Nu mai pot să mă întorc, draga mea, urlă Oz din coş. Rămas bun!

— Rămas bun! strigă lumea, cu ochii aţintiţi în văzduh, către Vrăjitorul care plutea în coş, înălţându-se tot mai sus în cer.

Şi nici că-l mai văzu cineva vreodată pe Oz, Minunatul Vrăjitor, deşi se prea poate ca el să fi ajuns teafăr în Omaha şi să se afle acolo chiar acum. Însă oamenii şi l-au amintit pe veci cu dragoste, vorbind astfel despre el:

— Oz a fost mereu prietenul nostru. Cât s-a aflat aici, ne-a construit acest minunat Oraş al Smaraldelor, iar după ce a plecat, l-a lăsat pe Sperie-Ciori cel înţelept să ne cârmuiască.

Totuşi, multe zile la rând au fost mâhniţi de pierderea Minunatului Vrăjitor, fără să-şi găsească nicicum alinare.

18. Călătoria spre Miazăzi

Dorothy plânse amarnic când îşi văzu risipită

şi ultima speranţă de a se mai întoarce în Kansas. Dar când se gândi mai bine, se bucură că nu se urcase în balon. Însă atât ei, cât şi prietenilor săi, le părea rău că-l pierduseră pe Oz.

Omul de Tinichea se apropie de ea şi-i zise:

— Aş fi cu adevărat nerecunoscător dacă n-aş plânge după omul care mi-a dat această inimă minunată. Aş vrea să plâng puţin pierderea lui Oz, dacă ai fi atât de bună încât să-mi ştergi lacrimile, ca să nu ruginesc.

— Cu plăcere, răspunse fata şi aduse de îndată un prosop.

Atunci Omul de Tinichea se puse pe plâns o vreme, iar Dorothy îi urmărea cu grijă lacrimile, ştergându-i-le cu prosopul. Când se opri din plâns, îi mulţumi frumos şi se unse bine cu ulei din bidonul încrustat cu nestemate, ca să se ferească de vreo nenorocire.

Sperie-Ciori era de-acum cârmuitorul Oraşului Smaraldelor şi, deşi nu era vrăjitor, supuşii erau mândri de el.

— Căci – spuneau aceştia – nu mai există alt oraş pe lume care să fie cârmuit de un om de paie.

Şi, din câte ştiau ei, aşa şi era.

A doua zi după ce balonul se înălţase în văzduh cu Oz cu tot, cei patru drumeţi se întâlniră în Sala Tronului ca să se sfătuiască. Sperie-Ciori şedea pe tronul uriaş, iar ceilalţi stăteau cuviincioşi în faţa lui.

— Nu suntem atât de nenorocoşi, zise noul cârmuitor. Fiindcă acest palat şi Oraşul Smaradelor ne aparţin şi putem să facem orice după bunul nostru plac. Când îmi aduc aminte că

până nu demult stăteam agăţat în vârful unei prăjini în lanul de porumb al unui fermier, în vreme ce acum sunt cârmuitorul acestui minunat oraş, sunt chiar mulţumit de norocul meu.

— Şi eu sunt mulţumit, zise Omul de Tinichea, cu noua mea inimă. Şi zău că acesta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit.

— În ce mă priveşte, sunt mulţumit să mă ştiu la fel de curajos ca orice altă fiară care a trăit vreodată, dacă nu chiar mai curajos, zise cu modestie Leul.

— Dacă ar putea să se mulţumească şi Dorothy să trăiască în Oraşul Smaraldelor, am fi fericiţi cu toţii împreună, continuă Sperie-Ciori.

— Dar eu nu vreau să trăiesc aici, strigă Dorothy. Vreau să mă întorc în Kansas şi să locuiesc cu mătuşa Em şi cu unchiul Henry.

— Prea bine atunci, dar ce e de făcut? întrebă Omul de Tinichea.

Sperie-Ciori se hotărî să se gândească la asta şi chibzui atât de adânc încât acele şi cuiele începură să i se iţească din căpăţână. În cele din urmă spuse:

— De ce nu le chemăm pe Maimuţele înaripate ca să le cerem să te treacă peste deşert?

— Nici nu m-am gândit la asta! zise Dorothy voioasă. E tocmai ceea ce trebuie să facem. Mă duc chiar acum să iau Tichia de Aur.

Când o aduse în Sala Tronului, rosti cuvintele fermecate şi, în curând, ceata de Maimuţe înaripate intră pe fereastra deschisă şi se aşeză lângă ea.

— Ea două oară când ne chemi, zise Regele

Maimuţelor, făcând o plecăciune în faţa fetei. Care-ţi e porunca?

— Vreau să mă duceţi în zbor până în Kansas, zise Dorothy.

Însă Regele Maimuţelor clătină din cap.

— Asta nu se poate, zise el. Noi aparţinem acestui ţinut şi nu-l putem părăsi. Până acum nicio Maimuţă înaripată nu a fost în Kansas şi presupun că nici nu va fi vreodată, pentru că nu-şi are locul acolo. Îţi vom sluji în oricare alt chip, dacă ne stă în putere, dar nu putem traversa deşertul. Rămas bun.

Şi, făcând o altă plecăciune, Regele Maimuţelor îşi întinse aripile şi zbură pe fereastră, urmat de toată ceata sa.

Dorothy era cât pe ce să izbucnească în plâns de dezamăgire.

— Am risipit fără niciun rost puterea Tichiei de Aur, zise ea, fiindcă Maimuţele înaripate nu mă pot ajuta.

— Mare păcat, într-adevăr, zise inimosul Om de Tinichea.

Sperie-Ciori căzu din nou pe gânduri, iar de această dată capul i se umflă atât de groaznic încât Dorothy se temu că i-ar putea plesni.

— Hai să-l chemăm pe soldatul cu favoriţi verzi, zise el, şi să-i cerem sfatul.

Aşa că trimise după soldat, iar acesta intră cu sfială în Sala Tronului, căci, pe vremea lui Oz, nu avusese voie niciodată să treacă pragul camerei.

— Fetiţa aceasta doreşte să traverseze deşertul, îi zise sperietoarea soldatului. Cum ar putea s-o facă?

— N-am de unde să ştiu, răspunse acesta. Căci nimeni n-a traversat până acum deşertul, decât poate însuşi Oz.

— Şi nu e nimeni care să mă ajute? întrebă Dorothy serioasă.

— Glinda, poate, zise el.

— Cine e Glinda? întrebă Sperie-Ciori.

— Vrăjitoarea de la Miazăzi. E cea mai puternică dintre toate vrăjitoarele şi domneşte peste quadlingi. Mai mult chiar, castelul ei se află la marginea deşertului, aşa că ea s-ar putea să cunoască un mijloc pentru a-l traversa.

— Glinda e o vrăjitoare bună, nu-i aşa? întrebă copila.

— Quadlingii zic că e bună şi e amabilă cu toată lumea, zise soldatul. Am auzit că Glinda ar fi o femeie frumoasă, care ştie cum să rămână tânără în ciuda anilor mulţi pe care i-a trăit.

— Şi cum pot să ajung la castelul ei? întrebă Dorothy.

— Urmând drumul drept către Miazăzi, răspunse ostaşul. Dar se zice că e presărat cu primejdii pentru călători. Pădurea e plină de animale sălbatice şi mai există o rasă de oameni ciudaţi care nu vor ca străinii să le străbată ţinutul. Din acest motiv, niciun quadling n-a venit vreodată în Oraşul Smaraldelor.

Apoi soldatul plecă, iar Sperie-Ciori zise:

— Se pare că, în ciuda primejdiilor, cel mai bun lucru pe care-l poate face Dorothy e să pornească spre Ţinutul de la Miazăzi şi să-i ceară Glindei ajutorul. Căci, fireşte, dacă rămâne aici, Dorothy nu se va întoarce niciodată în Kansas.

— Se pare că ţi-ai pus din nou mintea la contribuţie, observă Omul de Tinichea.

— Aşa e, zise Sperie-Ciori.

— Eu o voi însoţi pe Dorothy, spuse Leul. M-am săturat de oraşul vostru şi mi-e dor de pădure şi de câmpii. După cum ştiţi, sunt un animal sălbatic. În plus, Dorothy are nevoie de cineva care s-o ocrotească.

— Adevărat, încuviinţă Omul de Tinichea. Toporul meu i-ar putea fi de folos, aşa că o voi însoţi şi eu către Ţinutul de la Miazăzi.

— Deci când pornim la drum? întrebă Sperie-Ciori.

— Mergi şi tu? întrebară cu toţii, miraţi.

— Fireşte. Dacă am minte acum, e numai datorită lui Dorothy. Ea m-a ridicat de pe prăjina din lanul de porumb şi m-a adus în Oraşul Smaraldelor. Aşa că norocul meu i se datorează numai ei şi n-o voi părăsi niciodată până când nu va pleca în Kansas pentru totdeauna.

— Mulţumesc, zise Dorothy, recunoscătoare. Eşti foarte bun cu mine. Dar aş vrea să purcedem la drum cât mai curând cu putinţă.

— Vom porni mâine dimineaţă, îi răspunse Sperie-Ciori. Iar acum hai să ne pregătim, căci va fi un drum foarte lung.

19. Atacul Copacilor Luptători

A doua zi de dimineaţă, Dorothy o sărută de rămas bun pe frumoasa fată verde, după care toţi dădură mâna cu soldatul cu favoriţi verzi care îi conduse până la poartă. Când îi văzu din nou,

Paznicul Porţii se miră peste măsură cum de puteau părăsi un oraş atât de minunat pentru a se întâlni cu noi primejdii. Însă le descuie degrabă ochelarii, pe care îi puse la loc în cutia verde, şi le transmise multe urări de bine pentru drum.

— Dumneavoastră sunteţi noul nostru cârmuitor acum, îi zise el sperietorii. Aşa că trebuie să vă întoarceţi cât mai repede cu putinţă.

— Aşa am să şi fac, dacă voi putea, răspunse Sperie-Ciori. Dar mai întâi trebuie s-o ajut pe Dorothy să ajungă înapoi acasă.

Când îi făcea un ultim semn de rămas bun blajinului Paznic, fetiţa îi spuse:

— Am fost tratată bine în minunatul vostru oraş şi toată lumea a fost drăguţă cu mine. Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscătoare vă sunt.

— Atunci nu încerca, draga mea, îi răspunse Paznicul. Ne-ar plăcea să te păstrăm alături de noi aici, dar dacă îţi doreşti să te întorci în Kansas, sper că vei găsi o cale.

După aceea deschise poarta care dădea afară din oraş, iar drumeţii ieşiră şi-şi începură călătoria.

Soarele strălucea puternic în timp ce prietenii noştri îşi întoarseră chipurile către Ţinutul de la Miazăzi. Erau cu toţii foarte voioşi, râdeau şi sporovăiau împreună. Dorothy se simţea dintr-odată mai plină de speranţa întoarcerii acasă, iar Sperie-Ciori şi Omul de Tinichea erau bucuroşi să-i fie de folos. În ceea ce-l priveşte pe Leu, acesta adulmeca încântat aerul proaspăt şi dădea din coadă într-o parte şi într-alta, fericit că se afla din nou în mijlocul câmpului, în vreme ce Toto alerga

în jurul lor şi fugărea fluturii, lătrând voios tot timpul.

— Nu mă împac deloc cu viaţa la oraş, observă Leul în timp ce mergeau cu pasul sprinten. Am slăbit mult cât am stat acolo şi acum sunt nerăbdător să se ivească prilejul să le arăt celorlalte fiare cât de curajos am devenit.

În acel moment se întoarseră şi aruncară o ultimă privire spre Oraşul Smaraldelor. Nu se mai vedea decât o mulţime de turnuri şi de turle în spatele zidurilor verzi, iar sus de tot, turnurile ascuţite şi cupola Palatului Oz.

— La urma urmei, Oz n-a fost un vrăjitor aşa de rău, zise Omul de Tinichea, simţindu-şi inima bătând cu putere în piept.

— A ştiut cum să-mi dea minte, ba chiar o minte foarte bună, zise Sperie-Ciori.

— Dacă Oz ar fi luat o înghiţitură din acelaşi curaj pe care mi l-a dat mie, ar fi fost un om foarte viteaz, adăugă Leul.

Dorothy nu zise nimic. Oz nu-şi ţinuse promisiunea faţă de ea, dar făcuse tot ce-i stătuse în putere, aşa că îl iertă. După cum spusese el: era un om bun, chiar dacă era un vrăjitor nepriceput.

În prima zi, drumul se întindea prin pajişti verzi, presărate cu flori viu colorate, care se aşterneau de jur-împrejurul Oraşului Smaraldelor. Prietenii dormiră pe iarbă în acea noapte, fără alt acoperiş deasupra capului decât cerul înstelat. Şi se odihniră de minune.

Dimineaţa îşi văzură de drum până când ajunseră la o pădure deasă. N-aveau cum s-o ocolească, fiindcă părea să se întindă cât vedeau

cu ochii, atât în stânga, cât şi în dreapta. Şi oricum nu voiau să-şi schimbe direcţia în care se îndreptau, de teamă să nu se rătăcească. Aşa că începură să caute un loc pe unde să le fie mai uşor să pătrundă în pădure.

Sperie-Ciori, care se afla în frunte, găsi în cele din urmă un copac înalt cu ramuri foarte larg întinse, pe sub care aveau loc să treacă uşor cu toţii. Aşa că se îndreptă spre copac, însă de îndată ce ajunse sub primele crengi, acestea se aplecară şi îl înconjurară, iar într-o clipă se trezi ridicat de pe pământ şi azvârlit cu capul înainte, către tovarăşii săi de drum.

Păţania nu-l răni pe Sperie-Ciori, dar îl luă pe neaşteptate şi părea cam năuc atunci când Dorothy îl adună de pe jos.

— Iată un alt loc gol printre copaci, strigă Leul.

— Lasă-mă pe mine să încerc primul, fiindcă nu mă doare dacă sunt azvârlit, zise sperietoarea.

Zicând asta, se îndreptă spre alt copac, dar crengile acestuia îl prinseră imediat şi îl aruncară înapoi din nou.

— Ce ciudat, exclamă Dorothy. Ce-i de făcut?

— Copacii par hotărâţi să se lupte cu noi şi să ne pună capăt călătoriei, observă Leul.

— Cred că voi încerca şi eu, spuse Omul de Tinichea.

Aşa că, punându-şi toporul pe umăr, porni spre primul copac care îl azvârlise pe Sperie-Ciori. Când o creangă mare se aplecă să-l prindă, Omul de Tinichea o lovi atât de înverşunat încât o despică în două. Şi copacul început de îndată să-şi

scuture toate ramurile, de parcă l-ar fi durut, iar Omul de Tinichea trecu teafăr pe sub el.

— Haideţi! strigă el către ceilalţi. Grăbiţi-vă!

Drumeţii dădură fuga şi trecură şi ei nevătămaţi pe sub copac, în afară de Toto, pe care o crenguţă îl prinse şi-l scutură până-l făcu să urle. Însă Omul de Tinichea reteză imediat rămurica şi-l eliberă pe căţeluş.

Ceilalţi copaci din pădure nu mai făcură nimic să-i oprească, aşa că drumeţii îşi spuseră că numai primul şir de arbori îşi putea mişca crengile şi că probabil aceia erau poliţiştii pădurii, din moment ce aveau această putere nemaipomenită de a-i ţine pe străini la distanţă.

Cei patru călători merseră cu uşurinţă printre copaci, până când ajunseră în celălalt capăt al pădurii. Atunci, spre mirarea lor, se treziră în faţa unui zid înalt, care părea făcut din porţelan alb. Era neted ca o farfurie şi mai înalt decât ei.

— Şi acum ce ne facem? întrebă Dorothy.

— Voi face eu o scară, zise Omul de Tinichea. Căci trebuie negreşit să trecem peste acest zid.

20. Gingaşa Ţară de Porţelan

În vreme ce Omul de Tinichea făcea o scară din lemnele găsite prin pădure, Dorothy se întinse şi se culcă, căci era obosită după drumul lung. Leul se încolăci şi adormi, cu Toto aşezat lângă el.

Sperie-Ciori se uita la Omul de Tinichea în timp ce acesta lucra şi apoi îi zise:

— Nu înţeleg de ce se află aici zidul acesta şi nu-mi dau seama nici din ce e făcut.

— Odihneşte-ţi mintea şi nu-ţi mai face griji din cauza zidului, răspunse tăietorul de lemne. După ce-l vom trece, vom afla ce e pe partea cealaltă.

După o vreme, isprăvi scara. Arăta grosolană, însă Omul de Tinichea era sigur că făcuse o scară zdravănă, care să le fie de folos. Sperie-Ciori îi trezi pe Dorothy, pe Leu şi pe Toto şi le zise că scara era gata. Omul de paie urcă primul, dar era atât de neîndemânatic încât Dorothy trebuia să-l urmeze îndeaproape ca să-l împiedice să cadă. Când îşi iţi capul peste zid, Sperie-Ciori zise:

— Vai de mine!

— Nu te opri, exclamă Dorothy.

Aşa că sperietoarea urcă mai sus şi se aşeză pe creasta zidului, iar Dorothy scoase capul şi strigă:

— Vai de mine! la fel cum făcuse Sperie-Ciori.

După care ajunse sus şi Toto, care începu numaidecât să latre, însă Dorothy îl potoli.

Leul urcă următorul, iar Omul de Tinichea rămase la urmă. Însă amândoi strigară „Vai de mine!” de îndată ce aruncară o privire peste zid. După ce se aşezară cu toţii înşiraţi pe creasta zidului, începură să se uite lung la priveliştea ciudată.

Înaintea lor se aşternea un ţinut pavat cu o pardoseală la fel de netedă şi albă ca fundul unei farfurii. Peste tot erau risipite multe case, făcute în întregime din porţelan şi vopsite în culori aprinse. Aceste case erau destul de mici – cea mai mare dintre ele ajungându-i lui Dorothy de abia până la brâu. Mai erau şi hambare micuţe şi

drăgălaşe, împrejmuite cu garduri de porţelan, iar printre ele se zăreau multe vaci, oi, cai, porci şi pui, toţi din porţelan.

Însă marea ciudăţenie erau oamenii care trăiau în această ţară stranie. Drumeţii zăriră lăptărese şi păstoriţe cu pieptare colorate şi cu rochii presărate cu picăţele aurii, apoi prinţese cu veşminte minunate argintii, aurii şi purpurii, păstori îmbrăcaţi în pantaloni scurţi până la genunchi, cu dungi trandafirii, galbene şi albastre şi cu catarame aurii la pantofi, prinţi cu coroane de nestemate pe cap, cu mantii de hermină şi cu jiletci de satin, şi bufoni caraghioşi cu veşminte plisate, cu pete roşii rotunde în obraji şi cu bonete înalte şi ascuţite. Dar şi mai ciudat era că toţi oamenii aceştia u erau de porţelan, cu haine cu tot, şi că erau atât de mici încât cel mai înalt dintre ei îi ajungea abia până la genunchi lui Dorothy.

La început, niciunul nu-i băgă în seamă pe drumeţi, în afară de un căţel de porţelan purpuriu cu un cap foarte mare, care se apropie de zid şi începu să latre cu glas piţigăiat, după care se îndepărtă fugind de ei.

— Cum ne dăm jos acum? întrebă Dorothy.

Scara li se părea atât de grea încât nu putură s-o ridice, aşa că Sperie-Ciori se aruncă de pe zid, iar ceilalţi săriră peste el ca să nu se lovească de pardoseala tare. Fireşte că se străduiră cu toţii să nu nimerească tocmai în capul sperietorii şi să le intre în picioare toate cuiele din mintea lui. Când ajunseră cu bine jos, îl ridicară pe Sperie-Ciori, care zăcea turtit, şi-l bătură uşor până-i redară

forma obişnuită.

— Trebuie să străbatem acest ţinut ciudat ca să ajungem pe partea cealaltă, zise Dorothy. Altminteri, n-ar fi înţelept din partea noastră s-o luăm în altă direcţie decât spre Miazăzi.

Aşa că începură să meargă prin ţinutul oamenilor de porţelan, iar prima făptură pe care o întâlniră fu o lăptăreasă de porţelan care mulgea o vacă de porţelan. Când se apropiară, vaca dădu o lovitură cu piciorul şi doborî scăunelul, vadra şi chiar şi pe lăptăreasă, răsturnându-i pe toţi cu zgomot zdrăngănitor pe pardoseala de porţelan.

Dorothy rămase uluită când văzu că vaca îşi spărsese piciorul, că vadra zăcea făcută zob, în vreme ce biata lăptăreasă avea o ciobitură pe cotul stâng.

— Poftim! strigă mânioasă lăptăreasă. Uite ce aţi făcut!

Vaca şi-a spart piciorul, iar acum trebuie s-o duc la reparat ca să i-l lipească la loc. Cum de-ndrăzniţi să veniţi aici şi să-mi speriaţi vaca?

— Îmi pare rău, răspunse Dorothy. Te rugăm să ne ierţi, însă lăptăreasă cea frumuşică era prea supărată ca să le mai răspundă. Înşfacă îmbufnată piciorul şi-şi scoase vaca afară, cu bietul animal şchiopătând pe trei picioare. După ce-i părăsi, lăptăreasă le aruncă străinilor stângaci multe priviri dojenitoare peste umăr, ţinându-şi cotul ciobit lipit de trup.

Pe Dorothy o mâhni grozav această păţanie nefericită.

— Trebuie să avem mare grijă aici, altfel le-am putea face vreun rău iremediabil acestor

omuleţi drăguţi, zise inimosul Om de Tinichea.

Puţin mai departe, Dorothy se întâlni cu o tânără prinţesă în straie minunate, care stătu locului când îi văzu pe străini, după care o rupse la fugă.

Dorothy, vrând s-o vadă mai bine, începu să alerge după ea. Însă fata de porţelan strigă:

— Nu mă urmări! Nu mă urmări!

Avea o voce subţire şi atât de înspăimântată încât Dorothy se opri şi o întrebă:

— De ce nu?

— Fiindcă, dacă alerg, aş putea să cad şi să mă sparg, răspunse Prinţesa, oprindu-se şi ea, la o depărtare care-i oferea siguranţă.

— Dar n-ai putea fi reparată? întrebă fata.

— Ba da, însă nimeni nu mai arată aşa de bine după ce e lipit la loc, răspunse Prinţesa.

— Presupun că nu, zise Dorothy.

— Uite-l acolo pe domnul Ghiduş, unul dintre bufonii noştri, care încearcă neîncetat să stea în cap, continuă domniţa de porţelan. S-a spart singur atât de des încât e lipit în sute de locuri şi arată destul de urât. Iată-l că vine acum, aşa că-l vei putea vedea cu ochii tăi.

Într-adevăr, un măscărici micuţ şi voios se îndrepta spre ei, iar Dorothy văzu că, în ciuda hainelor sale frumoase, în nuanţe de roşu, galben şi verde, era brăzdat peste tot de crăpături şi se vedea limpede că fusese reparat în multe locuri.

Măscăriciul îşi vârî mâinile în buzunare şi, după ce-şi umflă obrajii şi dădu din cap către ei cu obrăznicie, zise:

— *Domniţa mea frumoasă De ce te uiţi*

sticloasă la bietul moş Ghiduş? *Eşti la fel de băţoasă şi de năzuroasă De parcă ai fi înghiţit acuşi Un vătrai de-acasă*!

— Linişte, domnule! zise Prinţesa. Nu vezi că aceştia sunt străini şi ar trebui să fii cuviincios cu ei?

— Prea bine, am cuviinţă, pe putinţă, zise Măscăriciul şi se aşează imediat în cap.

— Nu te supăra pe domnul Ghiduş, îi zise Prinţesa fetiţei. Şi-a crăpat capul de atâtea ori că s-a prostit de tot.

— Vai, nu mă supăr deloc, zise Dorothy. Dar tu eşti atât de frumoasă încât sunt convinsă că te-aş putea iubi nespus, continuă ea. Nu-mi dai voie să te iau cu mine în Kansas şi să te aşez pe prichiciul mătuşii Em? Te-aş putea duce în coşuleţ.

— Asta m-ar face foarte nefericită, răspunse Prinţesa de porţelan. Vezi tu, aici în ţara noastră trăim liniştiţi şi putem să vorbim şi să umblăm după bunul plac. Dar de fiecare dată când vreunul dintre noi este scos de-aici, încheieturile îi înţepenesc imediat şi nu mai poate face altceva decât să stea drept şi să arate frumos. Fireşte că doar asta se cere de la noi când suntem puşi pe prichiciuri şi pe mese în salon, dar avem o viaţă mult mai plăcută aici, în ţara noastră.

— Dar eu nu te-aş face nefericită pentru nimic în lume! exclamă Dorothy. Aşa că acum îmi voi lua rămas bun.

— Rămas bun, răspunse Prinţesa.

Drumeţii păşiră cu grijă prin ţara de porţelan. Animalele micuţe şi toţi oamenii se fereau din calea lor, temându-se ca nu cumva să-i spargă

străinii, iar după vreun ceas de mers, călătorii ajunseră în celălalt capăt al ţinutului şi dădură peste alt zid de porţelan.

Totuşi, acesta nu mai era la fel de înalt ca primul şi, urcându-se pe spinarea Leului, reuşiră cu toţi să-l sară. Apoi Leul se ghemui şi făcu un salt peste zid. Dar când sări, dădu cu coada peste o biserică din porţelan şi o făcu zob.

— Vai, ce păcat, zise Dorothy. Dar cred că am avut noroc să nu le facem acestor omuleţi vreun rău mai mare decât să spargem piciorul unei vaci şi o biserică. Sunt atât de sfărâmicioşi cu toţii!

— Aşa e, zise Sperie-Ciori. Mă bucur că sunt făcut din paie şi nu pot fi stricat aşa uşor. Există lucruri mai rele pe lume decât să fii sperietoare de ciori.

21. Leul devine Regele Animalelor

După ce coborâră de pe zidul de porţelan, drumeţii se treziră într-un ţinut neplăcut, plin de mocirle şi de mlaştini şi năpădit de o iarbă înaltă şi greu mirositoare. Le era greu să meargă fără să cadă în gropi pline de noroi, ascunse în iarba prea deasă. Totuşi, croindu-şi drumul cu grijă, se descurcară cu bine până ajunseră pe pământ uscat. Însă aici ţinutul părea şi mai sălbatic, iar după un dram lung şi istovitor prin lăstăriş, intrară într-o altă pădure, în care copacii erau mai mari şi mai bătrâni decât văzuseră călătorii vreodată.

— Pădurea aceasta e fermecătoare, zise Leul, privind în jur cu bucurie. N-am mai văzut

niciodată un loc mai frumos.

— Pare mohorât şi jalnic, zise Sperie-Ciori.

— Nici vorbă, răspunse Leul. Mi-ar plăcea să trăiesc aici toată viaţa. Ia uitaţi-vă la frunzele uscate de sub picioarele voastre şi la cât de verde şi de gros e muşchiul de pe aceşti copaci bătrâni. De bună seamă că niciun animal sălbatic n-ar putea găsi vreun sălaş mai plăcut.

— Poate că există animale sălbatice în pădure chiar acum, zise Dorothy.

— Presupun că da, răspunse Leul. Dar nu văd niciunul primprejur.

Drumeţii merseră prin pădure până când se făcu prea întuneric şi nu mai putură să înainteze. Dorothy, Toto şi Leul se întinseră pe jos, să doarmă, în vreme ce Omul de Tinichea şi Sperie-Ciori rămaseră de strajă, ca de obicei.

Când se făcu ziuă, porniră din nou la drum. Nu ajunseră prea departe când auziră un huruit slab, ca un mârâit scos de mai multe animale sălbatice. Toto scânci uşor, dar ceilalţi nu se speriară şi merseră mai departe pe cărarea bine bătătorită, până când ajunseră într-un luminiş în care se adunaseră sute de animale de toate soiurile: tigri, elefanţi, urşi, lupi, vulpi şi toate celelalte animale din manualele de biologie, iar Dorothy se sperie pe moment. Însă Leul îi explică imediat că animalele ţineau o adunare şi că, din câte îşi dădea el seama după mârâituri şi mormăituri, se aflau într-un mare impas.

În timp ce vorbea, câteva dintre animale dădură cu ochii de el şi tăcerea se aşternu de îndată asupra marii adunări. Cel mai mare tigru se

apropie de Leu şi-i făcu o plecăciune, spunând:

— Fii binevenit, Rege al Animalelor! Ai venit la timp ca să lupţi împotriva duşmanului nostru şi să aduci încă o dată pacea tuturor animalelor din pădure.

— Dar care vă e necazul? întrebă Leul liniştit.

— Suntem ameninţaţi cu toţii, răspunse tigrul, de un duşman fioros care a intrat de curând în această pădure. E un monstru înfiorător, ca un păianjen uriaş, cu trupul cât al unui elefant şi cu picioarele lungi ca nişte trunchiuri de copac. Are opt asemenea picioare lungi şi, când se târăşte prin pădure, prinde câte un animal cu piciorul şi-l duce la gură, mâncându-l aşa cum păianjenul mănâncă o muscă. Niciunul dintre noi nu se află în siguranţă atâta vreme cât trăieşte această creatură şi, când ai apărut tu în mijlocul nostru, tocmai convocaserăm o adunare ca să ne hotărâm cum să ne apărăm.

Leul chibzui o clipă.

— Mai sunt şi alţi lei în pădure? întrebă el.

— Nu mai sunt. Erau câţiva, dar monstrul i-a mâncat pe toţi. Unde mai pui că niciunul dintre ei nu era atât de mare şi de curajos ca tine.

— Dar dacă îi vin de hac duşmanului vostru, vă veţi pleca în faţa mea şi îmi veţi da ascultare ca Rege al Animalelor? întrebă Leul.

— O vom face bucuroşi, răspunse tigrul, iar toate celelalte animale răcniră în cor: „O vom face!”

— Unde e acum acest păianjen uriaş? întrebă Leul.

— Acolo, printre stejari, zise tigrul, făcându-i

semn cu laba din faţă.

— Aveţi grijă de aceşti prieteni ai mei, zise Leul. Iar eu mă voi duce numaidecât să mă lupt cu monstrul.

Îşi luă rămas bun de la tovarăşii săi de drum şi porni mândru să se lupte cu vrăjmaşul.

Păianjenul uriaş dormea când îl găsi Leul şi arăta atât de hidos încât duşmanul său strâmbă din nas, scârbit. Avea picioarele la fel de lungi pe cât zisese tigrul, iar trupul îi era acoperit cu un păr negru şi aspru. Mai avea o gură imensă, cu un şir de dinţi ascuţiţi cu o lungime de jumătate de cot, însă capul îi era prins de corpul îndesat printr-un gât la fel de subţire ca un mijlocel de viespe. Asta îi dădu Leului o idee despre cel mai bun mod de a-l ataca pe monstru şi, cum ştia că era mai uşor să-l doboare în somn decât treaz, făcu un salt uriaş şi se opri tocmai pe spinarea dihaniei. Apoi, dându-i o lovitură cu laba lui grea prevăzută cu gheare ascuţite, îi desprinse capul de trup. Sărind de pe monstru, îl privi până când picioarele lungi nu se mai zbătură, iar atunci ştiu că-l răpusese.

Leul se întoarse în luminişul în care îl aşteptau animalele pădurii şi le zise cu mândrie:

— Nu trebuie să vă mai temeţi de vrăjmaş.

Şi atunci animalele se plecară în faţa Leului, Regele lor, iar acesta le făgădui că se va întoarce să domnească în pădure de îndată ce Dorothy va porni cu bine pe drumul către Kansas.

22. Ţara quadlingilor

Cei patru drumeţi străbătură cu bine restul pădurii şi, când ieşiră din întunecimea ei, zăriră înainte un deal abrupt, acoperit de sus până jos de stânci uriaşe.

— Va fi un urcuş anevoios, spuse Sperie-Ciori, dar, cu toate acestea, trebuie să trecem dealul.

Aşa că o luă înainte, iar ceilalţi îl urmară. Aproape că ajunseseră la prima stâncă atunci când auziră o voce aspră strigându-le:

— Daţi-vă înapoi!

— Cine eşti? întrebă sperietoarea.

Arunci de deasupra stâncii se ivi un cap, iar vocea aceea zise:

— Acest deal e al nostru şi nu vă vom îngădui să-l treceţi.

— Dar trebuie s-o facem, spuse Sperie-Ciori. Ne îndreptăm spre Ţara Quadlingilor.

— Şi totuşi n-o veţi face! răspunse vocea şi atunci se ivi din spatele stâncii cel mai ciudat om pe care-l văzuseră vreodată drumeţii.

Era destul de scund şi trupeş şi avea un cap mare, cam turtit în vârf şi sprijinit pe un gât gros plin de zbârcituri. Însă n-avea deloc braţe şi, văzând asta, Sperie-Ciori nu se mai temu că o fiinţă atât de neajutorată i-ar putea împiedica să urce dealul. Aşa că-i zise:

— Îmi pare rău că nu-ţi vom face pe plac, dar trebuie să trecem dealul indiferent ce-ai zice, după care porni înainte cu îndrăzneală.

Cât ai zice peşte, capul străinului ţâşni înainte şi gâtul i se întinse până când vârful turtit al capului îl pocni pe Sperie-Ciori în mijloc şi-l azvârli înapoi rostogolindu-se. Apoi bărbatul

scoase un hohot de râs aspru şi zise:

— Nu e aşa de uşor precum credeai!

După care, dinspre alte stânci, se auzi un cor de râsete năvalnice, iar Dorothy zări pe deal, în spatele fiecărei stânci, sute de Capete-Ciocan lipsite de braţe.

Leul se mânie foarte tare din cauza râsului stârnit de păţania sperietorii şi, scoţând un răget puternic care răsună ca tunetul, se repezi spre deal.

Fu întâmpinat imediat cu altă lovitură cu capul, iar Leul uriaş se rostogoli la vale de parcă l-ar fi doborât o ghiulea.

Dorothy dădu fuga şi-l ridică pe Sperie-Ciori în picioare, iar Leul se apropie de ea, cu trupul plin de julituri şi vânătăi dureroase, şi-i zise:

— N-are rost să ne luptăm cu nişte oameni care-şi azvârl capul. Nimeni nu le poate ţine piept.

— Şi atunci ce ne facem? întrebă fetiţa.

— Le chemăm pe Maimuţele înaripate, sugeră Omul de Tinichea. Mai ai dreptul la o poruncă.

— Prea bine, răspunse Dorothy şi, punându-şi Tichia de Aur pe cap, rosti cuvintele vrăjite.

Maimuţele apărură la fel de repede ca întotdeauna, iar în câteva clipe toată ceata se afla în faţa fetei.

— Care-ţi e porunca? o întrebă Regele Maimuţelor, făcându-i o plecăciune adâncă.

— Du-ne peste deal în Ţara Quadlingilor, îi zise fetiţa.

— Aşa vom face, zise Regele.

Iar Maimuţele înaripate îi luară imediat în braţe pe cei patru drumeţi şi pe Toto şi zburară cu

ei peste deal. În timp ce treceau pe deasupra, Capetele-Ciocan începură să urle de necaz şi-şi azvârliră tigvele în aer, dar nu ajunseră până la maimuţe, care îi duseră pe Dorothy şi pe tovarăşii ei peste deal şi îi aşezară apoi în ţara minunată a quadlingilor.

— Aceasta e ultima oară când ne-ai putut chema, îi zise căpetenia lui Dorothy. Aşadar, rămas bun şi mult noroc.

— Rămas bun şi mulţumesc frumos, răspunse fata, în timp ce maimuţele se ridicau în aer, dispărând într-o clipită.

Ţara quadlingilor părea bogată şi fericită, cu câmpuri nesfârşite de grâne coapte, străbătute de cărări bine pietruite şi de pâraie frumos clipocitoare peste care se întindeau punţi solide. Gardurile, casele şi punţile erau vopsite într-un roşu aprins, aşa cum cele ale winkiezilor fuseseră galbene, iar cele altinezilor, albastre. Quadlingii înşişi erau scunzi şi rotofei, părând blajini şi buni la suflet: erau cu toţii îmbrăcaţi în roşu, care strălucea şi mai tare în mijlocul ierbii verzi şi al grânelor galbene.

Maimuţele îi aduseseră în apropierea unei gospodării, iar cei patru drumeţi se îndreptară spre casă şi bătură la uşă. Le deschise nevasta fermierului, iar când Dorothy îi ceru ceva de mâncare, femeia le oferi la toţi o masă pe cinste, cu trei feluri de tarte şi patru feluri de prăjituri şi cu un castron de lapte pentru Toto.

— Cât de departe e Castelul Glindei? întrebă copila.

— Nu prea departe, răspunse nevasta

fermierului. Urmaţi drumul spre Miazăzi şi veţi ajunge acolo în curând.

Mulţumindu-i bunei femei, cei patru porniră la drum înviorați şi merseră pe câmpuri şi trecură pe punţile frumoase până când dădură cu ochii de un castel minunat. Înaintea porţilor se aflau trei fete chipeşe, îmbrăcate în uniforme roşii drăguţe, tivite cu bentiţe de aur. Când Dorothy se apropie, una dintre ele îi zise:

— De ce aţi venit în Ţinutul de la Miazăzi?

— Ca s-o vedem pe Vrăjitoarea cea Bună care domneşte aici, răspunse fata. Vrei să ne duci la ea?

— Spuneţi-mi cum vă cheamă şi o voi întreba pe Glinda dacă vrea să vă primească.

Drumeţii îi spuseră cine sunt, iar fata-ostaş intră în castel. După câteva clipe, se întoarse şi le zise că Dorothy şi ceilalţi trebuiau poftiţi imediat înăuntru.

23. Glinda îi îndeplineşte dorinţa lui Dorothy

Totuşi, înainte să se înfăţişeze în faţa Glindei, cei patru prieteni fură conduşi într-o cameră din castel unde Dorothy se spălă pe ochi şi-şi pieptănă părul, iar Leul îşi scutură praful din coamă. Sperie-Ciori se netezi uşor până-şi dădu cea mai bună formă cu putinţă, iar Omul de Tinichea se lustrui şi-şi unse încheieturile.

După ce căpătară o înfăţişare îngrijită, drumeţii o urmară pe fata-ostaş într-o începere imensă, în care Vrăjitoarea Glinda şedea pe un

tron de rubine.

Era frumoasă şi tânără deopotrivă. Părul roşu aprins i se revărsa în bucle pe umeri; purta o rochie albă ca neaua, dar avea ochii albaştri, care o priveau prietenoşi pe fetiţă.

— Ce pot face pentru tine, copila mea? o întrebă Glinda.

Dorothy îi spuse vrăjitoarei toată povestea ei: despre tornada care o adusese în Ţara Oz, despre cum îşi găsise tovarăşii de drum şi despre peripeţiile minunate prin care trecuseră.

— Acum, cea mai mare dorinţă a mea, adăuga fata, e să mă întorc în Kansas, căci mătuşa Em e negreşit foarte îngrijorată că mi s-a întâmplat ceva şi asta o va face să poarte doliu. Iar dacă recolta de anul acesta nu e mai bună decât cea de anul trecut, sunt sigură că unchiul Henry nu va putea cheltui pe haine negre.

Glinda se aplecă în faţă şi sărută chipul dulce şi ridicat al drăgălaşei fetiţe.

— Binecuvântată să-ţi fie inimioara, zise ea. Sunt convinsă că-ţi pot spune cum să te întorci în Kansas.

Dar apoi adăugă:

— Însă, dacă te ajut, va trebui să-mi dai mie Tichia de Aur.

— Cu dragă inimă! exclamă Dorothy. Căci mie nu-mi mai e de niciun folos de-acum, iar dacă ţi-o dau ţie le vei putea da trei porunci Maimuţelor înaripate.

— Şi cred că voi avea nevoie doar de acelea trei, răspunse Glinda, zâmbind.

Dorothy îi înmâna atunci Tichia de Aur, iar

Vrăjitoarea îi zise lui Sperie-Ciori:

— Tu ce vei face după ce Dorothy ne va părăsi?

— Mă voi întoarce în Oraşul Smaraldelor, răspunse el. Căci Oz m-a lăsat să domnesc acolo şi oamenilor le place de mine. Singurul lucru care mă îngrijorează e cum voi reuşi să trec peste dealul Capetelor – Ciocan.

— Cu ajutorul Tichiei de Aur, le voi porunci Maimuţelor înaripate să te ducă la porţile Oraşului Smaraldelor, zise Glinda. Fiindcă ar fi mare păcat să lipsim oamenii de un conducător atât de minunat.

— Chiar sunt minunat? întrebă Sperie-Ciori.

— Eşti neobişnuit, răspunse Glinda.

Apoi, întorcându-se către Omul de Tinichea, îl întrebă:

— Şi tu ce-ai de gând să faci după ce Dorothy va pleca din acest ţinut?

Tăietorul de lemne se rezemă în topor şi chibzui un moment, după care zise:

— Winkiezii au fost foarte buni cu mine şi m-au poftit să domnesc în ţara lor după moartea Vrăjitoarei celei Rele. Mi-e drag de winkiezi şi, dacă aş putea să mă întorc în Ţinutul de la Apus, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să domnesc acolo pentru totdeauna.

— Cea de-a doua poruncă a mea pentru Maimuţele înaripate, zise Glinda, va fi să te ducă teafăr şi nevătămat în ţara winkiezilor. Poate că n-ai atâta minte ca Sperie-Ciori, dar eşti mai strălucit decât el – atunci când eşti bine lustruit – şi sunt sigură că vei domni peste winkiezi cu

înţelepciune.

Iar apoi Vrăjitoarea se uită la Leul uriaş şi zburlit şi-l întrebă:

— Când Dorothy se va întoarce la casa ei, tu ce ai de gând să faci?

— Dincolo de dealul Capetelor-Ciocan, răspunse el, se află o pădure imensă şi bătrână, iar toate animalele care trăiesc acolo m-au ales să fiu Regele lor. De-aş reuşi să mă întorc în această pădure, mi-aş petrece viaţa fericit acolo.

— Cea de-a treia poruncă pe care le-o voi da Maimuţelor înaripate, zise Glinda, va fi să te ducă în pădurea ta. Iar apoi, după ce voi fi isprăvit puterile Tichiei de Aur, i-o voi da înapoi Regelui Maimuţelor, pentru ca el şi ceata lui să fie liberi pentru totdeauna.

Sperie-Ciori, Omul de Tinichea şi Leul îi mulţumiră din inimă Vrăjitoarei celei Bune pentru mărinimia ei, iar Dorothy exclamă:

— Eşti, fără îndoială, pe cât de frumoasă, pe atât de bună! Dar încă nu mi-ai spus cum să mă întorc în Kansas.

— Pantofii argintii te vor purta dincolo de deşert, răspunse Glinda. Dacă le-ai fi cunoscut puterea, te-ai fi putut întoarce la mătuşa Em din prima zi când ai ajuns în acest ţinut.

— Dar atunci eu n-aş mai fi avut o minte aşa de minunată! strigă Sperie-Ciori. Mi-aş fi petrecut întreaga viaţă în lanul de porumb al fermierului.

— Iar eu n-aş mai fi avut această inimă stingheră, zise Omul de Tinichea. Aş fi rămas să ruginesc în pădure până la sfârşitul lumii.

— Şi eu aş fi trăit ca un laş pentru totdeauna,

zise Leul. Iar niciun animal din pădure n-ar fi avut o vorbă bună pentru mine.

— Toate acestea sunt adevărate, zise Dorothy. Şi mă bucur că le-am putut fi de folos acestor buni prieteni. Dar acum când fiecare dintre ei are ceea ce şi-a dorit cel mai mult, când sunt cu toţii fericiţi că au o ţară în care să domnească, acum cred că ar trebui să mă întorc în Kansas.

— Pantofii argintii au puteri nemaipomenite, zise Vrăjitoarea cea Bună. Iar una dintre trăsăturile lor cele mai ciudate e că te pot duce în orice loc din lume în trei paşi, iar fiecare pas se face într-o clipită. Tot ce trebuie să faci tu e să-ţi ciocneşti de trei ori călcâiele şi să le porunceşti pantofilor să te ducă acolo unde vrei.

— Păi dacă e aşa, atunci le voi cere să mă ducă în Kansas de îndată, zise fetiţa cu voioşie.

Apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului Leului şi-l sărută, mângâindu-l uşor pe frunte. După care îl sărută pe Omul de Tinichea, care plângea într-un mod cam periculos pentru încheieturile lui. Însă lui Sperie-Ciori îi îmbrăţişa trupul moale în loc să-i sărute chipul desenat şi se trezi plângând până şi ea la despărţirea dureroasă de dragii săi tovarăşi.

Glinda cea Bună se dădu jos de pe tronul ei de rubine şi o sărută pe fetiţă de rămas bun, iar Dorothy îi mulţumi pentru toată bunătatea pe care le-o arătase ei şi prietenilor ei.

Apoi îl luă pe Toto în braţe cu un aer serios şi, după ce-şi luă încă o dată rămas bun, îşi ciocni călcâiele de trei ori, spunând:

— Duceţi-mă acasă, la mătuşa Em!

De îndată se trezi rotindu-se prin aer, atât de repede încât tot ce putea să vadă sau să simtă era vântul şuierându-i pe la urechi.

Pantofii argintii făcură doar trei paşi, după care fetiţa se opri atât de brusc încât se rostogoli de câteva ori în iarbă înainte să-şi dea seama unde se afla.

Totuşi, după un răstimp, se ridică şi privi în jur.

— Nu-mi vine să cred! strigă ea.

Căci se afla pe nesfârşita câmpie din Kansas, iar în faţa ei se zărea căsuţa nouă pe care unchiul Henry o construise după tornada care i-o luase pe cea veche. Unchiul Henry mulgea vacile în bătătură, iar Toto sări din braţele fetiţei şi dădu fuga spre grajd, lătrând cu furie.

Dorothy se ridică şi îşi dădu seama că era numai în ciorapi, căci pantofii argintii îi căzuseră în timpul zborului prin văzduh şi se pierduseră pentru totdeauna în deşert.

24. Din nou acasă

Mătuşa Em tocmai ieşise din casă pentru a-şi uda straturile de varză când îşi ridică privirea şi o văzu pe Dorothy alergând spre ea.

— Scumpa mea copilă! strigă bătrâna, strângând-o la piept pe fetiţă şi acoperindu-i chipul cu sărutări. De unde ai venit aşa?

— Din Ţara Oz, răspunse Dorothy serioasă. Şi uite-l şi pe Toto. Şi… vai, mătuşă Em! Cât mă bucur să fiu din nou acasă!

Cuprins

VIAŢA ŞI AVENTURILE LUI MOŞ CRĂCIUN 5
CUM A FOST RĂPIT MOŞ CRĂCIUN, 95
VRĂJITORUL DIN OZ 109

Colecţiile Cotidianul. LITERATURA

În colecţia LITERATURA *au mai apărut*:

1. Romain Gary – Ai toată viaţa înainte
2. John Updike – Centaurul
3. Marguerite Yourcenar – Piatra filosofală
4. Michel Tournier – Piticul roşu
5. Ian McEwan – Durabila iubire
6. Javier Marias – Romanul Oxfordului
7. Jeroen Brouwers – Roşu ucigaş
8. Ray Bradbury – Omul ilustrat
9. Cees Nooteboom – Următoarea poveste
10. Michael Ondaatje – Pacientul englez
11. Daniel Pennac – Domnilor copii
12. Amos Oz – Cutia neagră
13. Raymond Queneau – Sfântu Aşteaptă
14. Marguerite Duras – Ochi albaştri, părul negru
15. Jostein Gaarder – Lumea Sofiei
16. Truman Capote – Mic dejun la Tiffany
17. Junikiro Tanizaki – Jurnalul unui bătrân nebun
18. Lawrence Durell – Labirintul întunecat
19. Alice Hofâmant Regina de gheaţă
20. Peter Ackroydl Chatterton
21. Carlos Fuentes – Bătrânul gringo
22. Donald Barthelme – Regele
23. V.S. Naipaul – Măscăricii
24. Sylvie Germain – Cartea nopţilor
25. Jhumpa Lahiri – Interpret de maladii
26. Anne Tyler – Lecţii de respiraţie
27. A.S. Byatt – îngeri şi insecte

28. Richard Russo – Empire Falls
29. Isaac Asimov – Soarele gol
30. Muriel Spark – Domnişoara Brodie în floarea vârstei
31. Ira Levin – Sărutul dinaintea morţii
32. Paul Auster – Trilogia New York-ului
33. Russel Banks – Deriva continentelor
34. Boris Vian – Blues pentru o pisică neagră
35. Ben Okri – În Arcadia
36. E.M. Forster – O călătorie în India
37. Giorgio Bassani – Grădinile Finzi-Contini
38. Yann Martel – Viaţa lui Pi
39. Susan Sontag în America
40. Knut Hamsun – Foamea
41. Curzio Malaparte – Pielea
42. Henry Millerl Tropicul Cancerului
43. William Faulkner – Zgomotul şi furia
44. Ben Rice – Pobby şi Dingan
45. Achmat Dangor – Fructul amar
46. Marilynne Robinson – Galaad
47. J.L. Carr – O vară la ţară
48. William Trevor – Citind din Turgheniev
49. Gustav Meyrink – Golem
50. Jack Kerouac – Cartea viselor
51. Sebastian Barry – Calea cea lungă
52. Kobo Abe – Femeia nisipurilor
53. Andrew Crumey – Pfitz
54. Lewis Caroll – Alice în Ţara minunilor; Alice în Ţara din oglindă
55. Evgheni Zamiatin – Noi
56. Per Petterson – La furat de cai
57. Julia Kristeva – Bătrânul şi lupii
58. Gore Vidal – Oraşul şi stâlpul

59. Benoît Duteurtre – Fetiţa şi ţigara

60. *Antologie* – Despre dragoste şi alte întâmplări: în 17 povestiri şi 54 de scrisori de amor

61. Lars Saabye Christensen – Beatles

62. Chinua Achebe – O lume se destramă

63. Claire Castillon – Insecta

64. Annelies Verbeke – Dormi

65. Aoibheann Sweeney – Printre altele, m-am apucat de fumat

66. *Antologie* – Femei în ţara bărbaţilor: al doilea sex în 23 de episoade

67. Cesare Pavese – Casa de pe colină

68. Bernard Malamud – Lada fermecată

69. Pär Lagerkvist – Moartea lui Ahasverus

70. Antologie – Ispita şi cele 10 porunci: tentaţii clasice în lupta cu Decalogul

71. Simone de Beauvoir – Toţi oamenii sunt muritori

72. Pedro Almodbrar – Patty Diphusa

73. Alberto Moravia – Mascarada

74. Nadine Gordimer – La agăţat

75. *Antologie* – Erotica: Clasicii & literatura XXX

76. Ruthanne Lum McCunn – O mie de monede de aur

77. Max Frisch – Numele meu fie Gantenbein

78. William Gibson – Neuromantul

79. Hisashi Inoue – Peripeţiile bunului părinte Mockinpott

80. *Antologie* – Cartea cu himere. 19 maeştri ai prozei fantastice dau şah şi mat imposibilului

81. Marie Darrieussecq – Bebeluşul

82. Harry Mulisch – Siegfried – O idilă neagră

83. Carlo Fruttero, Franco Lucentini – Femeia de duminică

84. *Antologie* – Arca lui Noe, Ulise & Co. – 17 incursiuni celebre în misterele marelui ocean

85. Joseph Conrad – Inima întunericului

86. J.C. Huysmans – În răspăr

87. Arthur C. Clarke – Sfârşitul copilăriei

88. *Antologie* Umor cu premeditare. 22 de inculpaţi celebri şi delictele lor

89. Jerome K. Jerome – Arta de a nu scrie un roman

90. Rudyard Kipling – Povestiri indiene

91. Luigi Pirandello – Caietele lui Serafino Gubbio, operator

92. *Antologie* întâmplări din Gastropolis. 14 mărturii şi investigaţii de neuitat din cetatea ideală a gastronomilor şi gastrofililor

93. Kader Abdolah – La porţile moscheii

94. Henry James – Daisy Miller şi alte nuvele

95. Vicente Blasco Ibáñez – Maya Desnuda

96. Oscar Wilde – Portretul lui Dorian Gray

97. *Antologie* Sodoma şi Gomora. 14 motive de a urî şi de a te lăsa cucerit de viaţa de la oraş

98. Franz Kafka America

100 – 102. Alexandr Soljeniţîn – Arhipelagul Gulag (3 vol.)

103. Michael Ondaatje – Divisadero